

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

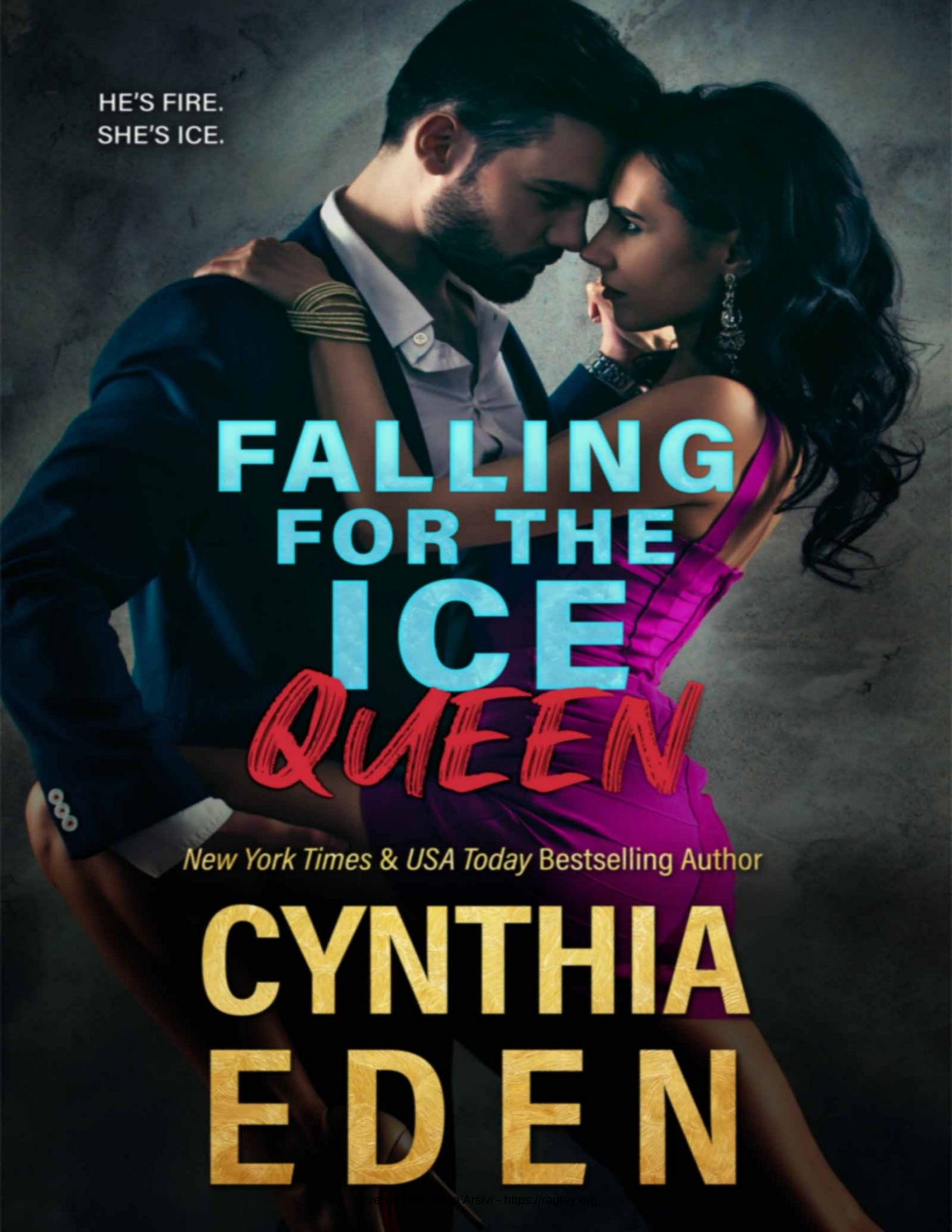
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HE'S FIRE.
SHE'S ICE.

**FALLING
FOR THE
ICE**
QUEEN

New York Times & USA Today Bestselling Author

**CYNTHIA
EDEN**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Biraz kaba saba .

Memphis Camden *iyi* bir adam değil. , tehlikeli ve saçmalıklara tahammülü son derece düşük. Eski bir ödöl avcısı olan Memphis'in artık ölümcül yeni bir hedefi vardır... bir seri katil. Memphis bir süredir Aylardır adamın izini sürmektedir ve canavarı gün ışığına çıkarmanın yolunu bulmuş olabilir. Görevini başarmak için, beklenmedik bir müttefikin yardımına ihtiyacı olacaktır...

Zarif, dengeli ve güzel bir sosyete kraliçesi.

Eliza Robinson geçmişİ hakkında konuşmaz. Tımarhaneye gitmeyi dener. Ama kaçırlmasından sorumlu olan adamı asla yakalayamadılar ve güçlü ailesi her ayrıntıyı sakladığından emin oldu. O gece hakkında. Artık günlerini ailesinin sürekli gönderdiği sert korumalardan kaçarak geçirmektedir. Ta ki çok sıra dışı biri yoluna çıkana kadar.

O diğerleri gibi değil. O vahşı, son derece seksi ve biraz da medeniyetsiz...

Eliza ilk başta Memphis'in yeni bir koruma olduğunu düşünür. Ona karşı hissettiğı çekim çok sıcaktır, yoğunluğuyla baş döndürücüdür ve dikkatlice düzenlenmiş hayatını tamamen bozar. Ama Memphis Birdenbire ona yakınlaşır çünkü ailesinin maaş bordrosundadır. Memphis, Buz Kırıcılar adı verilen bir grup faili meçhul davayı çözenlerden biridir ve son görevi nedir? Bir zamanlar Eliza'nın dünyasını kâbusa çeviren adamın peşinde. Memphis *ondan* yardım ister çünkü Eliza canavardan kaçan tek kişidir. Memphis'in bilmediğı şeyse... canavarın Eliza'yı ondan kaçtığından beri takip ettiğidir...

Birbirlerine tamamen zıtlar.

Memphis'in uyduğu tek kural kendi kurallardır. Özür dilemeden hayata tüm gücüyle saldırır. Eliza çekingen, her konuda dikkatli

ve her zaman tetikte. Birbirlerini bu kadar çok istememeliler ama istiyorlar. Aralarındaki çekim inkâr edilemez ve ani, zorunlu yakınlaşmaları onları arzunun sınırına daha da yaklaştırır. Eliza Memphis'e yardım etmeye kararludur ve peşini bırakmayan kâbusu sona erdirmek için her türlü riski göze alacaktır. Ama her an Zaman geçtikçe etrafındaki tehlike derinleşir ve çok geçmeden Memphis son davayı kapatmanın birinci önceliği olmadığını fark eder. Korumak

Eliza'nın *güvende* olduğundan emin olmak, onun tek amacıdır. Çünkü zarif ve temkinli Eliza onun kalbini çalmış olabilir...

Yazarın Notu: Memphis avını asla kaybetmez. Özüne kadar alfa, vahşi ve adanmış ve düştüğünde... ah, ama *sert* düşecek. Son faili meçhul davası onu Eliza'nın yüksek sosyetesine götürdü. Dünya. Eliza'ya karşı hissettiği şiddetli çekim onu hazırlıksız yakalar ve çok geçmeden hayatını onsuz hayal edemez hale gelir. Ama., Eliza'da başka birinin de gözü var. Birisi onu çok uzun zamandır izliyordu. Faili meçhul bir dava alevlenmek üzeredir ve dikkatli olmazlarsa Memphis ve Eliza bu yangının ortasında kalabilirler.

FALLING FOR THE ICE QUEEN

Yazan: Cynthia Eden

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler kasıtlı değildir ve tamamen Tesadüf. Bu hikayedeki karakterler, yerler ve olaylar hayal ürünüdür.

Telif Hakkı ©2022 Cindy Roussos tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu yayın çoğaltılamaz,
küçük alıntılarının veya alıntılarının kullanımı dışında yazarın açık yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde dağıtılamaz veya iletilemez.
kitap incelemelerinde kullanılır.

Metin düzenleme: JRT Editing

(yapı 1)

İÇİNDEKİLER

- [Başlık Sayfası](#)
- [Telif Hakkı Sayfası](#)

Buz Kraliçesine Aşık Olmak

- [Önsöz](#)
- [Birinci Bölüm](#)
- [İkinci Bölüm](#)
- [Üçüncü Bölüm](#)
- [Dördüncü Bölüm](#)
- [Beşinci Bölüm](#)
- [Altıncı Bölüm](#)
- [Yedinci Bölüm](#)
- [Sekizinci Bölüm](#)
- [Dokuzuncu Bölüm](#)
- [Onuncu Bölüm](#)
- [On Birinci Bölüm](#)
- [On İkinci Bölüm](#)
- [On Üçüncü Bölüm](#)
- [Bölüm On Dört](#)
- [On Beşinci Bölüm](#)
- [On Altıncı Bölüm](#)
- [On Yedinci Bölüm](#)
- [On Sekizinci Bölüm](#)
- [On Dokuzuncu Bölüm](#)
- [Yirminci Bölüm](#)
- [Bölüm Yirmi Bir](#)
- [Yirmi İkinci Bölüm](#)
- [Sonsöz](#)

Yazar NotuHakkında

Yazarın

ÖNSÖZ

Elleri umutsuzca Fransız kapılarını kavradı, kırık tırnakları süslü tokmaklara sürtündü ve tertemiz yüzeylerde koyu, kirli lekeler bıraktı. Şiddetli bir itiş kapıların açılmasını sağladı ve Eliza tökezleyerek balo salonuna girdi. "Yardım edin..." Soluk soluğa bir çığlık.

Dans eden, gülen figürlerin hiçbirinin duymadığı bir şey.

Sendeleyerek ilerledi. Çıplak ayakları parke zeminde kanlı ayak izleri bıraktı. "*Yardım edin!*" Daha yüksek sesle. Ama yine de kimse onu fark etmemiş gibiydi.

Daha fazla kahkaha havayı
doldurdu. Ta ki...

Birine çarptı. Kadın bir solukla döndü ve Eliza'nın şeklini görünce yüzünde hızla bir korku belirdi. Yırtık, kirli ve kan lekeli giysileri. Yabani saçları. Çıplak ayakları.

"Eliza!" Ona doğru koşan babasının sesi balo salonunda gürledi. "Bunun anlamı ne? Bu numaralarından birini daha yaptığına inanamıyorum-"

Dizleri tutmadı ve yere düştü. Gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünü hissederken tekrar "Yardım edin," dedi.

Babası sendeleyerek onun yanında durdu. Sonunda onu *görür* gibi olunca gözleri büyüdü. Ellerini ona doğru kaldırdı. Bileklerinin etrafındaki morlukları fark edeceğini biliyordu. Kelepçe hâlâ sağ bileğini çevreliyordu.

"Aman Tanrım..." Babasının yüzü kızardı.

Grup çalmayı bıraktı. Kalabalık içeri doluştu. Ve Eliza Robinson sonunda güvende olduğu için dua etti.

BİRİNCİ BÖLÜM

Arkadaşı Bethany Bancroft, "Hadi ama Eliza," diye onu azarladı, "hiç gevşemek istemiyor musun? Eskiden partinin neşesi olan o vahşi kız nerede? *Beni* bir duvar çiçeği gibi gösteren kız?" Bethany güldü ve barın içindeki yoğun kalabalığı incelemek için arkasını döndü. "Şu erkeklere bak. Muhteşemler. Seksi. Bu gece için şanslı partnerlerimiz olarak seçilmeyi bekliyorlar. Hayallerini gerçekleştireceğimizi umuyorlar."

"Bunu beklediklerini sanmıyorum." Eliza bar taburesinde hafifçe döndü. Burası tıklım tıklımdı. Çok gürültülüydü. Ve çok loştu.

"Öyleler. Güven bana." Bethany kızıl saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Yoksa neden burada olsunlar ki? Bir ilişki için hazırlar, ben de öyle."

"Um..." *Ben hazır değilim. Yani değilsin.*

Bethany ona tekrar baktı. "Sen de hazırsın. Bunu inkâr etmeyi deneme bile. Bu yüzden buradasın. Rahibe olmayı bırakacaksın, değil mi?"

"Ben rahibe değilim." Eliza'nın omuzları kaskatı kesildi çünkü bu suçlama evine biraz fazla yakındı. Yani çok fazla kimseyle çıkmıyordu. Hayatı son derece yoğundu. Bir ilişki için zamanı olmaması onun suçu değildi.

Yalan. Yalan. Yalan.

Bethany'nin dudaklarında memnun bir gülümseme belirdi. "O zaman bunu kanıtla. Bir erkek bul. Onunla dans et. *Şimdi.*"

"Bu bir meydan okuma mı?" Sesinin hafif çıkmasını sağlamaya çalıştı. Sıradan. *Eğlenceli* bir şeymiş gibi.

Öyle değildi. Barda olmak cehennem gibiydi ve bir an önce oradan ayrılmak istiyordu.

"Evet, tıpkı üniversite günlerimizdeki gibi. Ama o zaman sen çoktan barın tepesinde dans ediyor olurdun ve ben de senin çılgınca bir Ėeyler yapmaya ikna etmeye çalığtığın kiği olurum." Bethany Eliza'nın elini tuttu. Sıktı. "Hadi ama. Yıllardan beri ilk kez, adımlarından kaçan o sinir bozucu gardiyanlardan biri yok. Bu gece özgürsün. Biraz yaşama zamanı."

Şu sinir bozucu muhafızlar. Evet, Eliza kendisini takip eden bir muhafız olmadan dışarı çıkmayı başardığını sanıyordu. Ya da en azından beş dakika öncesine kadar buna inanıyordu.

Ta ki onu görene kadar. Siyah saçlı adam. Taş gibi yüz hatları. Bela vaat eden bir tavır. Ve bara girer girmez ona kilitlediği lazer bakışları. Adamın günlerce süren kasları vardı - siyah tişörtünün kısa kollarını ve göğsünü şişiren kaslar. Etrafını bir tehlike havası sarmıştı ve Eliza onun, biriyle yatılmayacak türden bir adam olduğunu biliyordu.

Ayrıca muhtemelen hayatında gördüğü en yakışıklı adamdı. Eğer o tipleri tercih ediyorsanız. Kötü çocuk, pabucunu ters giydiren, partnerlerime çığlık çığlığa orgazm yaşatan tipler.

Kendini biraz yelpazeledi çünkü mekân çok sıcaktı. İçeride çok fazla insan vardı.

Adam kabinde otururken bakışları neredeyse çaresizce ona kaydı.

Hâlâ onu izliyordu. Gülümsemedi. Başını eğmedi. Bakmaktan başka bir şey yapmadı.

Yine de ona yaklaşmamıştı. Muhafızlar nadiren yaklaşırdı. Ne de olsa emirleri biliyorlardı. Uzaktan izleyeceklerdi. Onu takip edeceklerdi. Asla zarar görmediğinden emin olmak için. Her zaman güvende olduğundan.

Ve her zaman hapishanesinde kapana kısıldı.

Eliza arkadaşına zorla gülümsedi. "Burada ilgimi çeken bir erkek göremiyorum."

Bethany gözlerini devirdi. "Şu libidonu uyandır kızım ve harekete geç." Tekrar kalabalığı incelemek için döndü ve o sırada uzun boylu, kumral, Polo ve gri pantolonlu bir adam köşedeki bir grup erkeğin arasından sıyrıldı. Bakışları bara, Bethany ve Eliza'ya doğru kayarken başını eğdi. Bakışları Eliza'nın üzerinde oyalandı.

Gülümsedi.

Ve ilerlemeye başladı.

"Ooh, şuna bak," diye başladı Bethany, sesi heyecanla uğulduyordu. "Canlı bir tane var. Hızla yaklaşıyor. Onunla dans et, ben de gecenin geri kalanında başka bir şey istemeyeyim."

Eliza'nın elleri bar taburesinin kenarlarına kenetlendi. Yaklaşıyordu. Dostça bir sırtış dudaklarını büktü ve gözleri parıltıyor gibiydi-

Engellendi.

Büyük, güçlü bir figür yaklaşan adamın yoluna çıktı. Bu figür, birkaç dakika önce kulübede oturan belalıya aitti. O kadar iri biri için hızlı hareket ettiği kesindi.

Polo'daki adama bir şeyler söyledi ve Eliza'nın müstakbel dans partneri arkasını döndü. Arkadaş çevresine geri döndü.

"Az önce ne oldu?" Bethany ciyakladı.

Belalı adam omzunun üzerinden Eliza'ya baktı. Başı yavaş, olumsuz bir hareketle hareket etti.

"Oh." Bethany nefesini içine çekti. "Merhaba, seksi şey. Tamam, Eliza, onunla takas edebilirsin-"

Kabinine geri döndü. Oturdu. Parmaklarını masaya vurdu.

Eliza yanaklarının ısındığını hissetti. "Benimle dans etmekle ilgilendiğini sanmıyorum."

"O zaman sikini engellemekten başka *ne* yapıyor-"

Eliza tabureyi itti. Arkadaşının omzuna hafifçe dokundu. "Bu gece muhafızlardan kaçabildiğimi sanmıyorum." Özür dileyerek.

Bethany'nin yüzünde anlayışlı bir ifade .

"Seninle takılmak gerçekten hoşuma gitti," diye devam etti Eliza oyunbaz bir tavırla. "Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Ama sanırım eve gitmeliyim." Gülümsemesini toparladı. "Benimle gelmek ister misin?"

Bethany başını salladı. "Hayır, ben biraz daha kalacağım. Daha sonra burada buluşmayı planlayan başka insanlar da var." Bakışları Eliza'nın üzerinde gezindi. Ani bir niyetle başını salladı. "Senin için farklı bir cüretim var."

"Affedersiniz?" Karnı dönüyor gibiydi.

"Dansı unut. Kabindeki o muhteşem adama doğru yürümeni ve ona şunu söylemeni istiyorum..." Bethany Eliza'nın kulağına doğru eğildi ve "Siktir git," diye fısıldadı.

Eliza'nın bakışları anında söz konusu adama kaydı.

Bethany ona sarıldı. Sıkıca. Sonra geri çekildi. "Peşinden sonsuza kadar muhafız gönderemezler. Yıllar geçti ve hayatını korkarak yaşayamazsın."

Bethany, Eliza'nın tüm sırlarını bilen birkaç kişiden biriydi.

"Git söyle ona," diye ısrar etti Bethany. "Büyük, gururlu bir 'Siktir git' de. İçinden geldiği gibi söyle, garanti ederim kendini o kadar iyi hissedeceksin ki orgazm olduğunu sanacaksın."

Yani, Eliza bunun iyi hissettireceğinden şüpheliydi. Ama oraya gitme fikri... kendini savunmak...

Neden olmasın?

"Şimdi sevgilim, sen cesaretini ben de dans partneri bulmaya gidiyorum. Sakıncası yoksa, sanırım şansımı senin sarışınla deneyeceğim. Tiki olanları severim." Bununla birlikte, Polo'daki adama doğru hızla uzaklaştı.

Eliza barın üstüne biraz para koydu. Başını barmene doğru eğdi, omuzlarını dikleştirdi ve sonra kapıya doğru yürüdü. Çıkışa doğru ilerlerken, kabindeki adamın aşırı farkında olmaya devam etti.

Kadın kapının yarısına geldiğinde, adam ayağa kalkmaya başladı.

Çünkü tabii ki beni takip edecek. Eminim onun görevi bu gece eve kazasız belasız dönmemi sağlamaktır. Aileyi utandıracak bir şey olmasın.

Durdu.

Tekrar .

Eliza aniden topuklarının üzerinde döndü ve ona doğru ilerledi. Müzik davul gibi çalıyor ve şakaklarını zonklatıyordu.

Kabindeki adam arkasına yaslandı, başını eğdi ve yüzünde alaycı bir sırıtişla onun yaklaşımını inceledi. Gülünç derecede yakışıklı yüzünde. Eliza onun bu sırıtiş muhtemelen bu dünyada istediği her şeyi elde etmek için kullandığını düşündü. Muhtemelen böyle gülümsediğinde pek çok kadın ayaklarına kapanıyordu.

Düşmeyeceğim.

Masanın kenarında durdu. önünde bir bira şişesi olduğunu fark etti. Açıktı ama birayı gerçekten içmiş gibi görünmüyordu. Bu da kimliğini gizlemek için yeterliydi. Korumaları mesaideyken içki içemezdi ama o ortama uyum sağlamak isteyebilirdi.

Bu konuda başarısız oluyorsun. Çok göze batıyorsun. Onun gibi bir adam her zaman göze batar.

Yakından bakınca daha da çekiciydi. Yontulmuş elmacık kemikleri. Sert çene. Düz bıçak gibi bir burun. Saf şehvet dolu dudaklar.

"Merhaba prenses," diye seslendi. Alçak, derin bir sest, gürleyen ve güneyin en zayıf ipucunu barındıran bir ses.

"Ben prenses değilim." Buna karşılık, sesi çok ilkel çıkmıştı. Çok yapmacık. Çok kontrollü.

"Hayır mı?" Kara kaşları kalktı. "Benim hatam."

Gülümsedi. O da gülümsemedi. "Kim olduğunu biliyorum."

"Gerçekten mi?" Gözlerini kırptırdı. "Bu çok etkileyici."

Onunla alay mı ediyordu? Eğer mümkünse, yanakları daha da yanmıştı.

"Ama, aferin sana, kim olduğumu bilmek süreci bizim için hızlandıracaksa..." Aralarını işaret etti. "O zaman benim için de iyi, haksız mıyım?"

Ne olduğunu... Pisliğin tekiydi. "Hizmetinize ihtiyaç yok."

Gözleri kısıldı. "Ama sunduğum hizmetlerin tam listesini bile duymadınız." Duruşu rahattı. Neredeyse umursamaz. "Bana kalırsa oldukça kapsamlı bir liste."

"Hiç etkilenmedim."

Yine gülümsedi. Yavaş, , çok seksi bir sırıtış, kalbinin göğsünde sertçe çarpmasına neden oldu.

Tepkini görmesine izin verme. Seninle oynuyor. Onunla ilgileniyormuş gibi davranırsa ailesine girebileceğini düşünen ilk muhafız o olmazdı. Ya da daha doğrusu, ailesinin parasını ele geçirmeyi.

"Öyle olmadığını ," dedi ona. "Ve söylemeliyim ki, bu acıtıyor." Eli göğsüne gitti. Kalbinin üzerine koydu. "Tam burada."

"Bana mı gülüyorsun?"

"Hayır. Yine de seni oldukça çekici bulduğumu söylemeliyim. Bunu beklemiyordum." Göz kırptı.

Göz kırptı. Sanki tüm bunlar büyük bir şakaymış gibi. Sanki hayatı bir şakaydı ve onu izlemesi, onunla alay etmesi ve onu tecrit etmesi gerekiyordu. Gardiyanlar onu *hep* tecrit ederdi. Onlar kimse ona yaklaşamazdı. Dünyadan uzakta kilitli kaldı. Ve bu-

"Yeter." Ellerini masaya vurdu. Bira şişesi biraz sallandı.

Kaşlarının arasında belli belirsiz bir çatık belirdi ve yavaşça ona doğru eğildi.

"Ne yaptığını gördüm," diye homurdandı. "O adamın bana yaklaşmasını engelledin."

Sağa doğru bir bakış fırlattı. Sırıttı. "Sanki onun gibi sıkıcı bir pislikle mutlu olacaktıysın gibi." Bakışları kadına döndü. "Sen değil."

Ciddi olamazdı. "Benim hakkımda *hiçbir* şey bilmiyorsun."

"Elbette öyle. Bir davada her zaman titiz olmaya inanırım. Aksini iddia etmeniz hakarettir."

Bir dava üzerinde. "Demek bir dosyayı okudun," diye tersledi Eliza ve sesinde titreşen öfkeyi duydu. "Aman ne önemli. Bu *beni* tanıdığın anlamına gelmez." Kimsenin onun gerçekte kim olduğunu bildiğinden emin değildi. Nasıl bilsinler ki? Her zaman, herkese karşı rol yapmak zorundaydı. *Bazen artık kim olduğumu bile bilmiyorum.*

Bakışları -derin, cesur bir yeşil- kızın yüzünden hiç ayrılmadı. "Sadece hızlı bir ilişki arayan eski bir öğrenci birliğiyle vaktini harcamazsan bu gece çok daha fazla eğlenebileceğini biliyorum."

Nefesini içine çekti.

"Ayrıca, kızıl saçlı arkadaşının yanına yerleşti bile. Senden bu kadar çabuk uzaklaşan biri kesinlikle aptal kategorisine girer." Kaşlarını kaldırdı. "Sizi temin ederim, ben aptal değilim."

Bu inanılmazdı. "Yani... ne? Onun yerine benimle takılmayı mı teklif ediyorsun?" Bekle, hayır, öyle demek istememişti-

Bakışları onun üzerinde gezindi. Oyalandı. Isındı. Onunkini yakalamak için geri döndü. "Bu beklemediğim bir ikramiye."

Bonus mu? Onunla seks yapmak bir bonus muydu? Bekçilik işiyle birlikte gelen bir ikramiye gibi mi? Öfke vücudunu sarstı. Ona daha da yaklaştı.

Sanki kızın teklifini hevesle kabul edeceğini ya da onu öpeceğini bekliyormuş gibi biraz daha öne doğru eğildi.

Bunun yerine, çok yumuşak, çok tatlı bir şekilde ona... "Siktir git" dedi. Sonra o bira şişesini aldı ve üzerine döktü.

Dudakları aralandı. Yeşil gözleri genişledi. "Aman Tanrım." Bira gömleğinin önünden aşağı damlıyordu. Islak gömlek kaslarına sevgiyle yapışmıştı.

Masadan geriye doğru itti.

Güldü. "Sanırım aşık olabilirim," diye ekledi, biraz şaşkın görünüyordu.

"Ve bence sen delirmiş olabilirsin." Çenesi yukarı kalktı. "Kendini *kovulmuş* say." Bununla birlikte, döndü ve kapıya doğru hışımla yürüdü. Bu sefer durmadı. Bu kez tüm zarafeti ve asaletiyle bardan dışarı çıktı.

Bu koşullar altında, bu pek de zarafet sayılmazdı... ve daha da az asaletle yapıldığından korkuyordu.

Ve kayıtlara geçmesi için Bethany'ye yanıldığını söylemeyi unutmamalıydı. Hiçbir şekilde, hiçbir gün orgazmla uzaktan yakından alakası yoktu.

İKİNCİ BÖLÜM

"Bir bira daha ister misin? Ya da havlu falan?"

Memphis Camden bakışlarını Eliza Robinson'ın her zamanki gibi muhteşem kalçalarından çekip masasının yanında duran garsona cevap vermek için kendini zorladı. "Hayır." Cüzdanından biraz para çıkardı ve elinden damlayan bira damlasını görmezden geldi. "Ama teşekkürler." Memphis ayağa kalktı.

Eliza gerçek bir kraliçenin tüm zarafetiyle dışarı fırlıyordu ama onun dramatik bir çıkış yapıp ortadan kaybolmasına izin verecek değildi. Çok fazla planı vardı.

Planlar değişmezdi, *değişemezdi*. Bu kadar yaklaşmışken olmaz.

Islık çalarak o da kapıdan çıktı ve Houston caddesine girdiğinde avını hemen gördü. Kadın kaldırımın kenarında duruyordu ve telefonunu elinde sıkıca tutuyordu. Kızın başını dik tuttuğunu ve bakışlarıyla etrafı taradığını görünce oldukça memnun oldu. İyi bir durumsal farkındalık ama...

Hâlâ yola çok yakındı. Birkaç adım geri gitmeli.

Ayaklar.

Arayan bakışları onu buldu. Ona kilitlendi.

Gülümsedi. Kız sertleşirken bile ona doğru yürüdü.

"Kovulmanın hangi kısmını anlamadın?" Eliza sordu.

Bir sokak lambasının ışığı üzerine düştü. Onun lehine bir başka nokta. İyi aydınlatılmış bir yer seçmişti. Işık koyu renk, pırıl pırıl saçlarını aydınlattı. Kalın ve uzun olan saçlarını yüzünün etrafında gevşekçe kıvrılacak şekilde şekillendirmişti. Gözleri de karanlıktı - içten içe neredeyse siyah gibiydiler. Kadın

İspanyol annesinden miras kaldığından şüphelendiği sıcak, bal rengi bir teni vardı. Dolgun, muhteşem, öp beni dudakları şu anda taş gibi, mutsuz bir çizgi halinde bastırılmıştı. Ve zaten keskin olan yanakları öfkesinden daha da çukurlaşmıştı.

Islak gömleğini çekti. Lanet olsun. Muhtemelen bira fabrikası gibi kokuyordu. İlk buluşmaları planlandığı gibi gitmemişti. Yine de sorun değildi, çünkü beklenmedik şeylerden her zaman hoşlanmıştı. Sıkılarak kaybedecek zamanı yoktu. "Dürüst olmak gerekirse," diye cevap verdi sonunda, kızın bakışları ona daha da sevimli gelirken, "kovulmanın hiçbir kısmını anlamadım." Onun için çalışmadığı halde onu nasıl kovabilirdi?

"Ohhh!" Her şeyden çok hayal kırıklığına uğramış bir hırıltı. "Ciddi olamazsın!"

Öyleydi.

Ona doğru yaklaştı. Narin burun delikleri alevlendi.

Kadının işlek yoldan uzaklaştığını fark edince memnun oldu. "Ayağın kayar da sana çarparlar diye endişelendim."

"Ne?" Bileğindeki bilezikler şingirdadı. Kaşlarını çatı.

Onu işaret etti. Sonra da caddeyi. "Kaldırımın kenarına çok yakındın. Merak etme, kaymaya başlasaydın seni kurtarmak için atlardım."

"Bahse girerim yaparsınız. Hepsi işin bir parçası, değil mi? Beni her türlü tehditten korumak." İleri doğru gelmeye devam etti. Sadece onun tam önüne geldiğinde durdu. Topuklu ayakkabıları ona birkaç santim daha kazandırmıştı ama yine ondan çok daha kısaydı. Topuklu ayakkabılar olmasa muhtemelen 1.80 ya da 1.80 civarında olacağını düşündü.

Boy 1.80'di. Ayrıca çok narindi.

Memphis dikkatini onun küçük, siyah çantasına verdi. "Bana içinde bir silah olduğunu söyle."

"Ne?"

"Çantanda bir silah var, değil mi?"

"Çantamda ne olduğu seni ."

Bu cevabı hayır olarak algıladı. "Kahretsin. Silahın yok. Bıçağın var mı? Onlardan biri var mı?" Umutla Eliza'nın çantasına baktı. Memphis çantasının *yanındaki* elin -Eliza'nın hâlâ telefonunu tutan el- cihazın etrafını sardığını fark etti. Dikkatli olmazsa telefonu paramparça edebilirdi.

Eliza onun sorusuna yanıt vermedi.

Memphis hayal kırıklığı içinde, "Bunu hayır olarak kabul ediyorum," diye mırıldandı. "Peki ya biber gazı? Şok tabancası mı? Bana *bir şeyiniz* olduğunu *söyleyin*-"

Diğer elini çantasına soktu ve oldukça güzel görünümlü bir şok tabancasıyla geri çıktı. Marka ve modelini hemen anladı. *Güzel seçim.* "Onaylıyorum."

"Umurumda değil. Eğer benden uzak durmazsan, bu şeyi senin üzerinde kullanacağım." Ama silahı tutuşu biraz titredi.

"Şimdi bunu neden yapmak isteyesin ki?" Bir kez daha ıslak gömleğini çekti. Tenine yapışıp kalmak istiyordu. "Ben senin için bir tehdit değilim."

Bakışları adamın göğsüne kaydı. Sonra biraz daha aşağıya, karın kaslarına. Alt dudağını yaladı.

Vay, vay. İlgiyi görünce anladı. "Bu çok gurur verici. Teşekkür ederim."

Bakışları tekrar yukarı kaydı.

"Seksi olduğumu düşünüyorsun." Başını salladı. "Yeterince adil. Bence şimdiye kadar gördüğüm en seksi kadın olabilirsin. Bunu beklemiyordum. Sende bana dokunma havası var ve ben bunun soğuk olduğun anlamına geldiğini sanıyordum-"

Sertleşti. "*Piç kurusu.*"

"Ama bu his çok yanlış. Anladım. "

"*Hiçbir şey* alamazsın." Alçak sesle ve kızgın. "Elimde bir şok tabancası var. Sana sadece geri söyledim."

Geri çekilmedi. Yine de yaklaşmaya karar veren pahalı takım elbiseli bir mankafayı fark etti. Bir takım elbise. *Bu* nemde mi?

"Her şey yolunda mı?" Teksas aksanı takım elbiseli adamın sesini kalınlaştırıyordu. Koyu renk saçları yüksek alnından özenle uzakta toplanmıştı. "Bu adam sana sorun mu çıkarıyor?"

Cidden mi? Memphis iç çekti. "Bu hiç sana göre değil-"

Adam takım elbisesinin ceketini yana çekerek kalçasına iliştirilmiş rozeti gösterdi. "Ben Dedektif Daniel Jones ve siz başka bir şey söylemeden önce, evet, bu kesinlikle benim işim."

Muhteşem. Daha ilk günden yerel kolluk arkadaşlık kurmaya başlamıştı. Memphis tüm kutuları işaretliyordu. Eliza ile temas. Yeni polis kaynağı. Bu gece kazançlarla doluydu. Bir insan olaylara doğru şekilde baktığı sürece.

Her şey bir bakış açısı meselesiydi.

Dedektif Memphis'e doğru eğildi ve uzun bir nefes aldı. "İçki mi içiyordun?"

Bir barın dışında duruyordu ama.. "Hayır." Bira şişesi dudaklarına değme fırsatını bile bulamamıştı.

"Hayır mı?" Dedektifin yanıtını şüphe kapladı. "Saatlerdir içiyormuşsun gibi kokuyorsun."

"Çünkü bira içiyorum," diye karşılık verdi Memphis kolayca. "Sen *nesin*?" Dedektifin sesi yaklaşık iki oktav yükseldi.

Eliza şok tabancasını çantasına geri koydu. Telefonuna baktı. "Aracım geldi." Başını dedektife doğru çevirdi. "Yardımanız için teşekkür ederim."

"Sorun değil, Eliza."

Bekle, onu *tanıyor* muydu?

Daniel ona sıcak bir gülümsemeyle, "Görüyorum ki şoförünüz burada," diye devam etti. "Size iyi geceler. Ben bu adamla ilgileneceğim."

şoförü. Evet, çünkü bir limuzin köşeye yanaşmıştı. şoför çoktan inmiş ve Eliza için arka kapıyı açmıştı.

"Beni götürececek birini bulamaz mısınız?" Memphis umutla sordu.

Kızın ağzı açık kaldı.

"Bir dahaki sefere," dedi. "Anladım. Bunu bir randevu haline getireceğiz." Daniel küfretti. "Kim bu şakacı Eliza?"

"Gördüğünüz gibi, üzerime bira dökmeden ve ardından şok tabancasını çıkarmadan önce kendimi bu güzel bayana tanıtmaya fırsatım olmadı." Durumu değerlendirdi. "Dürüst olmak gerekirse, belki de bana yardıma ihtiyacım olup olmadığını sormalıydınız. Ama önemli değil." Konuyu elinin tersiyle itti. Şimdilik. Belli ki polisin Eliza'yla kişisel bir anlaşması vardı. Adam Eliza'dan birkaç yaş büyük gibi görünüyordu ve tüm vücut duruşu Eliza'ya fazlasıyla uyumluydu. Ona doğru eğildi. O hareket ettiğinde hareket etti. Elini ona yakın tuttu.

Sorun çıkarmasan iyi olur. "Sen de kimsin be?" Daniel patladı. "O yeni bir koruma," diye geveledi Eliza.

"Ben Memphis Camden." Beklentiyle ikisine de baktı. Bekledim.

Onlar da ona baktılar.

"Bu isim hiçbir şey ifade etmiyor mu? Hiç duymadınız mı?" Elbette polis duymuştur.

Daniel çenesini kaşıdı.

"Kendi zihnimde bir efsane," diye karar verdi Memphis. "Ama sorun değil. Sen harika olduğunu başka kim?"

Başını sallayan Eliza döndü. Limuzine doğru yürüdü. "Yarın görüşürüz!" Memphis arkasından seslendi.

Bağırışı onu hareketsiz bıraktı. Gergin bir süre geçtikten sonra başını ona doğru çevirdi. "Kovulmak. Sözlükten bak. Ne anlama geldiğini gör."

Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Ayrıca onun için çalışmadığını da *biliyordu*, yani onu kovmasının hiçbir yolu yoktu. Belli ki sevgili Eliza onu başka biriyle karıştırmıştı.

Limuzine bindi. Şoför kapıyı kapattı ve dakikalar sonra kadın şoförün yanından uzaklaştırıldı. Talihsizlik. Ama onu tekrar görecekti. O, planının çok gerekli bir parçasıydı.

"Sorun çıkaracak mısınız?" diye sordu dedektif.

"Ben de senin için aynı Şeyi merak ediyordum," diye gülümseyerek itiraf etti. *Yoluma ıkma, Daniel.*

Dedektifin bakışları onu taradı.

Eliza gideli çok olmuştı ama gecenin boşa geçeceğini kim söylemişti ki? Dedektif Eliza'yı tanıyordu, neden neler anlatabileceğini görmesin?

"Bara doğru gidiyordunuz, dedektif," dedi Memphis. "Görev dışı mı?"

"Evet, , ben-"

"O zaman içkiler benden." Birini konuőturmak istediğinizde içkinin yardımcı olduğunu her zaman fark etmişti. Daniel Jones'un Eliza Robinson hakkında bildiği her sırrı anlatmasını çok istiyordu.

Memphis bir kez daha birayla ıslanmıő gömleğini çekti. Eliza'yla ikinci buluőmasının ilkinden daha iyi geçeceğini umuyordu. Alkollü içkileri ondan uzak tutmayı aklına not etti, özellikle de Eliza'nın keyfi yerindeyse.

"O neden burada?" Eliza Őampanya kadehinin sapını neredeyse ikiye ayıracaktı.

Kardeşi ona kaşlarını çattı. "Affedersiniz?"

"O." Az önce golf kulübüne giren ve yüzünde ukala bir sırtıőla etrafta dolaőan adama ters ters baktı. Sanki buranın sahibiyymiő gibi davranıyordu. "O neden burada?"

"Belki de yeni bir ye olduğu içindir?" Benedict tepsi önünden geçerken bir hamur iőı kaptı. "Onu daha önce gördüğümü söyleyemem, bu yüzden şu anda bakışlarınızla yaktığınız adamın ya yeni bir ye, ya bir misafir ya da-"

Kızın *yanan* bakışları ona yöneldi. "Onu tanımıyor musun?"

Pastayı ortadan kaldırdı. "Yapmalı mıyım?" şimdi yaklaşan erkeğe de kaşlarını çattı.

"Evet! Babamın bana gönderdiği tüm muhafızların izin kontrollerini genellikle sen yaparsın." Kalp atışı iki katına çıktı. *O bir gardiyan olmalı...*

Benedict'in omuzları gerildi. "Ben... Eliza, sen neden bahsediyorsun? O adam senin muhafızlarından biri değil."

"Memphis Camden," diye fısıldadı. "Onun adı bu."

"Benim için hiçbir şey ifade etmeyen bir isim." Benedict ona doğru yaklaştı. "Bildğim kadarıyla yeni bir muhafız işe almadık." Şaşkın bir duraklama. "Neden onun aile tarafından işe alındığını düşünüyorsunuz?"

"Çünkü... çünkü o dün gece oradaydı..." Memphis yaklaştıkça sözleri kayboldu.

"Nereye?" Benedict sordu. Sesine endişeli bir ton girmişti. Onun elini tuttu. Sıktı. "Eliza, neler oluyor?"

Bilmiyordu. Korku onun içine işledi. Bu adam...

Eğer o bir koruma değilse, kim o?

Memphis onun önünde durdu. Dudaklarını büken sırıtış anında kayboldu. "Sorun nedir?" Vücudu gerildi ve yüzünde sert, tehlikeli bir maske kayar gibi oldu. "Seni kim korkuttu?"

Dirseği kardeşine çarptı çünkü içgüdüsel olarak ona daha da yaklaşmıştı. "Yaptın." Husky. Nefes nefese.

Günün ortasıydı. Babasının golf kulübünde bir öğle yemeği. Tamamen güvenli bir ortam. *Sen iyisin. İyisin.* Ama nefes alışları çok hızlıydı ve Eliza kalbinin göğsünden fırlayacağından korkuyordu.

"Sana asla zarar vermem." Sesi alçak perdeden geliyordu. Neredeyse... yatıştırıcıydı. Ya da onun sesinin ne kadar yatıştırıcı olabileceğinden şüpheleniyordu. "Bu konuda endişelenmene hiç gerek yok. Ailenizin işe almayı çok sevdiği muhafızlardan biri olmayabilirim - bu arada, yaptıkları işlerin çoğu boktan-"

"Özür dilerim," diye söze başladı Benedict en görkemli ses tonuyla. Kendini beğenmişliği herkesten daha iyi yapardı. Buna her zaman inanmıştı.

"Evet, yapmalısın." Memphis'in bakışları sonunda kardeşine kaydı. "Eğer şu anda onu korumakla muhafızlarla bir ilginiz varsa. Dün gece bardayken onun için herhangi bir güvenlik belirtisi yoktu-"

Benedict başını ona doğru çevirdi. "Bir bara mı gittin? Ama... ama sen hiç dışarı çıkmıyorsun!"

Memphis hafif bir mırıldanma sesi çıkardı. "Ve kimse beni bu süslü yerde gezinmekten alıkoymadı. Kimse bana iki kez bile bakmadı ve uyum sağlamak için tek yapmam gereken çok pahalı kıyafetler giymekti. Oh, hey-" Pasta tepsisi tekrar etrafta dolanmaya başlayınca sözünü kesti. "Onlardan bir tane istiyorum." Ama aslında iki petit fours kaptı ve onları hemen mideye indirdi. "Bu küçük bir cennet dilimi." Dudaklarındaki kırıntıları yaladı.

Eliza olduğu yere yapışmış gibi hissetti. *oluyor?*

Memphis'in gözlerine şefkatli bir ışık dolmuş gibiydi. "Bir yere gidip konuşmak ister misin?"

"Kimsin sen?" diye sordu.

"Dün gece söylemiştim. Ben Memphis Camden'im." Başını ona doğru eğdi. "Benim için bir zevk, Eliza. Büyük bir hayranın olduğumu söylemeliyim."

Rüya mı görüyordu? Kabus mu görüyordu? Normalde kâbuslarında karanlıkta koştururdu. Çığlık atıyor, düşüyor ve umutsuzca eve gitmeye çalışıyordu. "Neden bir hayran olasın ki?" Bugünlerde manşetlere çıkmamaya özen gösteriyordu. Ne de olsa ailesinin istediği de buydu. Dikkat çekmemesini. Robinson Şirketi'nde çalışmasını. Zarif ve dengeli olması ve tüm doğru insanlara tüm doğru şeyleri söylemesi. Ama bu durumda ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Neden?" Memphis şaşırılmış gibi gözlerini kırıştırdı.

Benedict, kapının yanında uzanmış olan güvenlik görevlilerinden birine -şehir kulübünün personeline- doğru işaret etti.

"Neden hayran olasın ki?" diye tekrarladı.

"Çünkü hayatta kalanlara hayranım. Savaşçıları çok severim. İkiniz de öylesiniz."

Nefesi kesildi.

"Seni kaçıran adamdan kaçtın."

Tüm kanın başından aktığını hissedebiliyordu. Vücudu sallanıyordu. Eliza kardeşine çarptı.

"Kaçmışsın," diye devam etti Memphis ve yeşil gözleri hayranlık dolu bir ifadeyle parlıyordu. "Ailene geri dönmeyi başardın."

"*Çıkarın onu buradan!*" Muhafız gruba katılırken Benedict tersledi. Memphis'i işaret etti, sonra da kolunu Eliza'nın omuzlarına attı. "Bu adam izinsiz giriyor. Çıkarın onu *dışarı!*"

Gardiyan elini Memphis'in omzuna vurdu. "Bay Robinson gitmeniz gerektiğini söylüyor."

"Evet, onu duydum. Kaçırmak zor olurdu. Ama ne söylediği pek de umurumda değil. Onun için burada değilim." Bakışları -hâlâ garip bir şekilde şefkatle- Eliza'nın üzerindeydi. "Ben senin için buradayım," dedi ona.

"O bir çeşit sapık." Benedict Eliza'yı kendine doğru çekti. "Onu dışarı çekin! Bir daha asla içeri girmesine izin verme-"

Muhafız Memphis'i çekmeye başladığında Memphis'in elleri sıkılaştı.

Memphis'in sağ eli havalandı. Parmaklarını güvenlik görevlisinin bileğine hafif bir dokunuşla doladı.

Ancak güvenlik görevlisi *uludu* ve hemen dizlerinin üzerine çöktü.

Yemekteki herkes onların küçük grubuna bakarken Memphis diğer adamın gitmesine izin verdi.

"Duygular yakında geri gelecek." Memphis güvenlik görevlisine bakmadı bile. "Konuklara el kaldırmamalısınız. Böyle bir şeyin iş için kötü olacağını düşünürdüm. Ama ben ne bilirim ki? Böyle havalı bir şehir kulübüne ilk kez geliyorum."

Daha fazla güvenlik görevlisi yaklaşıyordu. Babasının ortakları da öyle. Gergin ve endişeli ifadeler takınan insanlar.

"Olay çıkarıyorsun," diye fısıldadığını duydu Eliza. Bekle, adam onun yüzünden oradaydı. *Bunu yapamam*. "Olay çıkarmamam gerekiyor."

Gözleri kısıldı. "Bunu sana kim söyledi? Hayattaki eğlencenin yarısı sahne yapmaktan gelir." Bir süre sessizlik oldu. "Dün gece o birayı üzerine dökerken olay çıkarmayı umursamıyor gibiydin."

"|-"

Benedict onun önüne geçti. "Kız kardeşimden uzak dur."

Eliza onun omzunun üzerinden baktığında, işe yaramaz güvenlik görevlisinin geri kaçtığını gördü. Bileğini büktü. Memphis'e dik dik baktı.

"Eğer kız kardeşin ondan uzak durmamı istiyorsa, dururum." Memphis tamamen sakin görünüyordu. Fazla rahattı. "Ama çıkmadan önce, onunla neden konuşmak istediğimi bilmek isteyebileceğini düşündüm. Ve hayır, sapık olduğum için değil."

Diğer muhafızlar neredeyse geliyordu.

"Ben bir avcıyım," diye açıkladı Memphis sessizce. "Şu anda hayatımın en büyük avlarından birindeyim."

"Aferin sana," diye karşılık verdi Benedict. "Avlanmak için *yanlış* yerdesiniz."

"Benny..." Bunu duymak istiyordu. Memphis'in ses tonunda bir şey vardı.

"Tehlikeli bir avcının peşindeyim," diye devam etti Memphis, güvenlik görevlileri arkasına doluşurken. "Birkaç kadını kaçıran bir adam. Peşinde olduğum adam... Seni de kaçırdığından şüpheleniyorum, Eliza. Ama sen ondan kaçtın. Diğerleri kaçamadı. Eve hiç dönemediler."

Kulaklarını donuk bir çınlama doldurdu.

Muhafızlar ellerini onun üzerinde kenetledi.

Memphis kaşlarını kaldırarak, "Hepsini yere yatırıp ağlatabilirdim," dedi. "Ama ağlatmayacağım. Senin için Eliza, uygar olacağım. Gerçi bu pek sık yaptığım bir şey değil. yüzden umarım bu özel zamanı hatırlarsın."

Onu geri çektiler.

Şok içinde ağzı açık bir şekilde ona baktı. Kanına buz dolmuş gibiydi ve tüyleri diken diken oldu.

Gardiyanlarla dövüşmedi. Aslında, hızlı bir dönüş yaptı ve onların elinden kurtuldu. "Çıkış yolunu biliyorum." Yemekteki kalabalık geri çekilip mırıldanırken o uzaklaştı.

Benedict onun kolunu sıkarken, "Ona aldırma, Eliza," dedi. "Sadece eski sorunları karıştırmaya gelen biri. Sadece sana yem atıyordu. Söylediği hiçbir şey doğru değildi. Muhtemelen Robinson'dan para kazanmak isteyen bir fırsatçı-"

Kardeşinden uzaklaştı. "Dur!" Eliza bağırdı. Ve herkes ona baktı.

Dikkat çekmemek için çok fazla. Babası hayal kırıklığına uğrayacaktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Eliza'nın ani ılığı üzerine Memphis ona bakmak için geri döndü. Göz ucuyla muhafızların donup kaldığını fark etti. Memphis onlara biraz terbiye öğretnesi gerekebileceğini düşünmüştü. Elini bağkasının üzerine koymamak hayatın normal bir gerçeği olmalıydı. O eldeki hissi kaybetmek istemiyorsan tabii. Ya da özellikle sinirli *hissediyorsa... elinin kırılmasını istemiyorsan*.

Eliza ona baktı ve güzel, kara gözleri donuklağtı. Korkmuş gibiydi. Bundan hoşlanmamıştı. Ondan korkmasına gerek yoktu. Hayatında hiçbir kadını incitmemişti ve incitmeyecekti de. Yardım etmek için oradaydı, incitmek için değil ve bunu ona açıkça belirtmesi gerekiyordu.

Adam ona bakarken Eliza derin bir nefes aldı. Omuzlarını düzeltirken -zaten oldukça düzlerdi- ve hafif sivri çenesini kaldırırken güzel yüzündeki gerginlik yumuşadı. "Bir hata oldu," diye açıkladı, sesi soğuk ve netti.

Evet, tabii, bir hata olmuştu, onu ailesinin tuttuğu aptal korumalardan biriyle karıştırmıştı-

"Bu adam davetliydi," diye devam etti, kardeşi yüzünü buruşturup ona şaşkın bir bakış fırlatırken. "Yaratılan karışıklık için özür dilerim" diye eklemenden önce dudaklarında zayıf bir gülümseme belirdi.

İçini öfke kapladı. Kendisi hakkında heyecanla fısıldaşan bir oda dolusu aval aval bakan insandan özür dilemesine gerek yoktu. Hepsine cehenneme gitmelerini söylemeliydi. Bu onun için, ihtiyaç duymadıkları bir özürden daha iyi olurdu.

Yanındaki adam -Memphis onun ağabeyi Benedict olduğunu biliyordu- ona doğru yaklaştı. Ağabeyi kolalı beyaz bir gömlek giymişti. Khakis. Pırıl pırıl deri mokasen ayakkabılar. Uzun boylu ve zayıf görünüyordu; kız kardeşinin koyu renk saçlarını ve gözlerini paylaşıyordu.

Eliza onun yanında soluk mavi bir elbise giymişti. Narin askıları omuzlarının üzerinden kayıyor, uçuşan eteği dizlerinin birkaç santim üzerinde bitiyordu. Eli kardeşinin omzuna dokunmak için uzandı ve ona bir şeyler mırıldandı.

Benedict pek memnun görünmüyordu ama başını salladı.

Ah. Eminim ona muhafızları halletmesini söylemiştir.

"Lütfen," dedi Eliza, sesi yine güçlü ve netti. "Yemeğinizin tadını çıkarın. Böldüğüm için özür dilerim."

Ve böylece herkes her zamanki gibi işine geri döndü. Elbette, birkaç mırıldanma daha oldu. Bazı gizli bakışlar. Ama şok olmuş sessizlik ve aval aval bakmalar kayboldu.

Çünkü kraliçe konuşmuştu.

Çenesi yukarıda, doğruca Memphis'e doğru yürüdü. Onun bu yürüyüşüne hayran kalmıştı. İki inçlik, askılı topuklu zarafet ve hafif bir duygusallıkla dolu, podyuma hazır bir yürüyüşü başarmıştı. Bastırılmış gibi görünen bir duygusallık. Tereddütlü.

Şişeyi yardım edebilir.

Tam onun önüne geldiğinde Eliza elini uzattı. Tırnaklarını soluk, pembe bir oje süslüyordu. "Bahçede bir gezintiye çıkıp... konuşmaya ne dersin?"

Parmakları onunkilerin etrafında kıvrıldı. Hayır, daha çok parmakları onunkileri yutmuş gibiydi. Adamın parmak uçlarındaki ve avucundaki nasırların sert kenarlarını hissetmek zorundaydı. Egzersiz rejiminin bir yan etkisi. Ama onu sadece hafifçe kavramaya özen gösteriyordu. Onun parmaklarını asla ezmezdi.

Onun kitabında kırılğan şeyler her zaman özenle ele alınırdı.

"Bil diye söylüyorum..." Memphis, vücudunu bir farkındalık seli doldururken bile kendi kendine mırıldandığını duydu. Teni *yumuşacıktı*. "Konuşmaktan çok daha fazlasını yapacağız."

Memphis onu izlerken, kadının vücudunda gezinen küçük ürpertiye fark etti. Ama çenesi düşmemişti. Bakışları hiç değişmedi. "Belki de."

Ve onun dünyanın -ve kendisinin- sandığı kadar kırılgan olmadığını fark etti.

Döndü ve onu zaten açık olan balkon kapılarına doğru götürdü.

Kardeşi bir adım öne çıktı ve Memphis Benedict gitmelerini engellemeye çalışırdı. *Evet, devam et ve dene.*

Ama Eliza sadece başını hafifçe salladı. Sonra yoluna devam etti. Kardeşi onu takip etmedi.

İlginç. Memphis bahçeye çıkan taş basamaklardan aşağı inene kadar bir daha konuşmadı. Yemyeşil çiçekler hemen etraflarını sarmış, zengin koku burun deliklerini doldurmuştu. Çiçekler güzel kokuyordu ama Eliza'nın kokusunu daha çok seviyordu. Bunu ilk kez dün gece fark etmişti. Hafif, belli belirsiz bir lavanta kokusu üzerine sinmişti... birasını üzerine boşaltırken.

Ama o kadın -ona o kadar güzel ve vahşi bir tonda "siktir git" diyen kadın- yanındaki dikkatle dengede duran bayandan çok farklı görünüyordu. Kendisi ona dokunuyor olsa da, fazlasıyla sakın ve dokunulmaz görünen kadın.

Ve ona daha çok dokunmak istiyorum.

Beklemediği bir gelişme. Buluşmalarını ve nihai ortaklıklarını planladığında, işin içinde cinsel bir unsur olacağını düşünmemişti. Evet, kızın resimlerine bakmış ve gerçekten de güzel olduğunu fark etmişti. Ama Memphis genellikle fiziksel bir çekimin hedeflerinin önüne geçmesine izin vermezdi.

Onunla her şeyin farklı olacağını zaten biliyordu. Eliza'da tipik olan hiçbir şey yoktu.

Elini çekerek adamın elinden kurtardı.

Kaşları birbirine çarptı. "Bunu neden yaptın?"

"Pardon?"

"Elimi istediğin zaman tutabilirsin. Bunu sadece gösteriş için yapmak zorunda değilsin." Gelecek için bilsin diye.

Başını eğdi. "Sen iyi misin?"

Memphis soruyu düşündü. "Doğrusunu söylemek gerekirse biraz sinirli hissediyorum."

Kızardı. Bunu ilk kez yapmıyordu. Oldukça eğlenceli bir özellik. Derin bir allık değildi. Bal kremi teniyle, süper keskin yanaklarının kenarında sevimli küçük bir pembe toz gibi görünüyordu.

"Balo salonundaki sahne yüzünden canın sıkkın." Eliza hafif bir iç geçirdi. "Muhafızlar için üzgünüm-"

"İşte bu kadar." Hızlı bir baş sallama. "İşte tam da bu yüzden sinirliyim." "Ah, evet, dediğim gibi, muhafızlar-"

"Hayır. Onlara kızgın değilim. Sadece işlerini yapıyorlardı. Kötü ama yine de deniyorlardı." Ona doğru yaklaştı. Lavanta kokusunu aldı. Bayıldı. Açgözlülükle daha fazla içine çekti. "Kızgınlığım çünkü sana ağzı açık bakan o pisliklerden özür dilemene gerek yoktu. Süslü öğle yemekleri yarıda kesildiyse ne olmuş yani? Yaşayacaklar."

"Bu... yapılacak en kibar şeydi."

Parmakları çenesini kaplayan kirli sakalı ovuşturdu. "Öyle miydi?" Omuz silktilti. "Kibarca davranmak konusunda çok fazla endişelendiğimi söyleyemem."

Bakışları onun üzerinde gezindi. "Sanırım bunu öğreniyorum." Hassas bir duraklama. "Bence yaraladığınız muhafız da muhtemelen bunu öğrenmiştir."

Memphis gülmek zorunda kaldı. "Yaralı değil. Sadece geçici bir his kaybı var. Söz veriyorum, kalıcı bir hasar yok. Belki sadece gururu incinmiştir. Ama büyük liglerde oynamak istiyorsa yeteneklerini geliştirmeli."

"Ve sen, ah, büyük bir lig misin? Bunu mu istiyorsun?"

Şimdi yüzündeki ve sesindeki tüm eğlenceyi sildiğinden emin oldu. "Ne olmamı istersen ben oyum."

Ondan uzaklaştı. Taşan, parlak kırmızı güllere doğru gitti. Birine dokunmak için uzandı. Parmakları gülün üzerinde gezindi.

yapraklardan ve dikenlerden dikkatle kaçındı. "Ailem tarafından kiralandığınızı sanıyordum."

"Evet, anladım." Bakışlarını ondan alamıyordu. "Sanırım yıllar içinde senin için birkaç koruma tuttular?"

"Öyle de denebilir." Elini gülden çekti. "Şu anda bizi izleyen biri bile olabilir. Çoğu zaman muhafızların ne zaman orada olduğunu bilmiyorum. Babamın benimle ilgili olarak biraz aşırı tetikte olduğunu söyleyebilirsin." Ona doğru dönerken kendini destekliyor gibiydi. "Polislerin ve medyanın çoğu tüm olayı benim tezgahladığıma karar vermiş gibi görünse de. Birkaç günlüğüne ortadan kaybolmanın, sonra da babasının nişan partisinde kan ve kir içinde ortaya çıkmanın komik olacağını düşünen sıkılmış mirasçı. Müstakbel üvey annesinden spot ışıklarını çalmak için ne eğlenceli bir yol."

Evet, medyada çarmıha gerildiğini biliyordu. "Bence polisler senin davanla ilgilenirken çok kötü bir iş çıkardılar."

Başını sertçe salladı. "Bu onların hatası değildi. Nerede tutulduğumu onlara gösteremedim. Kayıp olduğum günlerde neler olduğunu net olarak hatırlayamıyordum. Yapamadım-"

Ona doğru yürüdü. "Hep başkaları için bahaneler mi uyduruyorsun? Bahaneler uydur, gerekmediği halde özür dile... Eğer birlikte çalışıyorsak, bu saçmalığa bir son vermelisin."

Alt dudağını ıslattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani dün gece bana 'siktir git' diyen kadını geri istiyorum. Ondan hoşlanmıştım. İçinde iyi bir ateş vardı. Onu yüzeye çıkarın."

"BEN..." Kirpikleri bakışlarını gizlemek için aşağı indi. Çenesi göğsüne doğru eğildi. "O ben değildim."

"Hayır mı? Kesinlikle sana benziyordu. Gece yarısı gözlerine kadar." Daha önce hiç onunki kadar koyu gözler görmemişti. Benedict'inki bile tam aynı tonda değildi. Yakındı ama...

"Bendim, evet," diye karşılık verdi, telaşlanmış görünüyordu, "ama normalde davranmadığımı kastetmiştim."

Parmakları çenesinin altına kayd. Yukarı kaldırdı. *Ona dokunmayı seviyorum.* "Nasıl davranıyorsun?"

"Dikkatli ol," diye nefes aldı kirpikleri kalkıp adamın bakışlarıyla buluştuğunda.

Ona doğru eğildi. Başparmağı alt dudağına dokunmak için yukarı kayd. Hafif bir okşama. "Kulağa sıkıcı geliyor." Onun ağzını istiyordu. Hem de çok. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Çünkü dikkatli olmayı unutana kadar seni öpmek istiyorum. Ve bu çok yanlış bir tepkiydi. Memphis normalde dürtülerini inkâr etmezdi ama bu sahne farklıydı. O farklıydı.

Aynı anda hem birini becermek hem de onu her türlü tehditten korumak istediği pek görülmemiştir. Eliza söz konusu olduğunda, istemişti. Karşılaştığı büyük sorun neydi?

Şu anki tehdidi oydu. Çünkü onunla birlikte olmak, özenle düzenlenmiş dünyasını tamamen mahvedecekti ve o da bunu biliyordu.

Memphis elini ondan uzaklaştırmak için zorladı. Hatta bir adım geri atmayı bile başardı ve dürüst olmak gerekirse, bu çabası için bir alkışa ihtiyacı varmış gibi hissetti. Boğazını temizledikten sonra, "Dün gece seni böyle davranmaya iten neydi?" diye sordu.

"Bir cesaret."

Tek kaşını kaldırdı. "Şimdi merak ettim."

"Senin yeni bir koruma olduğunu sanıyordum. Arkadaşım Bethany sana siktir git demem için bana meydan okudu, ben de öyle yaptım."

İlginç. *Aklımda bir not, Eliza meydan okumayı sever.* "Birayı üzerime dökmeni de söyledi mi?"

Bir . "Hayır, o anlık bir karardı. Gömleğin için üzgünüm."

Başını iki yana salladı. "Bu alışkanlığı kıracağız."

Onun sözleri karşısında kaşları çatıldı ama Eliza inatla devam etti: "Kendimi savunmak için..."

Oh, güzel. Kendini savunuyor. Yap bebeğim. Bana kibirli bir pislik olduğumu söyle ve-

"Benimle dalga geçmemeli ve benimle seks yapmak istediğini söylememeliydin. Benimle fiziksel olarak birlikte olmanın işle birlikte gelen bir tür ikramiye olduğunu ima etmemeliydin." Burnunu çekti. "Şakanı komik bulmadım ama belli ki aşırı tepki vermişim."

Evet, farklı sayfalardaydılar. Belki de tamamen farklı kitaplar okuyorlardı? Bunu düzeltmenin zamanı geldi. "Dalga geçmiyordum." Şu andan itibaren açık konuşacaktı. "Ben öyle yapmam. Ne demek istediğimi söylerim. Benim saçmalıklara tahammülüm düşük. Dürüst olmak gerekirse, sen de denemelisin. Daha çok insana siktir olup söylersen kendini çok daha iyi hissedersin."

"Bu... dünyanın işleyişi böyle değil."

"Benim dünyam böyle işliyor."

Kirpikleri dalgalandı. "Ve sen alay etmiyordun?"

"Hayır. Eğer istediğin buysa seni hemen şimdi burada beceririm." Dışarıda, bahçede, binanın içindeki tüm o yargılayıcı, fısıldayan hıyarlar varken. Mahremiyetleri olacaktı, adam kıza sahip olacaktı.

Ağzı açıldı, sonra kapandı. Gözlerini ona . "Bu mümkün değil."

Etrafına bakındı. Seçeneklerini düşündü. Kesinlikle mümkün. Tek yapması gereken onun o şirin elbisesini yukarı itmek, külotunu yoldan çekmek ve-

"Konumuza geri dönebilir miyiz?" Sesi kırılğan bir tondaydı. "Yoksa beni kaçırın kişiyi avladığınız konusunda yalan mı söylüyordunuz?"

Tüm eğlence -ve onunla seks yapmanın cazip düşünceleri- yok oldu. "Sana yalan söylemeyeceğim. Benim tarzım değil. Sana her zaman ne düşündüğümü söyleyeceğim. Benim bir pislik olduğuma inanabilirsin ve fikre sahip ilk kişi de sen olmazsın, ama ben böyleyim işte." Yalanlara hiç tahammülü yoktu. Babası sayesinde edindiği bir alışkanlıktı . "Baştan başlamaya ne dersin?"

"I..." Alt dudağını ısırıldı. "Tamam mı?" Sinir bozucu bir soruydu.

"Ben Memphis Camden." elini uzattı.

"hayatımı ödül avcısı olarak kazanıyordum."

Parmakları . Onun parmaklarının etrafında kıvrıldı. "Eliza Robinson. Şu anda Robinson'da halkla ilişkiler departmanında çalışarak hayatımı kazanıyorum."

Şirket." Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Bir zamanlar *büyük bir halkla ilişkiler felaketi* yaşadığınızda, gelecekte pislikleri temizlemenize yardımcı olacak bazı beceriler edirsiniz."

Parmakları onunkilerin etrafında sıkılaştı. "Sen asla bir felaket olmadın. Sen bir kurbandın. Sana her zaman bu şekilde davranılmalıydı."

Gözlerini kırptırdı.

Kahretsin, gözlerinde parlayan yaşlar bu muydu?

Tekrar gözlerini kırptırdı ve parıltı -ya da flaş ya da her neyse- kayboldu. Eliza'nın eli onunkinden çekildi.

Ama hâlâ kadının dokunuşunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Bu sıcaklık yakıp kavurmuştu. "Bir ödül avcısıyken avımı nasıl takip edeceğimi öğrendim. Hayatın karanlık tarafına nasıl sızacağımı öğrendim. O karanlığa *girmeyi* ve canavarları dışarı çıkarmayı." Bu kariyerden epey para kazanmıştı. En kötünün en kötüsünü yakalamak iyi para kazandırıyordu. Yatırımlarında da oldukça şanslıydı. Eğer isteseydi, şehir kulübündeki yaşam tarzını kolayca satın alabilecek kadar şanslıydı.

İkinci el kıyafetler giyerek ve annesiyle birlikte kira ödeyebilmek için dükkânları süpürerek büyümüş çocuk için hiç de fena değil.

Şehir kulübü yaşam tarzına ? Pek ona göre değil.

"Son zamanlarda," dedi, bakışları onun içini görür gibiydi, "internette oldukça yetenekli bazı kişilerle çalışıyorum." Gruplarında her türden benzersiz geçmişe ve yeteneğe sahip üyeler vardı. "Kendimize Buz Kırıcılar diyoruz."

"Buz kırıcılar?"

"Çünkü bizim işimiz faili meçhul davaları çözmek. Bilirsiniz, asla çözülemeyen tüm o suçlar? Adaletle teslim edilmeyen katiller? Ortadan kaybolan ve görünüşte unutilan kayıp insanlar?" Kızın nefesi kesilince biraz bekledi. "Onlara odaklanıyoruz. Şimdiye kadar oldukça başarılı bir çalışma yürüttüğümüzü söylemekten mutluluk duyuyorum."

Ona doğru yaklaştı. "Bana inanıyor musun?"

Bu ne biçim bir soruydu böyle?

"Buradasın... çünkü kaçırıldığıma inanıyorsun?" Sesi heyecandan biraz kırıldı. "Ailem bana inanıyor. İşte bu yüzden babam ve kardeşim koruma konusunda ısrarcı. Yıllar geçmiş olsa da, hatta... kesinlikle, peşimden tekrar gelmesine imkan yok-"

Memphis ağzını açtı.

"Ama polisler kanıt bulamadı. Beni kaçıran kişiyi işaret edecek hiçbir şey yoktu. Sonra dedikodu sitelerinde kaçırılma numarası yapan zengin kızla ilgili hikayeler dolaşmaya başladı. Babamın avukatları sessiz kalmanın daha iyi olacağını söylediler. Her şeyi unutmak için."

Boktan bir tavsiyeydi.

"Ama hiç geçmedi." Eli göğsüne bastırmak için kalktı. "Benim için değil."

Hayır, öyle olduğunu düşünmüyordu.

"Bana inanıyor musun?" diye tekrar sordu.

"Evet, bebeğim." Sevgi sözcükleri ağzından yuvarlandı. *O benim için çok önemli olacak.* "Önemsiyorum."

Eliza ona doğru sıçradı. Kolları onu sert ve sıkı bir şekilde kavradı. "Teşekkür ederim."

Ellerini kaldırdı, sonra tereddüt etti ve havada asılı kaldı. *Ne zamandan beri tereddüt ediyorum?* Kolları Eliza'nın etrafına dolandı ve onu kendine daha da yaklaştırdı. Memphis Eliza'nın ona karşı ne kadar iyi hissettiğini görünce sarsıldı. İçini bir sıcaklık kapladı ama bu sadece cinsel bir yoğunluk değildi, tabii ki bu da vardı. Ama bu daha fazlasıydı, daha derindi, bu...

Muhtemelen büyük bir sorun.

Başını kaldırdı. Ona doğru baktı. Koyu renk gözlerini şafak söktüren bir cinsel farkındalık doldurdu. "Aman Tanrım."

Çok şirin. O başladı-

"*Eliza!*" Neredeyse adını haykırıyordu. "*Onunla ne yapıyorsun?*"

Onun kollarından kurtuldu.

Cehenneme kadar yolu var. Güzel bir anı mahvetmeyi kardeşine bırak.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kendini kontrol et, Eliza! Yabancıları kucaklayamazsın. Söz konusu seksi yabancı çok ama çok uzun zamandır ona tereddütsüz destek veren ilk kişi olsa bile.

Benedict onun hemen yanında titreyerek durdu. "Aklını mı kaçırdın sen?" diye sordu. "Bir dakika, güvenliği çağırıp bunu -bunu- dışarı attırıyorsun."

"Memphis," dedi, sesinin bu kadar sakın ve pürüzsüz çıkmasına biraz şaşırmıştı. "Onun adı Memphis."

"Her neyse!" Benedict'in umurunda olmadığı belliydi. "Bir nefeste onu dışarı atmaya çalışıyorsun, sonra da onu kucaklıyorsun!"

Geri dönüş o kadar hızlı olmamıştı ama Benedict'in neden yanlış bir izlenim edinmiş olabileceğini kesinlikle anlayabiliyordu. Sağ işaret parmağı kalçasının üst kısmına dokundu. "Davama yardım edecek."

Benedict'in yüzünde acıma ifadesi belirdi. "Hayır, Lizzie, değil. O sadece sana yardım etmek için burada olduğunu düşündürmeye çalışan bir dizi dolandırıcıdan biri."

Uzun bir sıra mı? Ne zamandan beri sıra var?

Benedict Memphis'e ters ters bakarken, "Başkaları da vardı," diye açıkladı. "Kayıp zamanınızın büyük gizemini çözmeye yardım etmek için yaygara koparan pek çok insan. Ama başa , kendilerine gerçekten ne yardım etmek istediklerini biliyor musunuz?"

Ona yardım etmek isteyen birinden hiç söz edilmemişti. Kimse ona doğrudan ulaşmamıştı ve ne babası ne de Benedict ona-

"Para. Onlara verebileceğimiz kadar nakit. Babam aptalca iki piç kurusuna ödeme yaptıktan ve onlar da ortadan kaybolduktan sonra, sonunda neler olduğunu anladı." Memphis'i işaret etti. "O da başka bir dolandırıcı."

Memphis'in yeşil gözlerinde sıcaklık alevlendi. "Ben ."

"Hayır mı? O zaman kız kardeşime on bin ya yirmi, hatta belki otuz bin karşılığında onu kaçıran adamı bulabileceğini söylemedin mi? Onun her zaman istediği kahraman olabilirsin?" Tiksinti Benedict'in dudaklarını büktü. "Bu hikâyeyi daha önce de duymuştum." Memphis'ten uzaklaştı. Eliza'ya odaklandı. "Şimdi çekip gidelim. Onunla bir daha asla konuşma. Onu bir daha aklına bile getirme."

Ama gözlerini Memphis'ten ayıramıyor gibiydi. Adam sadece ona bakıyordu. Kendini savunmaya bile çalışmıyordu. "Benden para falan istemedi." diyen o oldu. Sadece ona inandığını söylemişti.

"Henüz," diye tersledi Benedict. Bir elini kaldırıp ensesini ovarken uzun bir iç çekti. "Sadece *henüz* para istemedi. Muhtemelen o istemeden ben araya girdim. Bu daha önce de birçok kez yaşanmış bir dolandırıcılık." Vücudunu onunkinin yanına yerleştirdi. "Sana diğerlerinden bahsetmedim çünkü ne anlamı vardı ki? Sana umut verip sonra da dünyanın senden faydalanmak isteyen piçlerle dolu olduğunu fark ettiğinde umudunu kırmak mı?" Başparmağını omzunun üzerinden salladı. "O da farklı değil. O sadece seni kullanmak istiyor."

Göğsü ağrıyordu. Memphis'i bir kez daha görebilmek için yan adımlarla ilerledi. "Beni kullanmak mı istiyorsun?"

"Evet."

Eliza irkildi.

"Gördün mü?" Benedict tiksintiyle mırıldandı. "Yine de en azından bunu kabul ettiği için hakkını vermeliyim-"

"Peşinde olduğum pisliği bulmama yardım etmen için seni kullanmak istiyorum. Kaybolmana kadar başına gelen her şeyi gözden geçirmek istiyorum." Memphis ona doğru ilerledi. "Biliyorum

zor olabilir. Geçmişî eşelemek gerçekten zor olabilir ama bence bu gerekli."

Benedict ona doğru savruldu. "Kız kardeşimden *uzak dur!* Sana söyledim, o düşmeyecek-"

"Başka kadınları aldı."

Bir esinti eteğinin kenarını hafifçe kaldırırken bile parmağı kalçasına daha hızlı vuruyordu. "Bunu daha önce de söylemiştin." Muhafızlar onu götürmeden önce onu durdurmaya zorlayan da bu sözler olmuştu.

"Bunu *bilemez*, Eliza!" Benedict patladı. "Seni manipüle ediyor!"

"Bunu bilebilirim. Elimde failin profili var, eski bir FBI ajanından, bu dava üzerinde çok uzun zamandır çalışan bir adamdan geliyor." Memphis'in gözlerinin yanındaki belli belirsiz çizgiler derinleşti. "Bu benim için kişisel bir mesele çünkü bir arkadaşım var, kız kardeşi beş yıl önce kaçırıldı. Seni kaçırdığından şüphelendiğim adam tarafından kaçırıldı. Sadece kız kardeşi eve dönmeyi başaramadı. Bu davaya kişisel olarak yatırım yaptım. O piçin adaletle teslim edilmesini istiyorum. Başka birine daha zarar vermeden önce onu durdurmak istiyorum."

"Nasıl..." Eliza durdu. Boğazını temizledi. Tekrar denedi. "Kaç kişi daha var?"

"Seni de sayarsak, yedi kurbandan şüpheleniyorum."

çekildi. Dizleri büküldü çünkü şok onu çok sert vurmuştu. Diğer altı kadından mı bahsediyordu? *Ölmüş* olabilecek altı kadın *mı*?

Eliza düşecekti ama Benedict öne atılıp onu yakaladı. "Sorun yok." Parmakları Eliza'nın kollarını sıkıca sardı. "Nefes al, Lizzie. Nefes al."

Nefes *alıyordu*.

"O bir seri avcı," diye devam etti Memphis ve her kelime bir çekiç darbesi gücüyle ona çarptı. "Çok özel bir yöntemi olan biri. Ve elimde cesetler yok..."

Tüyleri diken diken oldu ve Eliza, Benedict'in en sevdiği mokasenleri yüzünden fiziksel olarak hastalanabileceğinden korktu.

"Ama bir seri katille karşı karşıya olduğumuzdan şüpheleniyorum," diye bitirdi Memphis.

Seri katil.

Parmakları Eliza'nın kollarını ısıırken Benedict'in tutuşu neredeyse acı verici bir hal aldı. "*Eliza.*"

Dehşete düşmüş bakışları onunkilerle buluştu.

"," dedi Benedict ona, kelimeleri . "*Şimdi.*"

Bacaklarını test etti. Kışının üzerine düşmek gibi bir şey yapmayacağından emin oldu. Bacakları tekrar çalışır durumda görünüyordu ama kendini çok ama çok üşümüş hissediyordu.

Seri katil. Oh, Tanrım. Seri katillerin televizyon dizilerinde olması gerekirdi. Ya da kitaplarda okuyucuları dehşete düşüren korkunç karakterler olmaları gerekiyordu. Gerçek hayatınızda olmamaları gerekiyordu.

Onun hayatında olmamaları gerekiyordu.

"Kız kardeşimden uzak dur!" Benedict Memphis'e çıkıştı. "Seni görürsem -ailemden biri ya da muhafızlarımızdan biri seni bir daha görürse- seni temin ederim ki bu bir hata olacak... Hayatının geri kalanında pişmanlık duyacaksın."

"Pek çok şeyden pişman değilim." Memphis'in kayıtsız cevabı.

Çok rahattı. Az önce onun tüm dünyasını yerle bir etmişti ama sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Onun için normal bir gündü.

"Sana yalan söylüyor." Benedict onunla birlikte aceleyle bahçeden uzaklaşıp golf kulübünün önüne doğru giderken dirseğinden tutmaya devam etti. Arabasının beklediği vale alanına doğru. Görevliye bir kart uzattı ve gitmesine izin vermedi. "Bu hikâyeyi seni korkutmak için uydurdu, Lizzie, yapma-"

"Belki de korkmalı."

Benedict atladı. Eliza atlamadı. Memphis'in onu arkasından takip ettiğinin farkındaydı. Adımları neredeyse sessiz olsa bile. O kadar iri bir adama göre çok yumuşak hareket edebiliyordu.

Kardeşi ona doğru döndü. "'Kız kardeşimden uzak dur' cümlesinin hangi kısmını anlamadın?"

Memphis elini pantolonunun arka cebine attı ve bir kart çıkardı. Ama bu vale görevlilerinden birine uzatacağı bir kart değildi. Onun yerine Eliza'ya uzattı. "Şehirde bulunduğum süre içinde kaldığım otel bu. Numaram da arkasında yazıyor. Neden benim hakkımda biraz araştırma yapmıyorsun? Yasal olduğumu anladığında beni arayabilirsin ya da doğrudan bana gelebilirsin ve işe koyulabiliriz."

Benz'i virajdan döndürölüp yanına park edilirken Benedict, "Olamaz," diye homurdandı. "Kız kardeşim birlikte çalışmıyor-"

"Kız kardeşin kendi kararlarını verebilir," dedi ona yumuşak ve soğuk bir sesle. Kontrolü yerindeydi ama kenarlarından çatladığını hissedebiliyordu. Eğer Memphis'in söyledikleri doğruysa...

Vücudu sallandı.

Hayır. Bir arada tutun. Sadece biraz daha. Çatlaklarını herkesin içinde göstermesine izin verilmiyordu.

Memphis'ten kartı aldı. Parmakları birbirine değdiğinde, hissettiği dengesizliğin bir kısmı hafifledi. Dünya eğilip ondan uzaklaşmak istemeyi bıraktı ve o kadar üşümeyi bile bıraktı. Elinde sıcaklık çiçek açmaya başladı. Koluna doğru ilerlemeye. İçine doğru akmaya başladı.

"Onu durdurmak istemiyor musun?" Memphis sordu. Kız başını salladı.

"O zaman . Birlikte çalışalım ve durdurabiliriz-"

"Kız kardeşim bir süper kahraman değil! Kötü adamları avlamıyor. Ve senin havadan uydurduğun saçma bir hikâyeye kanmayacak." Benedict ona sıkıca yapıştı ve Benz'ine doğru çekti. Onu Memphis'ten *uzaklaştırdı*.

Memphis'in bakışlarındaki belli belirsiz daralmayı fark etti.

Görevlilerden biri onun için yolcu tarafındaki kapıyı açtı. Ama o tereddüt etti. Benedict'in tutuşuna karşı geri itildi. Memphis onu izliyordu ve sanki başka bir şey varmış gibi hissetti-

Memphis ona, "Merak etme Eliza," diye güvence verdi. "Seni tekrar göreceğim."

Nefesi kesildi. Arabaya yavaşça bindi. Benedict kapıyı çarptı ve Memphis'le yüzleşmek için geri döndü. "Cehenneme kadar yolun var!"

Sonra kardeşi arabanın etrafında koşturdu. Sürücü koltuğuna atladı ve lastiklerinin gıcırtısıyla golf kulübünü geride bırakmalarını sağladı. Ama Eliza kendini arkasına bakarken buldu. Memphis'in arkasından baktığını görmeyi bekliyordu.

Çoktan gitmişti.

"O kartı bana vermelisin," dedi Benedict bakışları dikiz aynasına kayarken. *O da Memphis'i arıyordu.* "Ondan kurtulacağım."

Kartı sıkıca tuttu. "Onun geçmişinin araştırılmasını istiyorum."

"Gerek yok." Anında bir cevap. "O da diğerleri gibi başka bir dolandırıcıya dönüşecek."

Midesi bulandı. "Neden bana diğerlerinden bahsedilmedi?" Karta baktı. Kartın ön yüzünde şehirdeki tanınmış bir otelin adı ve adresi kabartmayla yazılmıştı. Kartı ters çevirdi. Numaraya baktı. Ezberledi.

Benedict tekrar, "Gerek yok," dedi.

Evet, evet, bir ihtiyaç vardı.

"Sadece para kazanmaya çalışıyorlardı," diye açıklamak için acele etti. "Çok savunmasız bir durumdaydın. Babam seni korumanın bizim için en iyisi olduğunu düşündü."

"Beni mi yoksa kendisini mi koruyacak?" Soru, onu durduramadan geldi. Ve bunu kastetmemişti. Gerçekten değil. Öyle miydi?

Dur işaretinde fren yaptı. Ona doğru döndü. "Sen, tabii ki." Bakışları endişeyle doluydu. "Biz her zaman seni korumaya çalışıyoruz. Dışarıda vicdansız insanlar var, Lizzie. Seni kullanacak, sana yalan söyleyecek ve senden koparabildikleri kadar para koparmaya çalışacak insanlar. Zaten yeterince uğraştın. Seni böyle insanlara maruz bırakmaya gerek yok." Eli uzandı ve kartı kızın parmaklarının arasından aldı. "Memphis Camden'ı unut. Tabii gerçek adı buysa. O bir sahtekârdan başka bir şey değil. Onu bir daha asla görmeyeceksin."

Ama Memphis'in sabit bakışlarını hatırladı. "*Seni tekrar göreceğim*" derken sesindeki rahat güvenceyi.

Ve kardeşinin biliyordu.

Otel odasının kapısı Memphis'in beklediğinden daha erken çalındı. Saatine baktı. Saat daha akşamın altısıydı. Dışarı çıkıp akşam yemeğini hazırlayacaktı. Ama...

Planlar değişti.

Eliza'nın onu araştıracağını düşünmüştü. Robinson ailesinin bazı kaynaklarını işe koşacak ve geçmişini araştıracaktı. Gerçi kadın onun adını internette bir arama motoruna yazıp pek çok bilgiye ulaşabilirdi. Adamın kendisini dolandırmak için orada olmadığını anladığında, kadının ortaya çıkacağını tahmin etmişti.

Bu umduğumdan daha hızlı oldu.

Memphis dudaklarında bir gülümseme hissederek otel odasının kapısını açtı. "Dostça bir ziyaret için gelmeye karar verdin, değil mi-"

"Hayır."

Vay canına. Eliza onun odasının eşiğinde durmuyordu. Ağabeyi duruyordu. Tam bir pislik olabileceğini düşündüren sert titreşimler yayan ağabeyi.

"Bu hiç de dostane bir ziyaret değil," diye devam etti Benedict. "Ama gerekli bir ziyaret." Sıkılmış çenesinde bir kas kasıldı. "İçeri girmemin bir sakıncası var mı?"

Memphis yanağını kaşdı. "Evet, biliyorum. Görmek istediğim kişi sen değildin. Görmek istediğim kişi senden çok daha kısa ve çok daha güzel, alınma ama."

O kas tekrar sarsıldı.

"Peki, onunla birlikte gelmeye ne dersin?" diye önerdi Memphis, "sonra konuşuruz-"

Benedict dramatik bir şekilde, "On bin dolar," diye açıkladı.

Memphis bekledi.

Benedict kaşlarını çattı.

"Bu figürün benim için bir şey yapması mı gerekiyor?" Memphis merak etti. "Çünkü biraz kafam karıştı. Belki de yemek yemediğim içindir. Yemek yemediğimde hep biraz kafam karışır - hayır, baksana, genelde açlıktan ölürüm."

"Bunun bir şaka olduğunu mu sanıyorsun?" Benedict'in elleri yumruk oldu.

"Hayır, bunun bir şaka olduğunu düşünseydim gülerdim." Sinir bozucu kardeşe doğru adım attı. Teke tek. "Gülüyor gibi mi görünüyorum?"

Benedict yutkundu. "Kız kardeşimden faydalanmaya çalışan biri gibi görünüyorsun."

"Hayır. Benim planım bu değil." "On beş bin," diye tersledi Benedict.

Memphis'in başı sağa doğru eğildi. "Şu anda beni satın almaya çalışıyorsun." Benedict'in arkasında, koridorda belli belirsiz bir hareketlilik yakaladı. Yemeğe giden başka bir konuk mu? Eğer öyleyse, *kıskandım*. Akşam yemeği harika olurdu. Ama...

Hareket tekrar geldi. Neredeyse sinsice. Gerildi.

"Çok haklısın, seni satın çalışıyorum." Benedict nefes nefese kaldı. "Seni kız kardeşimin yakınında istemiyorum. Sana bunu zaten söyledim!"

Memphis bir kez daha yanağını kaşıdı. "Evet, bu gerçeği bana bir iki kez söylediğini hatırlıyorum."

Benedict eşikten atladı. "Seni orospu çocuğu!"

Memphis yana çekildi, böylece adam ilerleyebildi. Benedict sendeleyerek yanından geçtiğinde Memphis, "İçeri gel," diye mırıldandı. Koridora doğru baktı.

Kimseyi görmedim.

Neredeyse gülümseyecekti. Bunun yerine kapıyı kapattı ve vaktini boşa harcayan sinir bozucu pislikle yüzleşmek için döndü.

Görmek istediğim kişi sen değilsin. Eliza.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Sanırım geçmişimi kontrol ettiniz?" Memphis kollarını göğsünde kavuşturdu ve omuzlarını kapıya dayadı.

"On beş bin çok para," diye homurdandı Benedict. "Sadece uzaklaş."

"Eğer geçmişimi kontrol ettiyseniz -ya da yanınızda çalışan birine bu işi yaptırdıysanız, içimden bir ses sizin yetki devreden bir adam olduğunuzu söylüyor- o zaman benim çekip gidecek bir tip olmadığımı bilmeniz gerekir."

Benedict'in kirpikleri titredi.

Ah. Demek bunu biliyordu.

"Yirmi," dedi Benedict.

Ne kadar yükseğe çıkacaktı? Memphis belli belirsiz bunu merak ediyordu. "Evet, üzgünüm, ilgilenmiyorum. Yapmam gereken bir iş var ve bunu yapmaya niyetliyim."

"İş mi?" Benedict bu kelime seçiminin üzerine atladı. "Sana zaten başka biri mi ödeme yapıyor? Kim ödüyor? Neden?"

Sakin ol, kardeşim. "Aslında para almıyorum. Sadece kalbimin iyiliği için yapıyorum." Gülümsedi.

"Saçmalık."

"Her neyse." Sanki Memphis, Benedict'in neye inandığını umursuyordu. Diğer yandan kız kardeşi... "Eliza nerede?"

"Bu karmaşanın tekrar kamusal alana taşınmasının ona ne yapacağını biliyor musunuz? Yüzünün haberlere yansması ve her online dedikodu sitesinde tıklanma tuzağı olması? Kaç tane kabus biliyor musun? Ne kadar korktuğunu biliyor musunuz?"

eskiden sadece dışarıda yürümek için miydi?" Her kelimesinde öfke titreyordu. "Bu pisliği onun için tekrar karıştırmayacaksın."

Öfke gerçek görünüyordu. Bildiğim iyi oldu. Memphis başını salladı. "Demek onu önemsiyorsun. Merak ettim. Kendi kendime dedim ki... *Memphis, bu pislik sadece imajını ve şirketini korumaya çalışıyor yoksa kız kardeşine zarar veren adamı bulmayı hiç umursuyor mu?*"

Benedict'in burun delikleri alevlendi. "Senden hoşlanmıyorum."

"Bunu duymak sizi şaşırtabilir ama aslında bu yanıtı çok alıyorum." Elleri iki yanına düştü ve sanki karanlık bir sırrı açıklayacakmış gibi öne doğru eğildi. "Benim için hiçbir zaman gerçekten önemli değil. Umurumda bile değil."

Benedict'in burun delikleri yeniden alevlendi. "Eliza seninle çalışmayacak. Sana yardım etmeyecek."

Olabilir. Belki de bulamayız. "Onun yardımı olsun ya da bu piçi bulmaya niyetliyim. Zarar gören tek kişi kız kardeşin değil. Dışarıda başka aileler de var ve sevdiklerini asla geri alamadılar. Kapanışa ihtiyaçları var. Adalet ihtiyaçları var." Bunu onlara verecekti.

"Doğru ya. Sanki bu Buz Kırıcılar için bir tanıtım gösterisi değil mi?"

"Ah. Demek beni iyice araştırdın. Aferin sana."

Bir an için Benedict patlayacakmış gibi göründü. Yanakları şişti, gözleri büyüdü.

Memphis, "Buz Kırıcılar reklamı önemsemiyor," dedi. "Şahsen ben, adımın hiçbir yere yazılmasını istemiyorum. İlgi odağı olmak istemiyorum. Ekibim sadece herkesin unuttuğu insanlara yardım etmeye çalışıyor." Kaşlarının kalkmasına izin verdi. "Gerçekten anlamadığım şey, onun bulunmasını neden istemediğin. Ona inandın, değil mi?"

"Evet." Bir tıslama.

İyi cevap. "Bu piçi gün ışığına çıkarmak herkesin de ona inanmasını sağlayacak. Ve başka bir kadının daha kaçırılmasını engelleyecektir. Çünkü bu piç, bir sabah uyanıp hayatını değiştirmeye karar verecek değil. O karar vermeyecek

Bir canavar olmayı bırak. Başka seçeneği kalmayana kadar bu şekilde devam edecek." *Kilit altına alınana ya da toprağa gömülene kadar.*

Ve Benedict patlamak yerine büzüşmüş gibiydi. Ateş gözlerini terk etti ve omuzları çökerken nefesi bir iç çekişle dışarı fırladı. Ama yine de "Yirmi beş bin" dedi.

"Hayır."

"Kabul edebileceğiniz bir fiyat var mı?"

Bu adam belli belirsiz ilginçti. Eliza kadar değil ama yine de... belli belirsiz. "Kalbinin bu satın alma işine pek yatkın olduğunu sanmıyorum." Kesinlikle öyle görünmüyordu. "Teklifi yapman için seni kim gönderdi?"

Benedict'in dudakları birbirine kenetlendi.

"Tahminimce baban olmalı? Tüm bunların ortadan kalkması için gerçekten baskı yapan o mu?"

Benedict cevap vermedi.

"Ya da belki üvey annedir?" Belirgin bir olasılık. "Duyduğuma göre o zamanki reklamlardan hiç hoşlanmamış. Dikkatleri düğününden çalmış."

Benedict yine cevap vermedi.

Memphis ona bir adım daha yaklaştı. "Burada olmak istediğini sanmıyorum. Beni satın almak istediğini sanmıyorum."

Benedict onun bakışlarını tuttu.

"Sanırım benim gerçek bir anlaşma olduğumu öğrendin," diye ekledi Memphis acımasızca. "Ama başka biri sana hâlâ gitmem gerektiğini söyledi. Sen de buraya gelip yarım yamalak teklifini yaptın ve şimdi ben hayır dediğim için bir yanın mutlu çünkü sonunda birinin Eliza'ya yardım edeceğini düşünüyorsun."

Benedict taştan oyulmuş gibiydi.

"Yapacağım," diye yemin etti Memphis, sesi yumuşaktı. "Yöntemlerimden hoşlanmayabilirsin, bu konuda uyarayım. Çalışma tarzımdan hoşlanmayabilirsiniz ama bir şeyler yaparım ve pes etmeyeceğim. Eliza'ya yakın kalacağım. Onu her an izleyeceğim, böylece zarar görmeyeceğine söz verebilirim. Ama işler çirkinleşecek. Hep yaparlar. Yapman gereken

iplerinizi çekmeye çalışan her kimse, ondan gelecek tepkiyle başa çıkmaya hazır olun." Bir süre bekledi. "Bununla çıkabileceğini düşünüyor musun?"

Ve Benedict onun bakışlarını tutmaya devam etti. "Evet."

Vay, vay... "O zaman kadar da büyük bir sik olmayabilirsin. Aferin sana."

Benedict onu omuzlayarak geçti ve kapıya yöneldi. "İçimden bir ses senin dev bir sik *olduğunu* söylüyor."

Elini kalbine götürdü. "Eski sevgililerimle mi konuşuyordun? Yani, oldukça etkileyici ama normalde bedenimle övünen biri değilim."

Benedict arkasına baktı. "Sen delirmişsin."

"Sadece kötü adamları yakalayabilecek kadar çılgınım. Geçmişim her şeyi anlatıyor."

Benedict kapıyı çekip açtı. Uzaklaştı.

Memphis onun asansöre doğru gidişini izledi. Bu kesinlikle ilginç bir konuşmaydı. Eliza'nın dünyasındaki biri onun geçmişini olabildiğince derine gömmek istiyordu ve bu kişi bir katilin hâlâ dışarıda avlanıyor olmasını umursamıyordu.

O kişi kardeşi değildi.

Benedict'in pek çok hatası olabilirdi ama kız kardeşini seviyor gibi görünüyordu.

Benedict asansörde gözden kayboldu. Memphis kapı aralığında durmaya devam etti. "Gitti," dedi sonunda. "Artık dışarı çıkabilirsin."

Sağ tarafta küçük bir oyuk vardı. O oyukun köşesinde bir buz makinesi ve yanında da son derece pahalı gazlı içeceklerle dolu bir içecek makinesi duruyordu. Çok büyük bir alan değildi ama onun için mükemmel bir saklanma alanı olduğunu fark etti.

Yavaşça Eliza göründü. Önce onun siyah saçlarını gördü. Sonra koyu renk gözlerini. Bol siyah bir üst giymişti. Üzerine ikinci bir deri gibi oturan solmuş bir kot pantolon. Narin ayaklarında zarif sandaletler.

Bir kaşını kaldırdı. "Kardeşinden kaçabilmek için sık sık köşelere saklanır mısın?"

Alt dudağını dişledi. Asansöre doğru baktı, sonra tekrar ona döndü. "Muhtemelen şüphelendiğinizden daha sık."

Lanet olsun. İşte gitti. Yine ilginç olmaya başladı. "Seni ondan daha çok seviyorum."

Ona doğru ilerlerken adımları sessizdi. "Çoğu insan öyle yapar. Ya da en azından öyleymiş gibi yaparlar. Karşılaştığımız kişilerin çoğunun ikimizden de gerçekten hoşlandığından emin değilim. Benim dünyamda çok fazla rol yapma var."

Hâlâ otel odasının açık kapısında duruyordu. "Senden hoşlanıyorum. Yalan söylemem. Benim hakkımda bunu unutma. Hayat saçmalıklarla harcanmayacak kadar kısa."

Eliza sanki Benedict'in her an ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi omzunun üzerinden baktı. "Neden... neden buradaydı?" Bakışları tekrar Memphis'e döndü.

"Ortadan kaybolmam için bana para teklif etmek." Hızlı bir nefes çekti.

"Elbette reddettim." Gerçekten de muhteşemdi. Cildi kusursuzdu. Ve dudakları dolgun ve dolgundu. Kırmızı.

Tadının nasıl olduğunu merak etti.

Daha sonra. "Ve sonra, kardeşin ve ben - ona parayı kışına sokmasını söyledikten sonra, ama bil diye söylüyorum, çok daha zarif terimler kullandım - bir anlaşmaya vardık. Bir çeşit."

Saçından bir tutam omzunun üzerinden kaydı. "Sence sen ve ben bir anlaşmaya varabilir miyiz?"

Geri çekildi ve onunla birlikte içeri gelmesini işaret etmek için kolunu uzattı. "Kesinlikle."

Ama eşikten geçmedi. Sadece koridorda kaldı. Gerçekten de iş yapmak için en iyi yer değildi, özellikle de mahremiyet havasındaysa.

Neden olduğunu merak etti-

"Beni korkutuyorsun," diye itiraf etti Eliza.

Kalbi sıkışıyor gibiydi. Bu lanet şeyin bu yapmayı bırakması gerekiyordu. "O zaman bunu düzeltmek için çalışmalıyız."

durum."

"Senin hakkında araştırma yaptım. Avladığın tüm suçluları biliyorum. Tehlikeli, ölümcül insanlar. Onları yakalamak için yapmak zorunda kaldığın şeyleri..."

Bir omzunu silkerek zararsız görünmeye çalıştı. Bakışlarındaki gerginlik geçmeyince Memphis bu girişiminde başarısız olduğunu anladı. "Ben tehlikeliyim."

Dudaklarını ıslattı.

"Kesinlikle ölümcül." Başını salladı. "Ama öyle olmak zorundaydım, yoksa çok iyi bir ödül avcısı olamazdım. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, en kötünün en kötüsünün peşinden gitmeyi alışkanlık haline getirdim. Nedenini bilmek ister ?"

Başını salla.

"Çünkü en kötü olanlar, en çok durdurulması gerekenlerdir. Seni kaçıran adam mı? Onu durduracağım. Öyle ya da böyle." Muhtemelen sesini yumuşatmaya falan çalışmalıydı. Onu daha az korkutucu gösterecek küçük bir hareket yapmalıydı. Ama bu hareketin ne olması gerektiğini bir bilse. Hiçbir zaman yatıştırıcı ya da güven verici bir tip olmamıştı.

Başını bir kez daha sarsakça salladı. "O zaman ben de varım." Tabii ki evet. *Tabii ki evet.*

Gözleri adamın omzunun üzerinden sessiz otel odasına kaydı. "Belki de konuşmalıyız? Bir oyun planı yapalım mı?"

Zaten bir planı vardı. Artık o planı paylaşma zamanı gelmişti. Aslında şu anda ana planına başlayabilirlerdi. Bunu yapmanın en iyi yolu?

Onunla görün.

"En iyi stratejilerimi akşam yemeğinde yaparım." Yakındaki masadan anahtarlarını ve cüzdanını aldı. "Aç mısın?"

"Ben... emin misin?" Bir onaylamadan çok bir soru.

"Güzel. O zaman gidelim ve sana bildiğim her şeyi anlatayım."

Bu kötü bir karar değil. Eliza, Memphis'le masaya otururken bunu belki de onuncu kez söylüyordu kendine. Yeri o seçmişti, otelinin köşesindeki bir aile işletmesi olan İtalyan restoranını. Sanki bir randevudaymışlar gibi onunla birlikte içeri girmiş, hatta şarap sipariş etmeden önce kibarca sandalyesini çekmişti.

Garson şaraplarıyla birlikte geri döndüğünde, Eliza tavuk alfredo sipariş etti ve Memphis de

"Aynı şey." Elindeki menüyü bıraktı. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve garson tekrar gözden kaybolduğunda Memphis'in gözleri onu içine çeker gibi oldu. "Diğerleri hakkında bilgi edinmek ister misin?"

Kesinlikle öyle. Başı onaylarcasına sallandı.

"Birincisi, size benzemiyorlar. Dizilerin hep aynı tip kurbanları seçtiğine dair bir sürü hikaye dolaştığını biliyorum. Aynı saç, aynı gözler, aynı vücut tipi. Ve sanırım bir dereceye kadar bazı benzerlikler de var... Hepiniz genç ve çekici kadınlarsınız. Kaçırıldığınız sırada ya bir bara gidiyordunuz ya da bir bardan yeni çıkmıştınız. O sırada yalnızdınız."

Kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordu. "Bardan çıkıyordum." Bu kısmı o kadar net hatırlıyordu ki. Arkadaşlarıyla birlikte oradaydı -Bethany de onunla birlikte bardaydı. Dönemin bitişini kutluyorlardı. Sınavlar bitmişti ve sadece biraz stres atmak istemişlerdi. "Kendimi hasta hissettim."

Bakışları keskinleşti. "Ne?"

"Kendimi hasta hissettiğim için gidiyordum." Şaraba uzanmadı. Onun yerine parmakları su bardağının etrafında kıvrıldı ve bardağı aniden kavrulan dudaklarına götürdü.

"Bu polis raporunda yoktu."

Rapor ver. Bardağı tekrar yerine koydu. Birkaç damlacık bardağın kenarından aşağı kaydı. "Hakkımda bir rapor mu okudun?"

"Tatlım, seninle ilgili dört dosya dolusu bilgim var. Çok titiz olmaya inanırım. Araştırma benim ekmek ." "Bardan ayrılmadan önce hasta olduğundan hiç bahsetmedin." diye eklerken ses tonunda bir miktar kızgınlık vardı.

"Bethany'ye söyledim..."

Flaş zihnindeydi. Kendini görebiliyordu. Bir eliyle bar tezgahının siyah boyalı kenarını kavriyordu. Diğeri aşırı ısınmış alnına bastırıyordu. "*Gitmeliyim... Hava çok sıcak. Kendimi... Kendimi...*"

"Geri dönüp diğer kurbanlarla ilgili böyle bir şeyin rapor edilip edilmediğine bakmam gerekecek." Sağ elini yumruk yaptı ve çenesinin altına kaydırıldı. Tüm duruşu bir bulmacayı çözmeye çalışan birinin duruşuna benziyordu. "Hastanede sana ilaç verilip verilmediğini anlamak için test yapıldı ama test sonuçları bir şey göstermedi."

Elleri kucağında kıvrıldı. Sinirli hareketlerini göremiyordu. "Araştırma yapabilen tek kişi sen değilsin. Ben de kendi başıma araştırma yaptım. Çoğu uyuşturucu vücudu on iki ila yetmiş iki saat içinde terk ediyor. Ben babamın evine dönene kadar kırk sekiz saat geçmişti. Kırk sekiz *kayıp* saat."

"Gerçekten o zamana dair hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

"Parça parça." Bir filmde küçük kesitler gibi kafasının içinde gelip giden görüntüler. Gördüğü bir şey. Yaşadığı değil.

Bu bilgiyi özömsedi. Onu incelemeye devam etti - klinik bir şekilde değil, gözleri bunun için çok fazla sıcaklık barındırıyordu - ama sanki onun *içini* görebiliyormuş gibi ona baktı. "Ketamin hafıza sorunlarına neden olabilir."

"Evet," Yumuşak. Etrafına baktı. Restorandaki diğer çiftler birbirlerine yakın duruyorlardı. Fısıldaşıyorlardı. Hafifçe gülüyorlardı. Şimdiye kadar tanıştığı en muhteşem adamla bir masadaydı ve cinayetle ve onu yok etmeye çalışan canavardan bahsediyordu. Bu doğru görünüyordu. Bakışları tekrar Memphis'e kaydı. "Zaman algınızı da kaybetmenize neden olabilir. Sizi hareket edemez hale getirebilir." Bu onun korktuğu bir şey değil miydi? O kayıp saatlerde çaresiz kalmıştı.

Öne doğru eğildi, hızlı ve sarsak bir hareketle. "Tecavüze uğramadın."

Başını salladı. "Dosyalarımı okudun." "Sana söyledim, ben-"

"Kapsamlı, kontrol." Testi hatırladı. Bir damla gözyaşı yanağından süzülürken tavana bakışı. *Cinsel*

saldırı adli muayenesi. "Cinsel saldırı izi yoktu. Morarma yok. Yırtılma yoktu. Beni son gördüklerinde üzerimde olan tüm kıyafetlerim hâlâ üzerimdeydi."

Gözleri daha da koyu bir yeşile dönüştü. "O orospu çocuğunu senin için öldürebilirim."

Nefesi ciğerlerinde dondu. "Affedersiniz?" "Beni duydun." dememişti.

Onu duyan başka biri olup olmadığını görmek için etrafına bakındı.

"Seni incitmesinden nefret ediyorum. Seni korkutmasından nefret ediyorum. Ve senin için onun işini bitireceğim."

Bakışları Memphis'e geri döndü. "İ-"

"Size ekmek getirdim," diye anons etti garson.

Kadın neredeyse sandalyesinden fırlayacaktı.

"Fırından yeni çıktı," diye devam etti geniş bir gülümsemeyle. "Yanında mutlaka özel ballı tereyağımızı denemelisiniz. Kesinlikle ilahi-"

"Evet, yani..." Memphis garsona seslenirken bile gözlerini ondan ayırmadı. "Yemek hazır olduğunda geri gelersen ve kimsenin bizi rahatsız etmemesini sağlarsan senin için fazladan bir elli var."

Garson neredeyse uçup gitti.

"Bu biraz kabaydı," diye azarladı.

"miydi? Buna ne dersin? Sanırım biraz kabayım." Sanki bu büyük bir sorun değilmiş gibi omuz silkti. "Ama o yine de fazladan para kazanacak ve biz de mahremiyetimize kavuşacağız, bu yüzden gerçekten herkes için kazançlı olduğuna inanıyorum."

"Onu öldürmekle tehdit ettin."

"Garson mu? Hayır. Ona rüşvet verdim. Arada büyük fark var." Kendine ekmek aldı.

Ellerini masanın altında evirip çevirmeye devam etti: "Peşinde olduğumuz adamdan bahsediyorum."

"Tehdit etmedim. Teklif ettim." Sözlerini düşünürken başını kaldırıp tavana baktı. "Belki de söz vermişimdir." Bunu düşündü. Biraz ekmek çiğnedi. "Evet, kesin bir sözdü."

"Neden?"

Bakışları tekrar ona döndü. "Çünkü birinin sana zarar verme fikrinin -herhangi bir şekilde- beni normalden daha da vahşi hissettirdiğini fark ettim."

Ona doğru eğildi. "Halka açık bir restorandasın." Sesi kısıktı. Fısıltılıydı. "Birini ekmek yüzünden öldürmekle tehdit edemezsin."

Ona doğru eğildi. Gülümsedi. "Elbette yapabilirim prenses." Sesi derin, gürültülü ve karanlık bir şekilde sekiydi. O kadar yakın duruyorlardı ki muhtemelen öpüşmek üzereymiş gibi görünüyorlardı.

Onu öpmenin nasıl bir şey olacağını merak etti.

Bu düşünce onu geri çekti.

O da geri döndü, ama çok çok daha yavaş. "Rohypnol ayrıca hafıza kaybına da yol açar." Bir elini kaldırdı ve her seferinde bir parmağıyla maddeleri işaretlemeye başladı... "Ayrıca kas kontrolünün kaybına, konuşma sorunlarına, mide bulantısına yol açar. Kan basıncınız dibe vurabilir." Dudakları inceldi. "Sonra, tabii ki, GHB var. Göz ardı edemeyeceğimiz bir başka rakip. GHB ile uyuşturulduğunuzda neler olduğunu hatırlayamazsınız. Miden bulanır, terlersin, titremeye başlarsın."

Elleri kıvrıldı ve kısa tırnakları avuçlarını ısırdı. "Hafıza kaybına neden olabilecek pek çok başka ilaç da var. Ama herkes hafıza kaybımın uyuşturucudan kaynaklandığına inanmıyordu."

Dudakları inceldi. "Her şeyin sahte olduğunu söyleyen pisliklerden mi bahsediyorsun?"

"Aslında, hayır." Yavaşça nefes verdi. "Babam beni bir terapistte götürdü. Çok travmatik bir olay olduğu için anıları bilinçsizce engellediğimi öne sürdü. Hafıza kaybının gerçekleşmesi için ilaç almam gerekmediğini söyledi. Terapist, zihnimin beni korumanın bir yolu olarak her şeyi kapattığını öne sürdü. Hiç bilmememin daha iyi olacağını düşündü."

Biraz daha ekmek aldı. "İstediğin bu mu? Hiç bilmemek mi?"

Kesinlikle olmaz. "*Tam olarak* ne olduğunu bilmek istiyorum. Bu yüzden şu an burada seninleyim."

"Burada benimlesin çünkü sen bir savaşçısın. Ondan kaçmanla aynı sebepten. Bir cehennem kedisi aldığını fark etmedi, değil mi?"

Şok içinde dondu kaldı. "Bu... bu ben değilim. Ben böyle biri değilim." Tamamen yanıliyordu.

"Bence sen tam olarak böyle birisin. Bence ona hayatının dövüşünü verdin ve kaçtın. Senden sonra çok daha dikkatli olmak zorunda kaldı. Muhtemelen senden ders almıştır. Başka kimsenin kaçamayacağı şekilde düzeltti."

Soğuk hava teninin üzerinde esiyor gibiydi. "Diğerleri hakkında daha fazla şey duymak istiyorum."

"Amelia. Casey. Layla. Drew. Tameka. Stephanie."

İsimler onun içinde yankılanıyor gibiydi. Hayır, onlar onu *delip* geçiyor. Bir darbesi gibi vücuduna batıyordu.

"Dosyalarımnda onların resimleri var. Dediğim gibi, hepiniz farklı görünüyorsunuz ama bazı ortak noktalarınız var. Hepiniz genç, kadın ve yalnızdınız. Ve..."

Garson yaklaşıyordu. Elinde bir tepsiyle onlara doğru koştuğunu görebiliyordu.

"Her yıl yeni bir kadın ya senin kaçırıldığın tarihin yıldönümü civarında ya da çoğu durumda o tarihte kayboluyor."

Bir an için restoran dönüyor gibiydi. O gece... o korkunç gece...

Yıldönümü yine yaklaşıyordu. Çok yakında.

Garson yemeklerini önlerine koydu. Peynir eklemeyi sordu. Kulaklarındaki çınlamadan duyamadığı başka şeyler de söyledi.

Garson diğer müşterilerle ilgilenmek için geri çekilir çekilmez Memphis açıkça, "İki hafta var," dedi. "Bu da yeniden avlanacağı anlamına geliyor. Bu da başka birini daha öldürmeden önce onu durdurmamız gerektiği anlamına geliyor. O gün onun için çok önemli ve nedenini bulmak zorundayız-"

"Bunun önemli olduğunu biliyorum," dedi Eliza. Yemeğine dokunmadı. Dokunamazdı da. Adam diğer kadınların adını verir vermez iştahı kaçmıştı. "Unutmama asla izin vermiyor."

"Ne?" Memphis'in güçlü bedenini bir uyanıklık kaplamış gibiydi.

Boğazında kocaman bir yumru hissetti. Eliza bir çabayla onu bastırdı. "Unutmama izin vermiyor. Her yıl yıldönümünde bana çiçek gönderiyor. Tıpkı bazı flaşlarımda gördüklerime benzeyen çiçekler."

Memphis az önce eline aldığı çatalı düşürdü. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Keşke. "Hayır, değilim. Her yıl yıldönümünde bana çiçek gönderir." Çok özel çiçekler. "Ayçiçekleri. Bir ayçiçeği tarlasında koştuğumu hatırlıyorum. Hatırlayabiliyorum... bir anını görebiliyorum..." Ayçiçeklerinin güzel ve mutlu olması gerekirdi. Ama o onlardan nefret ediyordu. *Nefret ediyordu.* "Sadece kısa bir görüntü. Çiçeklerin üzerinde parlayan bir ay. *Her yerdeler.* Kaydım ve toprağa düştüm ve flaş kayboldu."

"Orospu çocuğu."

Eliza konuşmayı bırakacak gibi görünmüyordu. "Çiçeklerle birlikte asla bir kart olmaz. Ama o olduğunu biliyorum. Adresimi değiştirsem de fark etmez. Nereye gittiğimin önemi yok, şehir dışında olsam da çiçekler bana ulaşıyor. Her yıl. Her yıl. Nerede olduğumu biliyor. Sanki beni takip ediyor."

"Lanet olsun."

"Evet." Ondan çok kesin. "Cehennem gibiydi." Memphis'in bunu gerçekten anlayan ilk kişi olduğunu hissediyordu. "Ayçiçeklerini ilk kez aldığımda, ben... o noktadan önce flaşları almamıştım. İş yerindeki ofisime gittim ve ayçiçekleri masamın üzerinde duruyordu."

Sıkılmış çenesi boyunca bir kas esnedi.

"Gülümsedim." Bu anıdan nefret ediyordu. "Kardeşimin ya da babamın - yıldönümünden korktuğum için beni neşelendirmeye çalıştıklarını düşündüm. Odanın içinde yürüdüm. Dokundum

ve sonra kafamın içinde ayçiçeği tarlasını görebiliyordum. Dolunayın altındaki tarlayı." Elini kaldırdı. Sağ şakağına doğru kaydı. Saçlarını yana ayırarak gizlemeye çalıştığı silik yara izini taşıyordu. "Düştüm. Başımı masaya çarptım."

Alçak bir lanet.

"Babama bir ayçiçeği tarlasında olduğumu hatırladığımı söyledim. Polislere söyledim. Ama..." Sadece uzaklaştı.

"Ama aptallar sana inanmadı mı? Duyusal bir anıyı gözlerinin önünde gördüklerinde anlamadılar mı?"

Bakışları restoranın etrafında gezindi. Uzun zamandır insan içine çıkmaktan nefret ediyordu çünkü pek çok insan ona fısıldıyor ve bakıyordu. Eliza bazen bu bakışları hâlâ hissediyordu. Birinin onu izlediğinin o rahatsız edici farkındalığını, ama bununla yaşamayı öğrenmişti. Ne de olsa sonsuza dek saklanabilecek gibi değildi.

Bu yüzden duygularını bastırmayı öğrenmişti. Toplum içinde kibarca gülümsedi. Ve hareketlerine devam etti.

"Eliza."

Bakışları tekrar ona döndü. "Baktılar." Polisleri ve babasını savunmak zorundaydı. "Daniel-Dedektif Jones- o gece koşuyor olabileceğim olası bir ayçiçeği tarlası için bölgeyi araştırdı."

"Dedektif Jones." Dudaklarını büktü. "Sohbetimiz sırasında bana tarladan bahsetmemiş olması ilginç."

"Ne sohbeti?" Ama başını sallayarak bu soruyu şimdilik geçiştirdi. Her şeyi açıklaması gerekiyordu. "Ben kaçırıldığımda o bir dedektif değildi, sadece yardım etmeye çalışan bir devriye polisiydi."

"Eminim. Pantolonuna girmek istemesinin bununla hiçbir ilgisi yok. Adam tam bir yardımcı."

"Ne-ne?" Eli havalandı ve dışarı çıktı. Yanındaki su bardağına çarptı ve bardağın ileri geri sallanmasına neden oldu ve-

Düşüp dökülmeden önce parmakları bardağın etrafında kıvrıldı. "Sakin ol."

Başını iki yana salladı. "İstediği için yardım etmiyordu..." "Benimle seks yap" diye bitirdiğinde sesi fısıltıya dönüştü.

Memphis bir kez daha ona doğru eğilirken gözleri parlıyordu. "Prenses..."

"Ben prenses değilim."

"Bana öyle görünüyorsun."

"Ben öyle değilim."

Daha da yakına eğildi. "Gerçek hikaye zamanı. Polis arkadaşın Danny o zamanlar seninle seks yapmak istiyordu. Şimdi de seninle seks yapmak istiyor. Davanda sana yardım etmek, yani senin için gizemi *çözmek*... Bunun ona seninle kesin bir ilişki sağlayacağını düşünmüş olmalı."

"Sadece beni yatağa atmak istediği için mi yardım etmek istediğini söylüyorsun?" Nefesi kesildi. "Peki ya sen? Sen de aynı şeyi istediğin için mi şu anda burada benimle oturuyorsun?" Kelimeler bir anda ağzından çıkıverdi ve çok geç de olsa etrafındaki havada duydu.

Fazla samimi. Bu kadar kişisel bir şeyi asla söylememeliydin.

-

Memphis'in ağzını yavaş bir gülümseme kapladı. "Hata yapma, ben seni yatağa atmayı kesinlikle çok isterim... Bu benim için kesin bir hedef."

ALTINCI BÖLÜM

Ayağa fırladı.

Memphis, kızın çok zarif -ama de öfkeli- bir hareketle kendisinden uzaklaşacağını tahmin ederek elini rahatça uzattı ve parmaklarını kızın fazlasıyla narin bileğine doladı. "Ama senin aşırı seksiliğin bir yana, ben o piçi bulmak istediğim için buradayım. Onu durdurmak istiyorum. Adaletin yerini bulduğunu görmek niyetindeyim."

Onun dokunuşuyla nabızı hızlandı. "Benimle alay ediyorsun."

"Hayır, sana karşı çok ciddiym. Sana zaten söylemiştim,"

"Saçmalıklarla zaman kaybetmem. Ne düşünüyorsam onu söylerim. Bence inanılmaz derecede çekicisin. Seni yatağa atmak ister miyim?"

Gergin bir şekilde restoranın etrafına bakarken yanakları hafifçe pembeleşti. Birinin onun hakkındaki itirafını duyacağından mı endişeleniyordu?

Onu kimin duyduğu umurunda bile değildi.

"Kesinlikle," dedi Memphis ona, parmakları bileğinin etrafında birazcık sıkılaştığında, böylece onun dikkatini -ve o muhteşem gözlerini- tekrar kendisine çekebilecekti. "Seni yatağımda görmeyi çok isterim. Bu başka bir şey. Bu kasabadaki işimden tamamen ayrı bir konu. Söz konusu iş mi? Seni ve diğer tüm kadınları kaçıran bu pisliği gölgelerin içinden çıkarıp yaptıklarının bedelini ödetmek istiyorum. Evet, bunu istiyorum." Hafifçe bileğini çekti. "Bunu açıklığa kavuşturduğumuza göre, lütfen oturur musun? Konuşmamız gereken daha çok şey var." Ve o yemek yememişti. Bir lokma ekmek bile yememişti. Eliza bir şeyler yemeliydi.

Çenesi gerildi ama oturdu.

İstemeye istemeye bileğini zorunda kaldı.

Onun da aynısını yapacağını düşünerek çatalını aldı.

Oturmadı. Eliza kaskatı ve gergin bir halde onun karşısında oturuyordu. Sormak istediği o kadar çok soru vardı ki, ama bu soruların onu dehşete düşüreceğini biliyordu. Az önce ona ciddi anlamda büyük bir ifşaatta bulunmuştu ve bu ifşaat oyunu tamamen değiştirmişti.

Fail onu izliyordu. Memphis'in hiç beklemediği bir şeydi bu. Birdenbire, aşırı korumacı babasının, en iyisi olmasa bile, onun için muhafızlar tutmuş olmasından son derece memnun oldu. *Hiç yoktan iyidirler.*

Ama onun ifşaatıyla işler değişmişti. Artık vasatın altında bir korumaya sahip olmayacaktı. En iyisine sahip olacaktı. Ona sahip olacaktı. "Oyun değiştirici."

"Affedersiniz?"

Biraz daha tavuk alfredo yedi. "Yemiyorsun." "Yemiyorum..."

Çok aç değilim."

Yemek yemesi gerekiyordu. "Doğru düzgün yemezsen kötü adamın izini bulmama nasıl yardım edeceksin? Annem her zaman boş bir depoyla koşamayacağını söylerdi."

Kaşlarının arasında bir çatık belirdi. "Şey, hayır, yapamazsın _."

"O zaman ye."

Bir çatala uzandı. Dünyadaki en küçük ısırtığı aldı.

"Neden senin ayçiçeği tarlanı bulamadılar?" Memphis sordu Biliyorum.

"Çünkü öyle bir şey yoktu. Daniel'a göre yoktu. Görünüşe , her nereden ... Eve *yürüdüm*. Çıplak ayaklarım kanlı ve kir içindeydi. Kimse ortaya çıkıp beni söylemedi. Babamın resepsiyonuna vardığımda, karanlıktan çıkarken çekilmiş güvenlik kamerası görüntüleri vardı. Daniel dedi ki..." Küçük bir ısırtık daha. "Eğer bir ayçiçeği tarlası varsa, o zaman bu tarlanın yarıçapında olması gerektiğini söyledi.

polisler benim için hesaplamıştı. Houston'ın hemen dışında birkaç tarla var ama bana uyacak kadar yakın bir tarla olmadığını söyledi."

Bu haber onu çok kızdırdı. "Ya da senin için yeterince büyük bir yarıçapları yoktu." Aptallar. "Belki de düşündüklerinden daha uzağa gitmişsindir. Kırk sekiz saatten fazla bir süredir yoktun. Tek bildikleri, hemen kaçtığın. Belki de o süre boyunca seyahat ediyordun. Belki de bir kamyonun arkasına gizlice bindiniz ve şoför sizin otostop çektiğinizi bile bilmiyordu - bu yüzden birileri size yardım etmek için ortaya çıkmadı. Farkında olmayan bir iyiliksever de olabilir."

Bakışları onu hiç terk etmedi.

"Lanet olası bir bisiklet çalabilir ve ona binebilirdin. Bu, yaya olmaktan daha hızlı ve daha uzağa gitmeni sağlardı. Senin için işleri değiştirecek bir düzine farklı senaryo düşünebilirim. Daniel seni o tarlalara götürmeliydi. Etrafa bakmana izin ver. Olay yeri ekiplerini oraya göndermeliydi."

"Gidip tarla sahiplerinden birkaçıyla konuştuğunu söyledi. Soruşturmaya katkıda bulunacak bir şeyleri yokmuş." Uzun, koyu kirpikleri gözlerini korumak için aşağı indi. "Ve ben de oraya gittim. Daniel'a söylemeden. Sadece başka bir parlama olup olmayacağını görmek istedim."

Bağırsakları sıkıştı. "mı?"

Çatalı yere bıraktı. "Hayır. Ben o tarlalara gittiğimde ayçiçeklerinin hepsi kesilmişti. Hiçbir şey tanıdık gelmedi. Hiçbir şey tanıdık *gelmedi*. Orada daha önce bulunduğuma dair hiçbir his yoktu." Uzun bir nefes. "Bakın, diğer kadınlar hakkında daha fazla konuşmak istiyorum." Kirpikleri kalktı ve alt dudağını ısırdı.

Anlıyorum bebeğim, gerçekten. Çünkü onlara ne olduğunu bilmek istiyorsun. Ama ona ipucu verebilecek tek kişi oydu ve kaçırılmasının yıldönümüne iki haftadan az bir süre kalmıştı, fazla zamanları yoktu.

Başka biri ortadan kaybolmadan önce.

"Sözünü ettiğiniz arkadaş," diye başladı Eliza. "Kız kardeşinin kaçırıldığını mı söyledin?"

Evet. "Delilah'ın çift yumurta ikizi kız kardeşi kayboldu. Layla Darrow. Beş yıl oldu ve ondan hiç iz yok. Davasında gerçek bir ipucu yok. Ta ki sana kadar." Aradan neredeyse beş yıl geçmişti ve o yılların her birinin Delilah'nın peşini bırakmadığını biliyordu. Arkadaşı yeni evlenmişti ve düğününde bile kız kardeşini düşündükçe ona yapışan hüznü görmüştü.

Ama şimdi işler değişti. Eliza yüzünden.

Delilah birinci sınıf bir muhabirdi. Hikayelerini Lila Darrow adıyla yazardı. Hatta çoğu arkadaş ona sadece Lila derdi. Genelde demezdi, çünkü farklı olmayı seven huysuz bir piçti. Hayat bu şekilde daha eğlenceliydi.

"Ben değilim."

"Evet, prin-uh, Eliza, öylesin. Hayatta kalan tek kişi sensin. Bu seni çok iyi bir lider yapar."

Bir kez daha eli havalandı ve sarsılarak su bardağına çarptı. Bu sefer kazayı durduracak kadar hızlı hareket edemedi ve bardak masanın üzerine düşüp döküldü. Su keten masa örtüsünü ıslattı.

Garson ileri atıldı.

Memphis, Eliza'nın acı dolu gözlerine baktı -gözleri daha da kararmıştı. Başını salladı. "Neyi biliyorsun?" Memphis garsona seslendi. "Hesabı alacağız. Ve belki birkaç tane de paket yaptırırız." Çünkü onu oradan çıkarmanın zamanı çoktan gelmişti.

Hayatta kalan tek kişi sensin.

Eliza Memphis'e doğru dönerken, "Beni eve kadar takip hiç gerek yoktu," dedi.

"Ben yaptım." Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Ve şimdi benim de içeri girmem gerekiyor."

Bir adım geri çekildi. Kendi binasındaydılar, üst düzey güvenliğe sahip bir binada. Alt katta her zaman bir güvenlik görevlisi bulunurdu ve her kat kameralarla donatılmıştı. Kendisi en üst katta, çatı katında yaşıyordu. Burası ona şehrin muhteşem manzarasını sunuyordu ve babasının yaratabildiği kadarıyla bir kaleye oldukça yakındı.

Binanın sahibiydi. Birçok mülkünden biri. Bu yüzden her zaman ekstra güvenli olduğundan emin olurdu.

"Bana diğer kurbanlar hakkında daha fazla bilgi verebilmek için mi içeri geliyorsun?" Eliza sordu. O kadınlar zaten peşini bırakmıyordu ve yüzlerini hiç görmemişti. *Ben de kaybolmuş olabilirdim. Eve hiç dönmemiş olabilirdim.*

"İçeri geliyorum..." Güçlü bir omzunu döndürdü. "Çünkü seninle kalıyorum."

Hızlı bir nefes çekti. *Oh, hayır. Hayır, hayır. Kötü fikir.* "Bak, burada ne olduğunu *düşünüyorsun* bilmiyorum ama-

"Sanırım tahmin ettiğimden çok daha büyük bir tehlike içindesiniz. Muhtemelen seni ölümüne korkutmak üzereyim ama anlaman gereken bazı önemli gerçekler var."

Omurgasından aşağı bir ürperti süzüldü. "Affedersiniz?"

Asansöre doğru baktı. "Bu katta bir tek sen varsın."

"Evet."

"Babamın binası mı?"

Kahretsin, evet, doğru bile, adamın bunu söyleme şeklinden hoşlanmamıştı. "Ben de diğer kiracılar gibi kira ödüyorum."

"Elbette, babanızın şirketindeki ..."

Eliza ona doğru sert bir adım attı. "O şirkette *çok* çalışıyorum. Haftada genellikle elli ila altmış saat çalışıyorum, bu yüzden sakın benim şımarık zengin bir kız olduğumu ima etmeye cüret etme-"

"Ah." Bir gülümseme. "İşte orada. Bahse girerim elinde bir bira olsaydı, onu üzerime dökecektin, değil mi?"

"Ne?"

"Senin şımarık zengin bir kız olduğunu düşünmüyorum. Senin hakkında ev ödevimi yaptım. Kızını yırtarak çalıştığını, muhtemelen Robinson Corporation'da kardeşinin yerine başkan *yardımcısı* olman gerektiğini biliyorum - tahminimce kardeşine arkasında çok *yardımcı* oluyorsun - ve aile olmadığın zamanlarda imparatorluğu düzenli tuttuğunu, yarım düzine hayır kurumuyla çalıştığını biliyorum. Açıkçası sosyal bir hayat yaşamak için nereden vakit bulunduğunu anlamıyorum." Gözlerini kısarak ona baktı. "Yoksa sen mi zaman buluyorsun?"

Eliza omurgasını dikleştirdi. "Benim sosyal hayatım seni ilgilendirmez."

"Yanlış. Öyle. Yüzde yüz."

Hiç mantıklı konuşmuyordu. "Beni delirtmeye mi çalışıyorsun?"

"Kesinlikle olmaz. Tabii bana duyduğun arzuyla seni çıldırtmıyorsam."

Neden şeyler söyleyip duruyordu? Nefesi titredi
Dışarı.

Bakışlarını bir kez daha koridorda gezdirdi. "Merak ediyorum Babanın seni ve güvenliğini ne kadar yakından izlediği hakkında. Bu binaya çok kolay girilebilir. Onunla bu durumu konuşmam . Sonra çalışma alanınıza bakmak istiyorum. Orada da güvenliği güçlendirmek için neler yapabileceğimize bir bakalım."

Midesinin çukurunda çok kötü bir his vardı.
Ve o söylediğinde bu his daha da kötüleşti.

"Babanızı, korumanızdan benim sorumlu olmam gerektiğine ikna etmenin hiç de zor olacağını sanmıyorum. Bu gece beni satın almaya çalışmak , kardeşin beni işe almalıydı." Memphis konuyu geçiştirdi. "Önemli değil. Bundan sonra yetki olacak ve gerekli değişiklikleri yapacağım."

"*Hayır.*"

Gözlerini kırıştırdı. "Hayır mı?"

"Yeterince muhafızım var. Daha fazlasına ihtiyacım yok. Daha azına ihtiyacım var. İhtiyacım olan

."

Memphis ona doğru adım attı. Onun üzerinde yükseliyordu. Görünüşe göre onu çevrelemek için. Zengin, erkeksi kokusu burun deliklerini okşadı ve

Sesi gümbürdüyordu; karanlık, derin ve buyurgan bir sesle, "Doğruyu söyleme zamanı prenses. *Bana* ihtiyacın var. Bana ihtiyacın var çünkü seni daha önce kaçıran o orospu çocuğu mu? Hâlâ sana kilitlenmiş durumda. Bu çok tehlikeli bir şey. Şimdiye kadar başka kurbanlara yöneldi ve o zavallı kadınlar asla eve dönmedi. Ama seni unutmadı. Unutacağını da hiç sanmıyorum. Sana çiçekleri ya yeni bir kurban almadan hemen önce ya da hemen sonra gönderiyor - henüz hangisi olduğunu bilmiyorum ama . Bunu yapıyor, çünkü yaptığı şeye bağlı olmanı istiyor. Sen onun için bunun bir parçasısın ve seni asla tamamen sanmıyorum."

Memphis tüm bunları bilemezdi. "Sen bir profilci değilsin, bilmiyorsun-"

"Daha önce eski bir FBI çalışanı arkadaşım olduğundan bahsetmiştim. Elijah Cross seri katillerin kafasına girme konusunda en iyisiydi. Gerçi teknik olarak ona profilci denmezdi. Davranış analisti unvanını kullanıyordu. Onun işi buydu. Ve seri katillerin davranışlarını analiz etmede çok ama çok iyiydi."

Bir seri katil. Hala gerçek gibi görünmüyordu.

"Elijah benim takımımda. Peşinde olduğumuz SOB hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmeme yardımcı oldu ve size şimdiden söyleyebilirim ki, lanet olası ayçiçeği teslimatlarınızla olanları ona rapor ettiğimde, Elijah çılgına dönecek."

Memphis'ten uzaklaştı çünkü adam onun alanını ele geçiriyor gibiydi. İri, güçlü ve ateşliydi. Vücudunun sıcaklığı onu sarmak için uzanıyordu, sözleri korkunun içinde derinlere yerleşmesine neden olsa bile.

Korkmaktan çok yorulmuşum. Omzunun üzerinden bakmaktan çok yorulmuştu. Bunun sona ermesini istiyordu. "Benim sosyal bir hayatım yok." Çenesini kaldırdı. Neden bu soruya geri dönmüştü ki? Zaman bulup bulamadığını sormuştu ve cevabı hayır, bulamıyordu.

"Çok yazık," diye mırıldandı.

Öyle miydi? "Birkaç yıldır bir sevgilimle birlikte olmadım." *Aman Tanrım.* Bunu neden söylemişti? Eliza döndü, ona sırtını verdi ve

kapısının kilidini açtı. Evine girdi ve bip seslerinin kesilmesi için güvenlik sistemini devre dışı bıraktı.

Kapıyı usulca arkasından kapattı. Kilitlerin çevrilmesi çok gürültülü görünüyordu. Belki de son açıklaması hakkında hiçbir şey söylemeyecekti. Belki de o çok kişisel detayı ağzından kaçırmamış gibi davranacaktı.

"Hayatındaki erkekler sadece aptal mı?" Memphis bilmek istedi.

Pencerelerine doğru yürüdü. Işıkları açmadı çünkü gerek yoktu. Perdeler açıktı ve şehir ışıllı ışıllı parlıyordu. "Bana yaklaşmak kolay değil."

Ona doğru ilerlerken adımları kesindi. Kolu onunkine değdi. "Şu anda yakındayım gibi görünüyor. Buraya kolayca geldim."

Çok yakındı. Memphis -büyük, cesur, kafa karıştırıcı, korkutucu, tehlikeli ve seksi- çok yakındı. Eliza ona doğru bir bakış fırlattı. "Senden ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum."

Adamın gürleyen kahkahası kadının etrafını sardı. "Bunu çok duyuyorum."

Başını ona doğru çevirdi. Memphis'i daha iyi incelemek için. "Erkeklerin ve kadınların oynadığı oyunları nasıl oynayacağımı bilmiyorum."

Tek kaşını kaldırdı. "İçimden bir ses senin bu işi çözebileceğini söylüyor."

"Hayır, hayır, ben-" Bir nefes verdi. "Oyun oynamak istemiyorum. Sevgililer benden verebileceğimden daha fazlasını istiyorlar. Sırlarımı bilmek istiyorlar. Gülmemi, flört etmemi, kaygısız olmamı ve onlar için gardımı indirmemi istiyorlar ve ben sadece-"

"Yapamam." Artık eğlenmek yoktu. Alaycı ışık gözlerinden neredeyse ortaya çıktığı kadar ani bir şekilde kaybolmuştu.

Tekrar şehre baktı. "Yapamam," dedi. Bütün bunları ona neden anlatıyordu? Bu yabancıya neden bu kadar açılıyordu? Memphis'in bir yabancı gibi hissetmemesi dışında. "Bu gece otel odana gelmeden önce, daha önceki davalarda seninle birlikte çalışmış beş farklı polisle konuştum." Devriye polisleri değil. Teğmenler. Şefler. "Ne dediklerini bilmek ister misin?"

"Muhtemelen inanılmaz derecede çekici olduğumu. Gerçek bir insan cevheri."

Bakışları tekrar ona doğru kaydı. "Çok şaka yapıyorsun."

"Kim şaka yapıyor? Ben çekiciyim. Ve bir mücevherim. Bahse girerim konuştuğunuz insanlar benim gibi daha fazla erkek tanımak istiyorlardır."

"Aslında, evet." Ellerini kalçalarına bastırdı. İşaret parmağı hızla dokundu, sonra durdu. "Bu onlar için bir nakarattı. Senin gibi daha çok adam işlerini kolaylaştırırdı. Bana senin şimdiye kadar karşılaştıkları en tehlikeli, tek fikirli kişilerden biri olduğunu söylediler. Bir hedefe odaklandığınızda, avınızı alt edene kadar asla pes etmezmişsiniz. Bana dediler ki..." *Bir nefes al. Nefes* aldı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Sana güvenebileceğimi söylediler."

"Yapabilirsin."

"Bunun doğru olmasını istiyorum." Hayır, bundan daha fazlası... "Bunun doğru olmasına *ihtiyacım var.*" Bir kez daha onunla yüzleşti. "Sana tüm sırlarımı vereceğim. Ördüğüm duvarları aşmana izin vereceğim ama sana güvenmek istiyorum. Tamamen. Bunu şöhret için, bir meydan okuma için istemiyorum ve kesinlikle... benim ya da ailem tarafından işe alınmak istediğin için değil."

Gözlerini ondan hiç ayırmadı.

"Çünkü tüm bu nedenler..." Yutkundu. "Beni ele verebileceğin anlamına geliyor. Sırlarımı satabileceğin anlamına geliyor. Yeniden bir magazin hikâyesi olabileceğim anlamına geliyor. Ve tüm inancımı sana bağlayabileceğim, ama sonunda elimde hiçbir şey kalmayabileceği anlamına geliyor."

Kolları iki yanında gevşek duruyordu. "Neden bunu yapmamı istiyorsun?"

Çünkü sadece bana yardım etmek istiyorsun. Çünkü bana inanıyorsun. Çünkü sonunda biri biliyor.

"Yeterince makul." Konuşmamış olmasına rağmen başını salladı. "Bunu neden yaptığımı sana söyleyeceğim - zaten söyledim ama tekrar söyleyeceğim. Arkadaşım Delilah'ya borçluyum."

Tamam. Delilah. Ve rahatsız edici bir his, garip bir gerginlik.
-Eliza'nın göğsünde çözüldü. *Bekle, kışkandım mı?*

"O iyi bir insan. Beni bir kez bile hayal kırıklığına uğratmadı. Bu yüzden benden kız kardeşine ne olduğunu öğrenmemi istediğinde, öğreneceğimi söyledim. Benim hakkımda bilmen gereken bir şey var, ben asla sözümünden dönmem."

Söylemesi kolay bir şeydi. Ancak gerçek pratikte yapmak zor.

"Onu durduracağım çünkü o durdurulması gereken bir orospu çocuğu. Yemin ederim, bunu şöhret için yapmıyorum. Siktir et onu. Bunu yapıyorum çünkü dünyada canavarlar yaşıyor ve ben yeteneklerimi onları avlamak için kullanmayacaksam kim kullanacak?"

Bu cevabı kabul edebilirdi. "Ne yapmam gerekiyor?" Ona yardım etmek için.

Elini ona doğru uzattı. "Tokalaşarak başla. Sen ve ben, bundan sonra ortak olacağız."

Daha önce hiç ortağı olmamıştı. Parmakları onunkilerin etrafında kıvrıldı. İçine bir sıcaklık yayıldı. Ona dokunduğunda bu hep oluyor gibiydi.

"Bana tamamen güveneceksin," diye ekledi. "Ne de olsa beş polis güvenebileceğini söyledi, değil mi?"

Yapmışlardı. Eliza başını salladı.

"Bana tüm sırlarını anlatacaksın. Ben senin yanında kalacağım. O piçi avlayacağız. Ve tehlike geldiğinde, emirlerime harfiyen uyacaksın, soru sormadan."

Son kısım onu duraksattı. "Genelde sorularım olur. Özellikle de söz olan *benim* hayatımsa."

Hâlâ onun elini tutuyordu. Aslında işaret parmağı dışarı kaymış ve nabız noktasını hafifçe okşuyordu. "Verdiğim her emir seni korumak için tasarlanmış olacak. Sadece bir pislik olduğum için kovulmak değil. Beni takip edeceksin çünkü tehlike etrafımızdayken yapılacak en güvenli şey bu."

Dokunuşu onu tedirgin ediyordu. Hayır, bunu o yapıyordu.

"Benim hakkımda araştırma yaparken, Eliza, eminim küçük grubumun ve benim-birkaç tanesini kapatmayı başardığımızı görmüşsündür."

Yetkilileri şaşkına çeviren vakalar." Parmağı tekrar nabzının üzerinde gezindi.

Titredi. "Buz Kırıcılar." Grubuna bu adı vermişti. İnternette onlara böyle dendiğini görmüştü. Ve evet, kapanmış davaları vardı. Herkesin unutmuş gibi görüldüğü kayıp insanları bulmayı başarmışlardı. Katilleri adalete teslim etmişlerdi.

"Onu bulmak için mümkün olan her şeyi yapacağım. Konu canavarların izini sürmek olduğunda, ne yaptığımı bilirim."

Evet. Bu ifadeye inanıyordu. "Saat... geç oluyor." Dürüst olmak gerekirse, saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama orada durup onun gözlerinin içine bakarak ve parmaklarını teninde hissederek geçirdiği süre uzadıkça daha fazla gerginlik hissetti. Daha fazla farkındalık. Yıllardır bir sevgilisi olmadığını söylerken ona doğruyu söylüyordu. Ne yazık ki, çevresinde biraz ün kazanmıştı.

Ona bir hamle yaparsan seni dondurur. Sanki fısıltıları ve alaycı sözleri bir ya da on kez duymamış gibi. Ama güven onun için kolay değildi. Asla da olmayacaktı.

Elini kurtarmak için çekiştirdi. O da hemen bıraktı.

Ve onun dokunuşunu özledi. *Kendine gel, kadın.* "Konuşmamıza yarın devam etmeliyiz. Sabah boşum." Ertesi gün cumartesiydi.

"Konuşmaya yarın kesinlikle devam edebiliriz." Döndü.

Eliza rahatlayarak nefes verdi. Adamın kapıya doğru gittiğini düşünerek hızla peşinden gitti.

Kanepeye doğru yürüdü. Oturdu. Biraz kıpırdandı. "Biraz küçük ama iş görür."

Durdu. "Ne için?" Ama, oh, hayır. *Hayır*, cevabını biliyordu.

"Uyuyor, tabii ki."

İmkansız. "Burada uyumayacaksın." Adamı kanepesinde kamp yapması için davet *etmemişti*.

"Eliza..." Adını iç çekerek söylediğinde kulağa tuhaf bir şekilde seksi geliyordu. Samimi. "Bu durumda beni takip edeceğin konusunda anlaşmamış mıydık?"

"*Tehlikeli* durumlarda seni takip etmem gerektiğini söylemiştin." Bu hiç de tehlikeli gelmedi. "Geceyi burada geçirmenle ilgili bir şey söylemedik!"

"Centilmenlik yapıyorum." kalkmadı. Daha fazla kıpırdandı. "Kanepeyi alıyorum. Yatağını benimle paylaşmanı bile istemiyorum." Döndü, başını biraz eğerek koridora doğru baktı. "Gerçi seni tanıyorsam, eminim ipek çarşafların vardır ve yatağın cennet gibi kokuyordur." Hayal kırıklığına uğramış bir nefes. "Lavanta cenneti."

Birincisi, onu *tanı mıyordu*. Bu şekilde değil. Samimi olarak değil. "Neden seks hakkında şaka yapıp duruyorsun?"

Başını tekrar ona doğru çevirdi. "Yüzde yüz ciddiyken neden şaka yaptığımı düşünüp duruyorsun?"

"Değilsin."

Bakışları yavaşça onun üzerinde gezindi. Başının üstünden ayaklarının altına kadar. Sonra tekrar yukarı, bakışlarıyla bir kez daha buluşana kadar. "Bu konuya geri dönmeliyim. Ne tür salaklarla takılıyorsun, tatlı Eliza?"

"I-" Dudaklarını birbirine kenetledi.

"Çok güzelsin. Bara bakıp seni o taburede otururken gördüğüm andan itibaren seni istedim. O yüzden açık konuşayım." Bir kez daha ayağa kalktı. Kızın üzerinde yükseldi.

Başı geriye doğru eğildi.

"Seni yatak odana geri götürmek, ipek çarşaflarına yatırmak ve cennet gibi kokan yatağında seni uzun uzun ve sertçe becermekten başka bir şey istemiyorum."

YEDİNCİ BÖLÜM

Muhtemelen haddini aşmıştı. Memphis, Eliza'yı becermek istediğini açıklamak yerine kendini biraz tutması gerektiğini *görebiliyordu*. Elbette, ne düşündüğünü söylemekten hoşlanıyordu ama...

Onu kaçmaya gönderdi. Gerçekten. *Koşmaya*. Kanepenin onun için uygun olduğuna dair bir şeyler mırıldanmış ve sonra da üzerine atlamıştı. Yatak odasının kapısı çarparak kapandığında, adam gerçekten de titreşimleri hissetmişti.

Memphis bunu Eliza'nın teklifiyle ilgilenmediğine dair bir işaret olarak kabul edebilirdi. Haklıydı, onu kesinlikle zorlamayacaktı ama dürüst olmak istiyordu. Eliza'ya yaklaştığında aleti kalkıp selam verdi ve tek istediği ellerini Eliza'nın vücudunda gezdirmek ve-

Gıcirtı.

Alçak bir sesti ve eğer çatı katı bu kadar durgun ve sessiz olmasaydı, bu sesi kaçırabilirdi. Ama kaçırmadı ve Memphis bir kapının açılma sesini duyduğunda anladı. Eliza'nın yatak odasının kapısının menteşeleri gıcırdayarak açılmıştı.

En iyi senaryo? Onu baştan çıkarmaya geliyordu.

En kötü ihtimalle? Kıçına tekmeyi basmaya geliyordu. Bu olmasını istediği bir şey değildi çünkü onu güvende tutmayı gerçekten umuyordu.

Kadın ona doğru ilerlerken, adam onun ayak seslerinin belli belirsiz izlerini yakaladı. Yaklaşıyor, ...

"İnsanlara ne söyleyeceğiz?" Eliza sordu.

Kanepeye yerleşti ve şehre bakmayı sevdiği için perdeleri de açık bıraktı. şehrin ışıltısı sayesinde odaya yumuşak bir aydınlık yayılıyordu.

Ayağa kalktı ve koridordaki dolapta bulduğu örtüyü aşağı itti. Yağmalamıştı. Bu onun doğasında vardı. Bir misafir odası bulmuştu ama çatı katının diğer tarafında olduğu ve n kapıya yakın olmak istediği için kullanmayı tercih etmemişti.

Memphis gömleğini, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmıştı ama kot pantolonunu ve boxer'ını üzerinde bırakmıştı. Onun için. Böylece gecenin bir yarısı onun çıplak kıına rastlamayacaktı. "Onlara ne anlatacaksın?"

"Neden birlikte olduğumuz hakkında mı? Geceyi neden burada benimle geçirdiğin hakkında mı?"

Elini çenesinin üzerinde gezdirdi. Yaklaşık bir metre ötede duruyordu, üzerinde seksi bir mükemmellikte siyah bir elbise vardı. Omuzlarında küçük askılar vardı. Tamamen ipek. Kalalarının tam ortasında duruyordu. *Bana güç ver.* "Sik beni."

"Affedersiniz?" Ona doğru hızlı bir adım. "İnsanlara seviştiğimizi mi söyleyeceğiz?"

Ve kelimenin onun tatlı, ilkel ağzından çıkış şekli...

Evet, bebeğim, hadi dünyaya anlatalım. Eğer mümkünse, aleti daha da sertleşti. Ve zaten çok sertleşmişti.

"Biz..." Ondan bir başka ekingeng adım. "Bir ilişkimiz varmış gibi mi davranmamız gerekiyor?"

Ona baktı. Daha çok onu içti. Sonra ayağa kalktı. Neredeyse burun buruna gelene kadar ilerledi. "Sahte ilişki olayına girmiyorum. Saçmalıklara karşı düşük toleransım ile birlikte gider."

"Oh." Dili alt dudağının üzerinde gezindi.

"Beni yanlış anlama." *Ona dokunmak istiyorum.* "Bazen, bu anlaşmanın kesinlikle işe yaradığını görebiliyorum. Örneğin arkadaşım Delilah'yı ele alalım. Yıllar nce Archer'ın eski sevgilisini ortadan kaldıran faili ortaya çıkarmak için Radcliffe'le ilişkisi varmış gibi davrandı ve numara işe yaradı. Lanet bir tılsım gibi. Katil ortaya ıktı..." Gerçi Delilah ve Archer beklediklerinden çok daha büyük bir tehlikeyle karşı karşıya kalmışlardı. "Ve, son bonus

Onlar için sahte ilişkileri evlenmeleriyle sonuçlandı."

"Archer," nefes aldı.

Memphis'in iç huzuru için biraz fazla aşinalıkla nefes aldı. "Onu tanıyor musun?" Sonra, kahretsin, muhtemelen tanıdığını fark etti. Archer çok zengindi ve işlerinin çoğu Houston'a seyahat etmekle ilgiliydi. Muhtemelen Eliza'yla yolları pek çok kez kesişmişti. *Eğer çıkarlarsa, kışına tekmeyi basmak zorunda kalacağım.*

Bu düşünce onu duraksattı. Bekle. Kıskanıyor muydu? Tanrı korusun.

"Archer'ı tanıyorum. Gerçi birbirimizi görmeyeli uzun zaman oldu. Kaçırıldıktan sonra dışarı çıkmayı bıraktım ve eminim son birkaç yılda onun için hayatın nasıl olduğunu biliyorsunuzdur."

Delilah masumiyetini kanıtlamasına yardım edene kadar dünyanın yarısı Archer'ın bir katil olduğunu düşünüyordu. Yani, evet, Memphis onun için hayatın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. "Bana onunla yatmadığını söyle."

Gözleri irileşti. "Affedersiniz?"

Eli zaten dağınık olan saçlarını karıştırdı. "Davanızda beklenmedik bir karışıklık oldu. Kıskanç ve sahiplenici olduğumu fark ediyorum. Garip ama olan bu."

"Archer ile hiç seks yapmadım."

Memphis tuttuğu nefesi serbest bıraktı. "Bunu bilmek harika. Çünkü adam benim en iyi arkadaşım olmak için yanıp tutuşuyor ve eğer sana elini bile sürdüğünü öğrenseydim, bu planlar kesinlikle değişirdi." Daha çok kalıcı olarak raydan çıkardı.

Başını eğdi. "Seni anlamıyorum." "Bunu her anlıyorum," diye ona güvence verdi.

"Sen ve Delilah," diye başladı Eliza, sesi . "Onunla birlikte olduğuna göre, anladığım kadarıyla ikiniz hiç..."

"Evet, asla. Merak ediyorsan söyleyeyim, ben bekarım."

Dilini alt dudağının üzerinde hızlıca bir kez daha yaladı. "Merak ettiğimi nereden çıkardın?"

Çünkü umutluyum. "Çünkü bana hayatımda gördüğüm en seksi sabahlığı giyerek geldin. Eller serbest mesajı vermek isteseydin, gezintiye çıkmadan önce bir bornoz giyerdin diye düşünüyorum. Ya da belki de sadece ağzımın suyunu istedin?"

Omuzları dikleştirdi. "Ya da belki de kıyafet seçimimin seninle hiçbir ilgisi yoktur ve her şey benim neyi sevdiğimle ilgilidir? Ve ben kısa elbiselerle uyumayı seviyorum çünkü bana hareket özgürlüğü sağlıyorlar."

Kadının sesindeki ateşi sevmişti. "O zaman moda seçimlerinizi yürekten onayladığımı söylememe izin verin."

Ondan bir huff. "Sevgili gibi davranmıyoruz."

"Hayır." Çünkü bu işkence olurdu ve o bunu istemiyordu. Her gün ona yakın olmak, ona dokunmak, onu öpmek ve her şeyin rolden ibaret olduğunu bilmek mi? *Tabii ki hayır.*

"O zaman insanlara ne söyleyeceğiz?"

"Gerçeği severim. Seni kaçıran piçin peşindeyiz." "Bu onu daha da tetikte tutmaz mı?"

Potansiyel olarak. "Onu dikkatsiz de yapabilir. Henüz hangi seçeneğin kazanacağını bilmiyorum." Durakladı. "Ya da güvenliğini ben devraldığımı göre, istersen herkese yeni korumanın ben olduğumu söyleyebilirsin. Benim için işe yarayan bir başka gerçek seçenek."

"Ama bu doğru değil."

"Evet, öyle. Ailenin tuttuğu korumalar bunu kesmeyecek. Ben devralıyorum. Birlikte avlanacağız ve bazı özentili kahramanların yoluma çıkmasını istemiyorum. yüzden dava için geri planda kalmaları gerekiyor." Onlar çevrede kalabilirdi ama gösteriyi o .

Başını salladı. "Evet, yolumuza çıkmalarından nefret ederim. Kimsenin zarar görmesini istemem." Sanki bir karar vermiş gibi bir kez daha başını salladı. "Sen benim korumamsın. Tam olarak bunu söyleyebiliriz."

Topuklarının üzerinde döndü. Yatak odasına doğru gitmeye başladı. Hızlı, çabuk adımlarla.

"Biraz merak etmiyor musun?" Memphis seslendi. Kız sustu. "Ne hakkında?"

"Beni öpmenin nasıl bir şey olacağı hakkında."

Omuzları sertleşti. Bir adım öne çıktı. Adam onun yürümeye devam edeceğini düşündü.

Sonra ona doğru döndü. "Nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?"

"Evet."

Kadın onu büyüledi. "Peki olurdu?"

Eliza ona doğru bir adım attı. "Eminim... yoğun olurdu." Yeterince makul. "Benim de gergin bir adam olduğum bilinir." Eliza yaklaştı.

"Ateşli, elbette."

"Sıcak mı?" diye tekrarladı.

"Bilirsin, çok şehvetli."

Ona gülümsedi. "Yetenekli olduğumu düşünüyorsun."

Bir adım daha. "... Sanırım seni öpmek oldukça zevkli olurdu."

Çenesi neredeyse yere çarpıyordu. Tekrar yukarı çekti ve ters ters baktı. "Kahretsin, hayır, olmazdı."

"Hayır mı?"

"Bu bizim için 'oldukça zevkli' olmaktan çok daha fazlası olurdu, sana söz verebilirim." Bu fikir bile aşağılayıcıydı. "Öpücüğüm o kadar güzel olurdu ki tüm kıyafetlerimi yırtıp atmak isterdin. Seninkileri de. O kadar iyi olurdu ki benimle hemen seks yapmak isterdin. O kadar iyi olurdu ki hayatının geri kalanında başka bir erkeği öpmek istemezdin çünkü diğer tüm piçlerin seni sonsuza dek hayal kırıklığına uğratacağını bilirdin çünkü onlar *ben değildim*."

O... güldü. Garip bir şekilde tatlı, müzikal bir ses onu okşadı. "Birileri kendini çok beğenmiş," diye mırıldandı Eliza.

Ayaklarının bir başka yavaş süzülüşü onu tekrar adamın önüne getirdi.

"Övünmüyorum. Sadece gerçekleri söylüyorum." Onun ağzını istiyordu. "Öp beni." Alçak sesle, boğuk. Bir cesaret. Onun meydan okumaları sevdiğini hatırlıyordu. "Bu kadar abartmaya değip değmeyeceğimi gör."

Onun tereddüt ettiğini hissedebiliyordu. Bunu yapmayacaktı. Arkasını dönecekti ve-

"Devam et," diye Memphis onu itti, sesi gürlüyordu. "Isırmayacağım, tabii sen istemedikçe."

Eliza ona doğru atıldı. Parmak uçlarına kalktı ve elleri adamın omuzlarına dolandı. Ağzı onunkine çarptı.

hareketleri hızlı , aceleci, ve biraz garipti. Genel olarak, seksi.

Çünkü bu an önemliydi, çünkü o sadece sıradan bir adam değildi, elleri yavaşça ve dikkatlice kadının kalçalarına dolandı. Onu kendisine daha da yaklaştırdı, böylece vücutları birbirine değdi. Dudakları ayrıldı ve dili dışarı kayarak hafifçe ağzına bastırdı.

Bırak gireyim, bebeğim. Bırak gireyim.

Ağzı açıldı. Baştan çıkarma başladı. Memphis nasıl öpüşüleceğini biliyordu. Nasıl öpüşüleceğini çok iyi biliyordu. Bu yüzden tadını çıkardı, okşadı ve acele etmedi, böylece kızın kendisine karşı istekle itmesini sağlayabilecekti. Böylece kızın dili onunkiyle Giddetli bir ihtiyaçla karşılaşabilecekti. Böylece ona daha iyi erişim sağlamak için ağzını daha geniş açmasını sağlayabilirdi. Böylece-

İnledi. Boğazının arkasından gelen kısık bir ses ve kısa tırnakları adamın derisini ısırdı. İnleme ona bir şeyler yaptı. Aç, yumuşak, küçük ses arzusunu artırdı.

Ve tutuşu o kadar nazik olmaktan çıktı. Öpücüğü daha talepkâr hale gelirken bile tutuşu sıkılaştı. Arzu onun içine işledi. Şehvet kanını ısıttı. Onu yukarı kaldırdı ve bacakları kalçalarına dolandığında, bu dünyadaki en doğal hareket gibi göründü.

Geceliği yukarı kalkmıştı. Onun sıcaklığını neredeyse hissedebiliyordu ve Eliza kalçalarını onunkilere doğru salladı. Bir, iki...

Ondan küçük bir inilti daha geldi.

Siktir, evet. Göğüs uçlarının keskin tepelerinin göğsüne bastırıldığını hissedebiliyordu. Ağzını onunkinden ayırdı ve boynundan aşağıya doğru sıcak bir yol öpmeye başladı. Nihai hedefi neydi? *Onun mükemmel göğüslerine ulaşmak.*

"Memphis..." Adının soluk soluğa söylenmesi.

Adını söyleme şeklini *sevmişti*. İhtiyaç ve istekle. Çok fazla arzu. İleri doğru birkaç adım attı ve onu en yakındaki duvara yapıştırdı. Kadının sırtı pürüzsüz, beyaz yüzeye çarptı ve tırnakları adamın kollarını daha derinden ısırdı.

Onu daha yükseğe kaldırdı. "Memphis?" diyebileceği şekilde konumlandırırdı.

Bir meme ucunu ağzına aldı. İpeğin arasından emdi ve içinden geçen mutlak sarsıntıyı hissetti. Bir elini beline koyarak onu sabitledi. Bulunduğu pozisyonda kalçalarına sarılmıştı ve diğer elini hareket ettirmek çok kolaydı... aşağıya doğru daldırmak için...

"Bir öpücük," diye nefes aldı. "Sadece- sadece bir öpücük olması gerekiyordu." Donup kaldı.

"Ama... bana dokunmanı istiyorum," diye itiraf etti, sesi boğuk bir ayartıcıydı. "Dokun bana Memphis."

Oh, kahretsin, *evet. Evet, evet.* Meme ucunu tekrar tuttu, ipeği de ağzına çekti. Diliyle onu okşadı, sonra başını kaldırmaya zorladı. "Nerene dokunulmasını istiyorsun, tatlım?" Ama o biliyordu. Parmakları vücutlarının arasında kaydı. Geceliğinin ipeğinin altına girdi. İpek -ve hissedebildiği külot- onunla nihai hedefi arasındaydı. "Tam burası mı?"

"Evet."

Onu ipeğin üzerinden okşadı. Tıngırdattı. İhtiyacının merkezini ovdu ve geri dönüp ağzını tekrar öpmek zorunda kaldı çünkü dudakları ayrılmıştı ve tadı çok tatlıydı.

Bu öpücük dikkatli değildi. Bu öpücük baştan çıkarmakla ilgili değildi. Sadece almakla ilgiliydi. İhtiyaçla ilgiliydi. İçinde çalkalanan ve yanan şehvet hakkında ve onu öperken parmakları onu okşamaya devam etti. Parmaklarını daha hızlı ve biraz daha sert hareket ettirerek, onu daha derinden öperken bile klitorisini ipeğin içinden geçirdi ve-

Onun ağzına karşı nefesi kesildi. Vücudu onunkine karşı gerildi. Yaklaşmakta olan bir salıvermeyi hissettiğinde anladı ve parmakları onu daha da hızlı çalıştırdı çünkü onun uçurumun kenarından geçmesini istiyordu. Onu okşamaya devam etti. Parmaklarıyla sertçe bastırıyordu. Sert ve hızlı bir şekilde ve Eliza'ya tam da ihtiyacı olduğunu bildiği şeyi vererek-

Vücudu titredi. Sarsıldı. Serbest kaldığında haykırırken ağzını onunkinden çekti ve bu nefessiz haykırış onun vahşi şehvetini daha da güçlendirdi.

Ürperdi. Titredi.

Zevkin kızın yüzünü yıkamasını izledi ve kız onun için boşalırken parmaklarını kızın sıcak çekirdeğinde tuttu. *Evet, bebeğim.*

Nefesi kesildi. Hızlı ve sert. Bacakları adamın kalçalarının etrafında sıkışmıştı. Çok güzeldi.

Şimdiye kadar sahip olduğu en duyarlı partnerdi. Onun dokunuşuyla alevler içinde kalmıştı ve o *daha fazlasını* istiyordu. Tekrar ve tekrar. Bir dahaki sefere boşaldığında ağzının onun üzerinde olmasını istedi. Dilini içine sokmak istiyordu. Aletini tekrar tekrar içine sokmak istedi.

Ona, sırtını ve adını haykırmasına neden olacak türden bir orgazm *yaşatmak* istiyordu. Bir sonraki hedefinin bu olduğu kesindi.

Şimdilik.

Memphis çenesini kilitledi. Ayakları yere değene kadar bacaklarını dikkatle aşağı indirdi. Geceliği tekrar yerine düştü.

"Bu..." Sözleri .

Böylece onun için bitirdi. "Harika bir ilk öpücük müydü?" Ve bundan daha çok sormak istediği şey şuydu... *Seni ilk öpücükle boşaltan ilk erkek ben miyim?*

Boğazını temizledi. Kirpikleri bakışlarını gizlemek için düştü. "Şunu söyleyecektim... ilk defa bir partnerim bana dokunduğu için boşaldım. Ve Tanrım, bunu külotumun içinden yaptın..."

Çünkü duyarlısın. Vücudun benim için tutuşmaya hazır. Bu sefer titreyen o oldu. İhtiyaç onu yaktı. "Bebeğim, gerçekten aptallarla takılıyorsun."

Kirpikleri kalktı. "Ben, ah, kendime ve denediğim ortaklarıma baktım, ama sadece hissetmek için yeterince bırakamadım. Kaçırıldığımdan beri değil."

Ona karşı oldukça harika hissediyordu. Ve dürüstlüğü onu sınıra doğru itiyordu. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Benim açımdan bir karışıklık olmasın."

Eliza dudaklarını ıslattı.

"Bana sevgilinle gelmediğini mi söylüyorsun?"

"Çok uzun bir süre," diye hızla bitirdi. Sözcükleri birbirinin üzerine yuvarlandı.

Evet, hayatında kesinlikle aptallar var. Gelmesine gelince... "Daha fazlasını yapabilirim." Övünmek gibi olmasın ama...evet. Çok daha fazlasını.

"Ne?"

"Bu salınım küçük bir patlama gibiydi. Çok hızlıydı. Yeterince güçlü değildi."

"Bana oldukça güçlü geldi," diye mırıldandı.

"Hayır. Bir dahaki sefere -ikimiz de çırılçıplak olduğumuzda- ve ben senin içine gömüldüğümde, orgazm o kadar güçlü olacak ki adımı haykıracaksın. Neredeyse yataktan fırlayacaktın. Tırnakların sırtımı yırtacak..."

Başını iki yana salladı. Ona zayıf bir gülümseme sundu. "Kulağa gerçekten eğlenceli geliyor..."

Eğlence mi? Gülmek zorunda kaldı. "İkimiz için de çok eğlenceli olacak, güven Ben."

"Ama daha önce hiç *bunları* yapacak bir tip değildim. En azından, o zamandan beri değil..." Durdu. Omuzlarını dikleştirdi. Etrafından dolandı.

Memphis onun gitmesine izin verdi çünkü ne zaman zorlayacağını biliyordu. Ve ne zaman bekleyip başka bir gün savaşıacağını. Bu yüzden aletinin sakinleşmesi gerekiyordu çünkü bu önemliydi.

"Onca zamanı kaybetmeden önce tanışsaydık beni daha çok seveceğini düşünüyorum. Ortadan kaybolmadan önce." Alt dudağını ısırdı. "Eskiden çok daha maceraperesttim. Bethany benim barda dans eden biri olduğumu söylerdi ve haklıydı. O günlerde, üniversitedeyken, partinin hayatıydım. Maceraya hazırdım ve asla utanmaz ya da korkmazdım." Ellerini önünde kavuşturdu. "Dediğim gibi, sanırım o zamanlar benden daha çok hoşlanırdın." Yerdeki bir şeyi incelemek için kesinlikle büyüleyici bulmuş gibi görünürken başı öne eğildi.

Bir şey kaçırmadığından emin olmak için yere baktı. Hayır. Aşağıda değerli bir şey yoktu. Eli kızın çenesinin altında kıvrıldı. Gerçekten de dünyanın en yumuşak tenine sahipti. Çenesini kaldırdı ve başını geriye doğru eğdi. "Şu anda senden çok hoşlanıyorum. Bana şimdiye kadarki en ağır mavi taşak vakasını yaşatmış olsan bile."

Gözleri irileşti. "I-" Hemen yere baktı -bu sefer yere değil, adamın şişmiş aletine- sonra bakışları tekrar ona döndü.

"Yine de buna kesinlikle değdi," diye ekledi alaycı bir sırıtışla. "Ve seninle paylaştığım ilk öpücüğü asla unutmayacağım." Başparmağı alt dudağının üzerinde gezindi. "Tadın şimdiye kadar yediğim tüm şekerlerden daha tatlı. Aslında tatlıya pek düşkün olduğumu düşünmezdim. Sanırım yanılmışım." Elini düşmesi için zorladı. Kendini geri çekilmeye zorladı. Bir erkeğin kontrolü ancak bu kadar sürebilirdi. Onunki son ipliğe kadar inmişti. "İyi geceler, Eliza."

Hareket etmedi. "Anlamıyorum." "Neyi anlamıyorsun?"

"Beni neden istiyorsun?"

"Ciddi misin?" Adam ona bön bön baktı.

"Bir tür meydan okuma olduğum için mi? Bu daha önce de oldu. Birileri baştan çıkarılabileceğimi kanıtlamak istiyor ama size söylemeliyim ki oyunlarla ilgilenmiyorum."

"Sen çok dürüst, çok açık sözlü bir insansın. Ve buna büyük saygı duyuyorum." Duygularını saklamaya çalışmıyor ya da rol yapmıyordu. Palavra yok, tıpkı onun gibi. "Sende benden çok daha fazla incelik var," diye karar verdi. Az bile söylemişti. Ama saçmalıklardan hoşlanmıyordu.

Gözlerini ona dikti.

Evet, sorusuna cevap vermemiştir. Verecekti. "Eğer bir meydan okuma isteseydim, Everest Dağı'na tırmanırdım." Bu seçeneği düşündü. Yüzünü buruşturdu. "Hayır, tırmanmazdım. Soğuğu sevmem ve tırmanmayı da beceremem."

Dudakları kıvrıldı. Kalbini biraz tuhaf hissettiren belli belirsiz bir gülümseme. "Çok güzelsin," diye homurdandı.

Gülümsemesi dondu.

"Güçlüsün. Ve kararlısın. Ayrıca daha önce sahip olduğum tüm sevgililerden daha ateşli yanıyorsun. Kimse benim için bu kadar hızlı boşalmamıştı ve sana söylemeliyim ki, tek istediğim seni tekrar tekrar boşaltmak. Her daha sert."

Eliza yutkundu.

"O konuya da geleceğiz. Benim için hazır olduğunda." Bir adım geri çekilen o oldu. "O zamana kadar, bana bir iyilik yapmaya ne dersin? O tatlı kıcını yatağa götürmeye ne dersin..." *Ben saldırmadan önce.*

"Ve ne yapacaksın? Tatlı rüyalar mı?" Eliza döndü. Bir süre bekledi. "Hayır, bebeğim. Tatlı rüyaları siktir et."

Ona tekrar baktı.

"Ateşli rüyalar gör. Benimle ilgili kavurucu derecede ateşli rüyalar." Eliza derin bir nefes çekti. "İyi geceler, Memphis." "İyi geceler prenses."

Adımları ondan uzaklaştı. Kapı birkaç dakika sonra kapandı. Sert bir çarpma değildi. Yumuşak. Sadece menteşelerin küçük bir gıcirtısı.

Memphis nefes verdi. Sonra lanet olası sikine baktı. "Evet, tatlı rüyalar görmeyeceğiz." Bütün gece boyunca Eliza'nın peşini bırakmayacağını biliyordu.

Hayatının geri kalanında ona musallat olabilir.

Kanepeye doğru yürüdü. Telefonunu daha önce sehpanın üzerine koymuştu, o yüzden eline aldı. Memphis telefonu kapatmıştı ve açtığı anda onu bekleyen mesajlar dizisini görünce şaşırmadı.

Ekibi bir güncelleme isteyecektir. Herkesi daha erken kontrol etmeyi planlamıştı ama dikkati dağılmıştı.

Eliza tahmin etmediği kadar büyük bir dikkat dağıtıcıydı. İlk mesaj Delilah'dan gelmişti. *Haber var mı?*

İkincisi Elijah'tan. *Profil güncellemeleri üzerinde çalışıyorum. Eliza sana kullanabileceğim yeni bir şey söyledi mi?*

Üçüncüsü Tony'den. Dr. Antonia Rossi, arkadaşlarına göre Tony. Mesajında şöyle yazıyordu: *"Cesetlerin bulunabileceği bir yer bulursanız beni arayın. Banshee ve ben gitmeye hazırız. Tony ve köpeği Banshee ayrılmaz bir takımdı. Ölülerini bulmak söz konusu olduğunda, kimse onların yeteneklerini geçemezdi.*

Tek tek yanıt verme zahmetine girmede. Hepsi güncellemeyi isteyecekti, bu yüzden... Bir grup mesajı hazırlarken parmakları telefonun ekranında gezindi. *Potansiyel ilk kurbanla temas kurdum. Yardım etmeyi kabul etti. Şimdi birlikte çalışıyoruz.* Eliza'nın ona söylediklerini hatırlayarak ekrana kaşlarını çattı. *Bir ayçiçeği tarlasında koştuğunu hatırladığını düşünüyordu ama polisler hiçbirinin zaman çizelgesine uyacak kadar yakın olmadığını söylemişti.*

Birinin cevap verdiğini göstermek için ekranında üç noktanın belirdiğini gördü...

Elijah'tı. *Araziyi kazacağım. Ne bulabileceğime bakarım. Kaçırıldığı zamanki hava görüntülerini bulabilecek bazı iş arkadaşlarım var.*

Bu ortakların kim olduğunu öğrenmek için zorlamadı. Elijah'ın FBI'da hâlâ bağlantıları vardı, bu yüzden muhtemelen istihbarat almak için bazı gayri resmi kanalları kullanan insanlardı. Elijah'a iyilik borcu olan pek çok ilginç insan vardı.

Tıpkı Memphis'e iyilik borcu olan pek çok tehlikeli insan gibi.

Telefonun ekranına baktı ve yaptığı en büyük keşfi hepsine anlatması gerektiğini biliyordu. Hay sikeyim. Bu çok kötü bir haberdir,

ama... Parmakları ekranın üzerinde gezindi. *Her yıl, kaçırılışının yıldönümünde SOB'un ona ayçiçeği gönderdiğini söylüyor.*

Memphis bunun kötü olduğunu biliyordu. Çok kötüydü. Sahip olduğu her içgüdü ona bunun-

Lanet olsun. Elijah'dan hızlı bir yanıt. Elijah canavarlarını tanıyordu. O piçlerin nasıl düşündüklerini ve nasıl saplantı haline getirebileceklerini çok iyi biliyordu.

Memphis'ten uzun bir nefes kaçtı. *Benim de tepkim buydu.* Onun cevabı.

Elijah bir mesaj daha gönderdi. *Onu takip ediyor. Lanet olsun. Onun hayatındaki biri olabilir. Her gün gördüğü biri. Eğer ona kilitlendiyse, yakın olmak isteyecektir. Bir ilişkileri varmış gibi hissetmek isteyebilir. Eğer yakın durursa, onunla konuşursa, onu görürse... lanet olsun, hatta onunla çıkarsa, ondan hiç kaçmamış gibi hissedecektir. Kontrolü hep elinde tutuyormuş gibi.*

Tutuşu neredeyse telefonu parçalıyordu. Memphis birkaç nefes daha aldı. Sonra daha da fazla.

Bir sonraki mesaj Delilah'dan geldi. *Tehlikede mi?*

Bunu söyleyen İlyas'tı, basitçe... *Evet.*

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Asansör açılırken, "Tüm dosyalarınızı okumak istiyorum," dedi Eliza sert bir sesle. Önce Memphis dışarı çıktı, ama Eliza hemen onun peşinden gitti. "Diğer kurbanlarla ilgili elinizdeki her şeyi okumak istiyorum. Hangi verileri derlediğinizi görmek ve sahip olabileceğiniz ipuçlarını gözden geçirmek istiyorum."

"Evet, hanımefendi," dedi ona, sesinde güneyin en zayıf ipucu kayıyordu. "Size istediğiniz her şeyi vereceğim... ve daha fazlasını. Sadece odama girmeme izin verin."

Oteline geri dönmüşlerdi. Sabah şu ana kadar kesinlikle ilginç geçmişti. Uyandığında önceki geceki olaylar yüzünden dayanılmaz bir utanç duyuyordu. *İlk öpücüğümüzle geldim!* Ve o şehvetli andan sonra, gidip uzun kimseyle doruğa ulaşamadığını anlatmak zorunda kalmıştı. Bilinmesi gereken bilgilerden bahsetti. Ve Eliza hâlâ neden Memphis'in bu bilgiyi bilmesi gerekiyormuş gibi hissettiğini bilmiyordu. *Yapmadı.* Ama şimdi biliyordu ve...

İşler arapsaçına dönmüştü.

Kot pantolonunu, kırmızı gömleğini ve siyah sandaletlerini giymiş bir halde yatak odasından çıkmıştı. Sabahtan sonra garip bir konuşma olacağını düşünmüştü. Ama bunun yerine onu mutfakta, iki kişilik kahvaltı hazırlamış ve kahvesini yudumlarken bulmuştu. Sanki onun yerinde olmak dünyanın en doğal şeyiymiş gibi.

Ve en çılgınca olanı da, onunla kahvaltı etmek çok doğal gelmişti. Neredeyse normal bir çiftmişler gibi hissettirmişti. Gülümsemişti.

tembel, hınzır sırtışıyla ona bakıyordu ve kızın gözünün önüne ikisinin birlikte

"Kilit kırılmış." Alçak. Kızgın.

Sözleri kaydedildiğinde durdu.

"Biri odama girmiş," diye gürledi.

Tek bildikleri, *hâlâ* birinin olabileceğiydi. Adam öne doğru hamle yapmaya başlayınca, kadın onun kolunu yakaladı. "Bekle!"

Başını ona doğru salladı. "Neden?"

"Çünkü... ya şu anda içeride biri varsa?"

"Umarım öyledir." Geri çekildi ve hızla içeri girdi.

Pekala, Tabii, o oldu bir yol . uğraşmak ile şeyler. Son derece korkutucu, cesur, pervasız-

"Orospu çocuğu!" Hırıltısı ona kolayca ulaştı.

Kafasını içeri soktu. Ve kaosu gördü. Kağıtlar yere saçılmıştı. Kıyafetleri her yere atılmıştı. Oda yağmalanmış gibi görünüyordu.

"Burada kimse yok. Evi dağıttı, dizüstü bilgisayarımı aldı ve bu karmaşayı geride bıraktı." Çenesi kilitlendi. "Bir amatörle mi uğraştığını sanıyor?"

Etrafındaki manzaraya bakarken kalbi çok hızlı çarpıyordu. "Ya dün gece burada olsaydın?"

Ona doğru geri döndü. Kızın elini kendi eliyle yakaladı ve onu koridora, asansöre doğru çekerken hiç yavaşlamadı bile. "O zaman hemen orada kışına tekme basardım."

Asansörün kapıları açıldı. İçeri süzöldüler. Adamın öfkesini hissedebiliyordu.

Kendi korkusunu da fazlasıyla hissedebiliyordu. "Çok düşmanınız var mı?" Eliza ağzından kaçırıldı.

"Saymak istediğimden daha fazla." Lobinin düğmesine bastı. "Yani bu... eski davalarınızdan birine ait olabilir mi? Senin ödülün avcı işi mi?"

"Hayır bebeğim, atılan dosyaların hepsi *senin* davan ve diğer kurbanlar hakkındaydı. Bu seninle ilgili. Birisi beni ayrılırken izledi.

ve sonra o pislik odamı aramak için geri geldi. Tam olarak hangi istihbarata sahip olduğumu bilmek istedi. Bu *seninle* ilgili."

Cevabın bu olmasından çok korkuyordu. "O olduğunu mu düşünüyorsun?" O adam. Onu kaçıran adam.

Bakışları onunkilerle buluşmak için sıçradı. "Tam olarak *kim* olduğunu öğrenmek üzereyiz." Sol eli hâlâ onunkini tutuyordu. "Piçlerin izini sürmek benim uzmanlık alanım, unuttun mu?"

"Ah-"

Asansör kapıları açıldı. Adam kızın elini tutmaya devam etti ve check-in masasına doğru iki kez zamanlama yaptılar. Aslında kadın daha çok üç kez zamanlama yaptı çünkü adamın adımları çok hızlı ve uzundu. Bankoya vardıklarında, mavi takım elbiseli bir adam hoş bir ifadeyle onlara doğru döndü.

"Bay Camden," diye başladı, "geçen gün iyi uyuduğunuza inanıyorum-" "Güvenlik kamerası görüntüleri. Benim katım. Onu istiyorum. Şimdi istiyorum."

Tezgâhtar gözlerini kırıştırdı ve bakışları Eliza'ya, sonra tekrar Memphis'e kayarken gergin görünüyordu. "Bunu neden istiyorsunuz?" Geçici bir gülümseme. Kenarları zayıftı. "Konuklarımız normalde böyle isteklerde bulunmazlar."

"Biri odalarına girip her şeyi dağıttığında ve bir dizüstü bilgisayar çaldığında bunu yapıyorlar. Buranın *güzel* bir otel olması gerekiyordu ve bulunduğum kattaki güvenlik kameralarını gördüm, bu yüzden hemen görüntülere erişmek istiyorum."

Yaka kartından Rodney olduğu anlaşılan memur yutkundu. "Bir hırsızlık olayını mı bildirmek istiyorsunuz? Çok üzgünüm. Burada güvenliği çok ciddiye alırız ve sizi temin ederim ki bu tür şeyler normalde bizim olmaz."

"Güvenlik kameraları. Hemen," diye tersledi Memphis.

"Odanızda kayıp bir şey var mı? Anahtarı bir arkadaşınıza ya da ortağınıza vermediğinizden emin misiniz?"

"Kesinlikle eminim ve evet, dizüstü bilgisayarım kayıp. O yüzden saçmalamayı kes-"

"Bana küfretmene gerek yok." Rodney bir telefona uzandı. Bir düğmeye bastı. Telefonu ağzına götürdü. "Evet, önümde Bay Camden diye biri var ve oldukça tedirgin görünüyor."

Memphis ona döndü. Ona hızlı bir gülümseme verdi. Güven verici değildi. Korkutucuydu. "Burası onu kışını tekmelemekle tehdit etmek zorunda kalacağım kısım."

Gözlerinin açıldığını hissetti. "Affedersiniz?"

"Beni oyalıyor. Menajerini arıyor. İkisi de ne yapmaları gerektiğini anlamaya çalışıyor. Çünkü onlar da işin içindeydi. Bu beni çok kızdırıyor." Başını tiksintiyle salladı.

Rodney'den keskin bir nefes. "Ben kesinlikle bu işe karışmadım! Anahtarım varken neden odanın kilidini kırayım ki?"

"Kilidin kırık olduğunu hiç , değil mi? Ama söylememe gerek yoktu çünkü o kısmı zaten biliyordun." Başını tekrar Rodney'ye doğru çevirdi. "Çünkü *burası* güzel bir otel. Çünkü güvenlik görevlileri katları izliyordu. Olanları gördüler. Sana rapor ettiler. Senin programını bilecek kadar uzun süredir bu şehirdeyim Rodney. Bütün gece görevdeydin ve yaklaşık otuz dakika içinde ayrılman gerekiyordu. Bu da demek oluyor ki hırsızlık olduğunda muhtemelen binadaydın. Olanlardan haberin vardı ama bir şey yapmadın çünkü..." Memphis bekledi.

Rodney telefonu yerine koydu. Bakışları bir kez daha Eliza'ya kaydı. Ama bakışlarında bir şey vardı.

"Neden ona bu kadar sert bakıyorsun?" Memphis bilmek istedi.

"Bu sorunun şimdiye kadar halledilmiş olacağını sanıyordum." "Sorun mu?" Memphis bu kelimenin üzerine atlayacak gibi görünüyordu. "Sen henüz bir sorun olduğumu bile *görmediniz*." Elleri masanın üzerinde uçtu. karşı. Rodney'nin sarı kravatını yakaladı ve onu kendine çekti. "Diğer tarafa bakman için sana ne kadar ödendi?"

"Tanrım, bana vuracaksın!" Rodney ciyakladı. Nefesini içine çekti, sonra "Güvenlik, güvenlik-" diye seslenirken nefesini dışarı verdi.

Eliza güvenlik görevlilerinin etrafı saracağını düşünerek etrafına bakındı ama hiçbir yerde görünmüyorlardı.

"Beni gittikçe çok kızdırıyorsun. Sana kim para verdi?"

Rodney'nin bakışları bir kez daha Eliza'ya kaydı. Eliza gözlerini kırıştırdı. Bakışlarında suçluluk vardı. Ama daha çok, sanki şöyle diyor gibiydi.

"Sakin denemeye kalkma," diye hırladı Memphis ona. "O benimle birlikteydi. Eliza'nın dün gece olanlarla hiçbir ilgisi yoktu."

İşte o zaman midesindeki burkulma daha da kötüleşti. "Güvenlik kayıtlarını görmek istiyorum." Bu adam onun kim olduğunu biliyordu. Onu tanıdığını açıkça görebiliyordu. Ve adamın davranışları... "O görüntüleri almak için ne gerekiyor?"

"Babanı düşman edinmek istemiyorum!" Rodney bağırdı. "Hayır dostum," diye karşılık verdi Memphis. "Babanın düşmanı olmak istemezsin."

Bana. Görüntüleri al."

Videodaki orospu çocuğu Memphis'in otel odasına doğru yürüdü. Yüzünü saklamaya bile çalışmadı. Bir an kameraya sırtı, sonra da kapıyı tekmeledi.

Ya da kapıyı tekmelemeye çalıştı. İlk deneme başarılı olmadı. İkincisi de olmadı. Üçüncü denemede kilit kırıldı, kapı açıldı ve siyah saçlı, siyah pantolonlu ve beyaz gömlekli adam içeri girdi.

Birkaç dakika sonra video görüntülerinde Rodney ve bir güvenlik görevlisinin de aceleyle odaya girdiği görüldü. Memphis, "Şuna bakın," diye söylendi. "Süvariler." Ağır ağır terleyen Rodney'ye sinirli bir bakış fırlattı. Hem Rodney hem de otel müdürü Vivian Parker adında bir kadın şu anda ter içindeydi.

Vivian telaşla, "Bu görüldüğü gibi değil," dedi.

"Hırsızlığı durdurmak için acele eden otel çalışanlarınız *değil*..." Bakışları tekrar monitöre kaydı. "Sadece birkaç dakika sonra kötü adam *olmadan* odamdan geri dönmek için mi?" Ona kesinlikle öyle görünmüştü. "Yine de merak ediyorum, sana hemen o anda uzaklaşman için para mı verdi, yoksa sana daha sonra para vereceğine söz mü verdi?" İçindeki öfke alev alev yanıyordu. İzlerken elleri yumruk oldu.

birkaç dakika sonra, dizüstü bilgisayarını sol kolunun altında tutarak otel odasından çıktı. *Tam bir baş belası.* "Söyle bana neden..." Her kelimesi öfkeyle gümbürdüyordu. "Neden yerel haber kanallarını arayıp burada ne kadar karanlık bir operasyon yürüttüğünüzü anlatmayayım ki?" Bakışları Rodney ve Vivian'a döndü, onlar da birbirlerine sokulmuşlardı. "Potansiyel bir *katilin* izini sürüyorum ve sen şüphelimi serbest bırakıyorsun-"

"Oh, Tanrım." Rodney aceleyle bir adım geri atarken eli göğsüne gitti. "Kimse cinayetle ilgili bir şey söylemedi." Ve bakışları Eliza'ya kaydı. "Tek kelime etme. Yardım ettiğimi sanıyordum, eğer Robinson ailesi için bir iyilik yaparsan-"

"İyilik mi?" Memphis bu kaydın üzerine yapıştı. "Açıkla. Hemen şimdi."

Ama boğazını temizleyen Eliza oldu. "Videodaki adamı tanıyorum." Memphis'in başı ona doğru döndü. "Benimle dalga geçiyorsun." Rodney kapıdan çıkmaya çalıştı.

Memphis göz ucuyla hareketi yakaladı. "Hayır. Rodney, kıcını buraya geri getir. Daha işimiz bitmedi."

Rodney dondu kaldı. Sonra Vivian'ın yanında durmak için geri çekildi. Memphis Eliza'ya ve onun yüzündeki sefil ifadeye odaklandı.

"Çok özür dilerim," dedi.

"Neden?" İhtiyacı olmadığı hakkında konuşmuşlardı-

"Çünkü videodaki adam Alec Davis." Hızlı bir nefes verme. "Babamın tuttuğu korumalardan biri." Yüzünü buruşturdu. "Aslında bir süre ana korumaydı ama artık daha çok şirketin güvenliğini sağladığını sanıyordum." Eliza onun eline uzandı. "Yemin ederim, senin evine geleceğinden haberim yoktu. Bu *asla* olmamalıydı."

Tabii ki böyle bir şey olmamalıydı. "İnsanlar suç işlediğinde, kışları cezalandırılmalıdır. Haneye tecavüz ve *hırsızlık* da benim kitabımda suç sayılır." Otel personeline ters ters baktı. "Siz ikiniz suç ortağısınız."

Rodney, "Ben hapishane için yaratılmadım," diye fısıldadı. Gözleri sulanmış gibiydi.

Vivian çenesini kaldırdı. "Polisleri aramadan önce belki Prescott Robinson'la görüşmek istersin? Çünkü dün gece onunla konuştum. Bu durumun dönüp dolaşıp beni vurmayacağına dair bana güvence veren oydu."

Prescott Robinson. Eliza'nın babası. O serseriyle konuşmanın zamanı kesinlikle geçti. *Yoluma çıkmayacaksın.*

Memphis omuzlarını geriye attı ama bu hareket vücudundaki gerilimi azaltmaya yetmedi. "Kendini ısırılmış say."

Rodney inledi.

Eliza'nın parmakları onun koluna daha sert bastırdı. "Çok özür dilerim."

Adam önce kızın eline, sonra tekrar yüzüne baktı. "Bilmiyordun."

"Yemin ederim, yapmadım."

Parmaklarını yakaladı. Onları ağzına ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. "O zaman özür dileme. Baban kontrolcü bir piç, anlıyorum. Bu tür adamlarla ilk kez karşılaşmıyorum ama bire bir konuşmamızın zamanı geldi *de* geçiyor bile. Hayatında olmasına alışık olduğu türden bir adam olmadığımı anlaması gerekiyor. Aslında, bahse girerim ki sevgili yaşlı baban benim gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştır."

"Memphis..." Sesi endişe doluydu.

Endişelenmemeliydi. Babasıyla haftanın her günü başa çıkabilirdi. Kibirli, zengin piçler onu korkutmuyordu. Düşünsenize, kimse onu korkutamazdı.

"Muhabirleri mi arıyorsun?" Vivian çekingen bir tavırla sordu.

"Odamı temizleyin. Kaldığım süreyi tamamlayın. Tek bir eşyamın bile yok edilmediğinden emin olun." Başını sert bir şekilde eğdi. "Bütün çantalarımı topla ve beni beklesinler. Ve *eğer* dizüstü bilgisayarım bana mükemmel bir şekilde çalışır halde geri gelirse, o zaman bu meseleyi kapanmış sayacağız." Eliza'nın elini çekiştirdi. "Hadi buradan defolup gidelim."

Vivian güven verici sözler haykırdı ve Rodney onlar yanından geçerken rahatlayarak bayılmak üzereydi.

Memphis'in kanında hâlâ öfke vardı ama bu öfkenin çoğu tek bir kişiye yönelikti. Hayır, iki kişiye.

Odasını dağıtmaktan hoşlanıyor gibi görünen sık kafalı koruma.

Ve Eliza'nın sevgili yaşlı babası.

"Polisleri ya da gazetecileri benim yüzümden çağırmadın," dedi Eliza yumuşak bir sesle.

Otelin kapıları onlar için açıldı ve dışarı çıktılar. Otomatik olarak önce sola, sonra sağa baktı. Çevresini incelemek onun için ikinci doğaydı. Yıllardır öyleydi. "Sen kesinlikle bir etkendin." Durumu düşünürken dudaklarını birbirine bastırdı. "Kaçırıldığından beri senin için böyle mi oldu? Baban çok zengin olduğu için canı ne isterse yapıyor, sınır tanımıyor, kimse onu durduramıyor mu?"

"Beni koruduğunu sanıyor."

Belki, ama aslında yaptığı şey suçluyu korumak. "İyi ki şu anda bu koruma rutininin ben sorumluyum çünkü ona gölge düşürmek istemem-oh, bekle, evet, gölge düşürmek istiyorum- ama bu işi çok kötü yapıyor."

Otelden çıktıklarında Eliza'ya o kadar yakın duran kule gibi adamdan hoşlanmamıştı. Onun elini tutuş şeklinden hoşlanmamıştı. Sanki ona dokunmaya hakkı varmış gibi vücudunun Eliza'nın vücuduna sürtünmesinden hoşlanmamıştı.

Ona dokunmaya hakkı yoktu. Başka kimsenin yoktu.

Eliza geceyi o pislikle geçirmişti. Birlikte onun apartmanına girmişler ve ertesi sabaha kadar bir daha çıkmamışlardı. Bu Eliza'nın ilk kez bir sevgili edinişi değildi. Bunu daha önce de yapmıştı. Kısa sürede hayatından çıkardığı erkekler.

Bu adam da başka bir hataydı. Eliza onu hemen sepetleyecekti. Çünkü Eliza kalbinin derinliklerinde gerçeği biliyordu.

Onun için doğru olan tek kişi benim.

Uzun zaman önceki o inanılmaz geceden beri onun yanında olan oydu. Onu asla ama asla bırakmayacak olan oydu.

Asla.

DOKUZUNCU BÖLÜM

"O bir konferans ! Çalışma odasına öylece giremezsin!
Dur! Eliza, onu durdurmalısın-"

Eliza babasının asistanını görmezden geldi çünkü Memphis'i durdurmaya hiç niyeti yoktu. Aksine, babasını parçalamasına yardım etmek istiyordu. Babasının Memphis'in otel odasını *araması* için adamlarından birini göndermiş olması onu çileden çıkarmıştı. Ve Alec'in Memphis'in dizüstü bilgisayarını *çalmış* olması da çok fazlaydı.

Memphis babasının çalışma odasının kapısını açtı. Robinson malikânesine rekor bir sürede varmışlardı ve varır varmaz babasının her daim yanında olan asistanı Miranda Locke yollarını kesmeye çalışmıştı.

Başaramamıştı.

Memphis babasının çalışma odasına girdi ve Eliza da hemen onun peşinden içeri daldı.

"Bu da ne böyle?" Prescott gürledi. Devasa masanın arkasında babasının ayağa fırladığını gördü. Herhangi bir konferans görüşmesinde *değildi*. "Bunun anlamı nedir?"

"Dizüstü bilgisayarımı istiyorum." Memphis masaya doğru yürüdü. Ellerini pırıl pırıl yüzeye vurdu. "O zaman bir özür istiyorum. Güzel, derin, içten bir özür ve ardından işime burnunu sokmayacağına dair vereceğin söz."

Babasının çenesi düştü.

Eliza daha önce hiç kimsenin babasıyla bu şekilde konuşmadığından yüzde yüz emindi.

"Ne *cüretle*..." Yanakları kızarıırken babası hırladı.

Memphis ona doğru eğildi. "Bu ne cüret? Ne cüretle o göt herifini otel odama sokarsın?" Öfke. "Dizüstü bilgisayarımı çalmaya nasıl cüret edersin?" Daha da ateşli. Daha da sert. "Ve Eliza'yı kaçıran piçi bulmak için burada olduğumu bildiğin halde ne cüretle müdahale etmeye çalışırsın?"

Eliza'nın arkasından bir nefes sesi duyuldu. Miranda'nın ağzının açık kaldığını görmek için arkasına baktı.

"Bize müsaade eder misin Miranda?" Prescott, bu koşullar altında garip bir şekilde samimi bir ses tonuyla konuştu. "Kızım ve onun bir tanıdığıyla bir süreliğine özel olarak konuşmam gerekiyor."

Miranda geri çekildi ve kapıyı kapattı. Eliza'nın bildiği kadarıyla Miranda Prescott'un hiçbir emrini reddetmemişti.

Sessizlik. Bir vuruş. İki, sonra...

"Benimle konuşmak istiyorsan," dedi Prescott, sesi artık o kadar samimi *değildi*, "o zaman bunu bir centilmen gibi yap. Bana gel-"

"Boş ver onu." Memphis'in elleri hâlâ masanın üzerindeydi. Hâlâ babasına doğru bakıyordu. "Ne istersem onu yaparım. Peki ya şimdi? *Sana* bir ipucu vereceğim. Eliza'yı kaçıran adam hakkında ne bulduğumu bilmek ister misin?"

Bilmek istiyorum. Eliza her şeyi bilmek istiyordu ama babası araştırmalarını yavaşlatmıştı.

"O zaman sen bana *sor*," diye hırladı Memphis. "Beni satın alması için oğlunu göndermezsin ve odamı dağıtması ve dizüstü bilgisayarımı çalması için bir serseriği göndermezsin."

Babasının omuzlarının hafifçe sertleştiğini gördü. "Kimsenin odanı dağıtmaması gerekiyordu."

Eliza onun diğer eylemleri inkâr etmediğini fark etti. Memphis'i satın alması için Benedict'i göndermişti. Dizüstü bilgisayarın çalınmasını emretmişti.

"Alec araştırmasında aşırı hevesli davranmış olmalı. Eliza'ya karşı çok korumacıdır." Prescott burnunu çekti. Bakışları Eliza'ya kaydı. "Öyle değil mi?"

Nefesini içine çekti. . Yavaşça babasına doğru yürüdü. Çenesini yukarıda ve omuzlarını geride tuttu. "Alec Davis

müdahaleci ve kontrolcü. Benimle birlikte görevden alınmasını talep etmemin iki ana nedeni bunlardı."

Ama babası başını salladı. "Etrafında muhafızların olmasından bıkmıştın sadece. Ama bu *gerekliydi*, hâlâ da *gerekli*. Ben sadece seni güvende tutmaya çalışıyorum-"

"Endişelenmeyin," diye araya girdi Memphis. "Çünkü o pozisyonu ben devraldım. Her zaman onun kışını kollama ve onu güvende tutma pozisyonunu. Bunu yedi gün yirmi dört saat süren bir rol olarak göreceğim."

Babasının çenesi gerildi. Gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşti. Burun delikleri alevlendi. Üçü de patlamanın yakın olduğuna dair uyarı işaretleriydi. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Sanırım ben Memphis Camden'im, eski olağanüstü ödül avcısı. Ve Eliza'nın hayatını kilit altında geçirmesi gerektiğini düşünmüyorum. Bence benimle birlikte dışarıda olmalı, bu suçluyu avlamalı. Başka birine zarar vermeden önce onu durdurmalı." Bir duraklama. "Bence Eliza etrafında kimlerin olmasını istediği ve zamanını nasıl değerlendirmek istediği konusunda kendi seçimlerini yapmalı."

"Kızımı tanıımıyorsun. Bilmiyorsun-"

"Dur," dedi Eliza çünkü babasının kıpkırmızı kesilmesi kimse için iyi olamazdı. her zaman yüksek seyrederdi ve Eliza'nın isteyeceği son şey onun başının dönmeye başlamasıydı. "Ne istediğimi çok iyi biliyorum. Her zaman istediğim şeyle aynı."

Her iki adam da ona baktı. Babasının yüzünü hâlâ öfke kaplıyordu ama Memphis'in yüz ifadesi ona bakarken neredeyse şefkatli görünüyordu. Bu şefkat onu tedirgin hissettirdi.

Memphis nihayet ellerini masadan kaldırırken, "Anlat bize," diye davet etti. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve onu izledi.

Yutkundu. "O kayıp hafta sonu boyunca neler olduğunu bilmek istiyorum." *Bana ne oldu?* "Beni kaçıran adamı bulmak istiyorum." *Artık beni korkutamazsın.* "Ve onun kilit altında tutulmasını istiyorum, böylece asla ve asla başka birine zarar veremez."

"Aynen öyle." Memphis'ten onaylayan bir baş sallama. "Haydi tüm bu hayalleri gerçekleştiririm."

Prescott Memphis'e ters ters bakarken, "Bulunamadı," diye homurdandı. "Bakmadığımı mı sanıyorsun? Polislerin bakmadığını mı? Adam hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu ve kızım için yapılacak en iyi şey hayatına devam etmek. Senin geri dönüp yaşadığı en acı verici olayı yeniden gündeme getirmene ihtiyacı yok."

"Ben hayatıma devam etmedim, baba." Sessiz ol. Doğru.

Ama sanki kadın ona bağırması gibi irkildi. Başını ona doğru çevirdi ve birden daha yaşlı göründü. Zayıflamıştı. Pek çok insanın tanıdığı, hayattan daha büyük bir iş adamı değildi.

"Kabuslar görüyorum," diye itiraf etti Eliza. "Her zaman omzumun üzerinden bakıyorum. Bazen hikayelerin doğru olup olmadığını merak ediyorum... hepsini ben mi ? Deliriyor muyum?"

"Lizzie, *hayır*." Masanın arkasından aceleyle çıktı. Ona doğru geldi. Memphis'in kapüşonlu bir bakışla onları izlediğinin farkındaydı.

Babasının avuç içi omzunun etrafında kıvrıldı. "Sen deli değilsin. Böyle söyleme."

"Annem akıl hastanesine yatırıldığı için mi? Sonunda kendi canına kıydığı için mi?" Onların derin, karanlık sırrı. Basına yansımaya asla başaramamış bir sır. Çünkü babasının parası bu kısmı gizli tutmayı başarmıştı. "Onun gibi olmamdan korktuğun için mi?" Eliza'nın derin, karanlık sırrı buydu... hayır, korkusu.

Eli kızın üzerinde sıkılaştı. "Annene benziyorsun."

Alt dudağı titremek istedi, bu yüzden onu dişleriyle yakaladı. "Zekisin, naziksin ve güzelsin. Ama benim senin deli olduğunu *hiç* düşünmedim. Ben de annenin deli olduğunu hiç düşünmedim.

O da öyleydi. Sonunun onun gibi olacağını sanmıyorum. Seni bekleyen gelecekte bu yok. Senin için bu sonu garanti altına almak için ne yapmam gerekirse gereksin, mutlu ve güvende olacaksın." Şimdi her iki eli de onun omuzlarını sıkıyordu.

Babası bunu anlamadı. Dünyayı kontrol edemiyordu. Dışarıdaki tehlikeyi ya da kötü şeyleri durduramazdı. O kesinlikle bunun kanıtıydı.

Memphis, "Onunla temas kuruyormuş," diye açıkladı. Babasının yüz hatları üzerinde bir bulut dolaştı. "Ne?"
onu." "Her yıl ona ayçiçeği gönderiyor. Onu takip ediyordu.

"The ayçiçekleri," Prescott Fısıldadı. Onun eller kasılmış onun etrafında.

"Ekibim ve ben," diye devam etti Memphis dikkatli bir sesle, "Eliza'nın hayatına başka şekillerde girdiğinden şüpheleniyoruz. Bunca zamandır Eliza'ya yakın kalmak istediğine inanıyoruz. Açıkça söylemek gerekirse, onun kendisine ait olduğunu düşünüyor."

Babası başını salladı. "Hayır. *Hayır*."

"Bu konuda tamamen hemfikiriz." Memphis onlara yaklaştı. "Ben onun gibi suçluları avlarım. Onları gölgelerde bulurum ve gün ışığına çıkarırım, tekmeleyerek ve çığlık atarak. Bu piçi avlayacağım ama seni yolumda istemiyorum. Eşyalarımı karıştırmaması için aptalları göndermek yok artık. Ne yaptığımı bilmek mi istiyorsun? Bana sormayı dene. Eliza *benimle* çalışacak çünkü yapmak istediği şey bu. Ondan kaçabilen tek kişi o. Diğerleri kaçamadı."

Ve yine babası gözlerinin önünde yaşıyor gibiydi. "Dizüstü bilgisayarınızdaki dosyalara baktım." Onu bıraktı ve masasına geri döndü. Bir çekmece açtı. Dizüstü bilgisayarını çıkardı. "Bütün o diğer kadınları gerçekten aynı adamın kaçırdığını mı düşünüyorsun?" Dizüstü bilgisayarını masanın üzerine koydu.

"Varım." Memphis'ten tereddüt yok.

Babası sert bir şekilde oturdu. "Onu nasıl bulacaksın?"

"Eliza beni kaçırılmasından önceki ve sonraki anlara götürecek. Hatırladığı her şeyi bana gösterecek. Bu bizim başlangıç noktamız. Onun vakasının her ayrıntısını gözden geçireceğiz, sonra da diğer kadınların vakalarını. Çünkü belki onların hikayelerinden bir şey onun için bir anıyı tetikleyebilir. Kullanabileceğimiz bir şey bulana kadar kazmaya devam edeceğiz."

"Polisler denedi..." Babasının omuzları çöktü. "Denedim. Bu yeterli olmayınca, magazin şirketlerine para ödedim.

şu lanet hikayeleri yayınlamayı bırak. Yeterince zaman geçtikten sonra kan nihayet suyu terk etti. Köpekbalıkları onu yalnız bıraktı."

Eliza vücudunu Memphis'inin hemen yanına yerleştirdi. Babasının onları birleşik bir cephe olarak görmesini istiyordu. Birlikte çalışan bir ekip. "Memphis her yıl benim kayboluşumun yıldönümünde ya da ona yakın bir tarihte bir kadının kaçırıldığını söylüyor."

"Yüce Tanrım... Bunu onun dosyalarında okudum..." Babasının titreyen eli yüzünde gezindi.

"Başka birini daha kaçırmadan önce onu durdurmalıyız," dedi Eliza. Kararlılık onu doldurdu. "Onu durduracağız."

Ancak babasının gözlerine yansıyan pek bir kararlılık yoktu. Aksine, sadece üzgün görünüyordu. "Umarım yapabilirsin," diye itiraf etti huysuzca. "Ama başka kimse bulamadı ve korkarım kendini kalp kırıklığına hazırlıyorsun. Eğer polisler onu bulamadıysa, tuttuğum özel dedektifler bunu yapamadıysa, bu adamın yapabileceğine neden inanalım?" Memphis'e doğru küçümseyici bir bakış.

Memphis cevap vermek için ağzını açtı.

Kadın onun önüne geçti.

Babasının kirpikleri hafifçe titredi.

"Çünkü ödül avcısıyken davaları kapatma oranı yüzde yüzdü," dedi Eliza. Onun hakkında araştırma yaptığında keşfettiği bir şeydi bu. "Çünkü Memphis bu davada para kazanmak için çalışmıyor. Benedict'in teklifini geri çevirdi, eminim duymuşsunuzdur. Memphis önemsiyor. İnsanlara yardım etmek istiyor ve pes etmeyecek."

Ve arkasından Memphis, "öyle" dedi.

"Bir sorunumuz olacak mı?" Prescott Robinson sordu.

Memphis kapı aralığında durdu. Eliza, Eliza'dan ancak beş yaş büyük görünen üvey annesiyle birlikte merdivenlerden yukarı doğru gözden kaybolmuştu. Üvey anne Kathleen, Eliza'nın

dakikalar önce. Bir an için Eliza'ya çok ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Benim de ona ihtiyacım var. Sade bir düşünce. Doğrudan özünden gelen bir düşünce.

Eliza'nın üst katta güvende olduğundan emin olan Memphis babasına döndü. "Tabii ki evet." Dizüstü bilgisayarını işaret etti. "Bir daha asla eşyalarımın dokunma."

"Peki ya sana kızımın bir daha asla dokunmamasını söylersem?"

İçine savaşa hazır bir gerilim doldu. "Affedersiniz?" Ama demek istediği şeydi... "Hayır, şuna bak. Çek git başımdan." Prescott'a doğru yürüdü. "Eliza ona dokunmamı istiyorsa, dokunurum." Adam neredeyse tüm eyaletin sahibi olduğu için gözünün korkması mı gerekiyordu? Böyle bir şey olmayacak.

"Dün onun evinde geçirdin."

"Bunu güvenlik kameralarında gördün, değil mi?" Sanki babasının dün gece nerede olduğunu bilmesi onu şok edecekti. "Evet, her yeri dinlemeye aldığınızı biliyorum ama onun evinde yapmamız gereken bir sürü güncelleme var. Bu sapık onu izlerken hata yapma lüksümüz yok. Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar şanslıydın. Şansın onu sonsuza kadar koruyacağına güvenmeyeceğim."

"Eliza'yı önemsiyormuş gibi davranıyorsun."

"Var." Cehenneme kadar yolun var. Bu hızlı bir itiraftı-

"Güzel." Prescott memnun olmuş gibi başını salladı. "Çünkü senden hoşlanıyorum."

"Ne?" Memphis şaşkınlıktan iki büklüm oldu ama hemen toparlandı. "Benden hoşlanmana gerek yok. Yoluma çıkmamalısn. Eliza'yı korumama izin vermelisin. Buna ihtiyacın var-"

"Kızımın burnunu soktuğunu öğrendiğim andan itibaren senin hakkında olabildiğince çok şey öğrenmeye çalıştım."

"Aferin sana." Memphis saatine baktı. Zaman akıp gidiyordu. Belki de adamı bırakıp Eliza'nın peşinden gitmeliydi...

"Sen altı yaşındayken baban seni ve anneni terk etti."

Bakışları Prescott'a dönerken kaşları yukarı kalktı. "Birisi çok titiz."

"Annen iki, bazen üç işte çalıştı ve sen on altı yaşına geldiğinde hemen sen de çalışmaya başladın. Ama yine de liseyi dereceyle bitirdin."

"Övünmeyi sevmem," diye mırıldandı. Hafıza şeridinde yürümekten de hoşlanmıyordu.

"Polis akademisine başladın -orada çok iyiydin- ama okulu bıraktın. Onun yerine orduya katıldın." Prescott'un gözleri kısıldı. "Ordudaki sicilin mühürlü."

"Orduda mıydım?" Onaylamıyor ya da . "Hmm.
..."

"Çıktığında ödül avcılığına başladın. Getirdiğin ilk insanlardan biri? Baban."

Bu hikaye nereye gidiyordu? Ve amacı neydi? Zamanını boşa harcamaktan başka. "herkesi hatırlıyorum ama tarih dersi için teşekkürler."

"Banka soyguncusu, uyuşturucu satıcısı ve bazen de kundakçıydı."

"O bir pislik, yalancı ve suçluydu ve onu bizzat hapse sürüklemek bana vahşi bir tatmin verdi. Tamamen benim için önemli bir olaydı." Babası bir dolandırıcı olduğu için utanması mı gerekiyordu? Pek sanmıyorum.

Prescott'un gözleri buzul mavisiydi, Eliza'nınkiler gibi derin ve koyu değil. Uzun boyluydu, omuzları ve yüksek alnının ortasında bir dul zirvesi vardı. "Ödül avcılığında epey ün yaptınız ve kendinize de bir servet yarattınız. Bazı iyi yatırımlar sayesinde."

"Ne diyebilirim ki?" Elleri bir kalktı bir indi. "Matematikte her zaman harikaydım. Muhtemelen banka soyguncusu babamdan gelmiştir. Matematiği severdi."

ve para da." Gerçek hikaye.

Prescott yüz ifadesini değiştirmedii. "Annen için Florida'da bir ev almışsın."

"Okyanusu seviyor." Sesine sabırsızlık karıştı.

"Ve sonra Buz Kırıcılarla çalışmaya başladın. Ve evet, onlar hakkında da her şeyi biliyorum."

Kendine bir kurabiye ver. "Bu noktada alkışlamam mı gerekiyor? Etkilenmeli miyim?"

"Sizin gibi bir adamı etkilemek için çok şey gerektiğinden şüpheleniyorum." "şüpheniz doğru olabilir."

"Ama kızım sizi etkiledi, değil mi?" Neredeyse sinsice.

Orospu ... Bunun içine doğru yürüdü.

"Seni etkiledi, seni büyüledi, senin o sert, katı kalbine dokundu." Prescott başını salladı. "Ona baktığında gözlerinden okunuyordu."

"gelir misin? Zaman kaybetmekten nefret ederim."

Prescott gülümsedi. "Kim olduğum umurunda değil, değil mi?"

"Hayır." Tekrar saatine baktı. Evet, çok fazla zaman harcanmıştı. Toplantı sona ermişti. Masaya doğru bir adım attı. Dizüstü bilgisayarını da yanında götürecekti.

"Sence sana aşık olacak mı?"

Bakışlarını dizüstü bilgisayardan ayırmadı. "Bu ne biçim bir soru böyle?"

"Haklısın. Benim hatam."

Evet, öyleydi. Telefonu titreyince Memphis onu cebinden çıkardı. Parmağı ekranın üzerinde kayarak güncellemeyi okudu ve Elijah'ın kendisine gönderdiği yerleri not etti.

"Ona aşık *olacağını* düşünüyor ?" Prescott ona sordu.

Memphis başını kaldırdı. Otomatik olarak telefonu cebine geri soktu.

"Ah. Dikkatini ektim. Güzel. Çünkü senin sevdiğin biri için çok mücadele edecek bir adam olduğuna inanıyorum. Bence eğer düşersen

Kızım için, bu dünyada kimsenin ona zarar vermesine izin vermezsiniz. Onu korumak için öldürürsün, doğru muyum?"

Şimdi onu korumak için adam öldürürüm. Ama Memphis sadece diğer adama baktı.

"Bu tür bir bağlılık satın alınamaz. Bir korumaya risk alması ve aşık bir adamın yapabileceği şeyleri yapması için para ödeyemezsiniz."

"Ne diyorsun lan sen? Gidip Eliza'yla evlenmemi mi istiyorsun?" Alacakaranlık Kuşağı'nda mıydı?

"İtiraz etmezdim."

Ne. Ne? Ne?

"Ama önce Eliza'yı ikna etmelisin. Sana aşık olmasını sağla, sonra iş konuşuruz."

İş mi? Boş ver onu.

Memphis adama ilaçlarını bırakıp bırakmadığını sormadan kapı arkasından açıldı ve odanın içinde başını içeri uzatan, ağzı sıkı bir Benedict gördü. Elbette. Neden ortaya çıkmasın ki? Doğru gibi görünüyordu.

"Bu iş inanılmaz derecede zevksiz bir hal almaya başladı, o yüzden şimdi ve Eliza'yı da yanımda götüreceğim." Memphis masaya doğru yürüdü ve dizüstü bilgisayarını eline aldı. "Bir dahaki sefere sor," diye homurdandı.

Prescott, "Kızıma iyi bak," diye karşılık verdi.

Bakışları kilitlendi. "Buna emin olabilirsin. Ama adamlarının yoluma çıkmasını istemiyorum, anladın mı? Uzaktan izleyebilirler ama yoluma çıkarlarsa hayatlarının geri kalanında bu hareketleri için pişman olurlar."

"Bu mesajı aldıklarından emin olacağım."

"Muhteşem. Bunu sen yap." Dizüstü bilgisayarını aldı ve kapıya yöneldi. Benedict yolunu kesti.

Tabii ki yaptı.

"Kız kardeşimle ilgili niyetin nedir?" Benedict tersledi.

Demek Prescott'la olan son konuşmayı duymuştu. Şimdi koruyucu ağabey modundaydı. Düşündüm. "Bunun için havamda değilim."

"Sen ne-"

Ciddi misin? Güzel. "Onu baştan çıkarmak için. Bana herkesten daha çok ihtiyaç duymasını sağlamak için. Ve kötü adamı durdurduktan sonra, onu benimle kaçmaya ve siz aptalları terk etmeye ikna etmek. İşte oldu. Mutlu oldun mu?"

Benedict'in arkasından boğuk bir nefes geldi. Oh, olsun.

Benedict ters ters baktı ama Memphis'in Eliza'nın sersemlemiş yüzünü görebileceği kadar yana kaydı. Ama o soluk soluğa sesi çıkaran Eliza değildi.

Bu üvey anneydi. Sarışın kadının ağzı hâlâ açıktı ve mavi gözleri şok ve dehşetin karışımıyla irileşmişti.

Başını ona doğru eğdi. "Merhaba. Ben Memphis."

"Sen...sen..." Sarışın daha fazla kelime bulamıyor gibiydi.

Tamam, muhtemelen en iyisi gitmek. Eliza'ya elini uzattı. "hazır mısın, yani benimle gelmeye hazır mısın?"

Ona baktı, eline değil.

"Arkadaşım benim için geldi," diye ekledi usulca. "Kayıp ayçiçeği tarlan için keşif yapmam gereken bazı potansiyel yerler var."

Eli kalktı. Onunkine dokundu. Parmakları hemen onunkilerin etrafında kıvrıldı. Ona bir gülümseme gönderdi. "Harika. Hadi buradan defolup gidelim."

Ve yaptılar da. Bakışlar üzerlerindeydi. Arkalarındaki havayı ağır bir sessizlik doldurdu. Ön kapıya yaklaştıklarında, sağ taraftaki odadan uzun boylu, kaslı bir figür çıktı.

Memphis'in tanıdığı bir figür olduğu için durakladı. Memphis Eliza'nın elini sıktı ve ona, "Bir dakika tatlım. Alec'le konuşmam gerek, sanırım oydu?" dedi.

Sevgi ifadesini duyunca Alec'in gözlerinin kısıldığını gördü. Demek koruma bundan hoşlanmamıştı, öyle mi? Çok kötü. Memphis elini Eliza'nın elinden çekmeye başladı-

Ama kadın onu daha sıkı tutuyordu. "Ona vurma Memphis."

Alec kaskatı kesildi. "Denediğini görmek isterdim."

"Hayır," diye güvence verdi Memphis. "Yapamazsın. Çünkü yumruğum yüzüne değdiği anda kendini yerde bulursun."

Alec ona doğru ilerledi.

Ve Eliza aralarına girdi. Oh, kahretsin, hayır, yapmamıştı. O hıyar koruma ona vurabilirdi. Yumrukları sıkılıydı ve hazırды.

"Eliza," diye bağıladı Memphis, sesi düğüyor ve buz gibi oluyordu. *Kendini asla benimle tehlike arasına sokma.* Asla.

Eliza'nın boştaki eli göğsüne bastırdı. "O tarlalara gitmek istiyorum. Kızgın olduğunu anlıyorum ama..."

Bir nefes aldı. İki tane. O ve Eliza çok yakında çok önemli bir konuşma yapacaklardı, Eliza'nın benimle bir tehdit arasına girmemesi hakkında bir konuşma. Şimdilik... "Oh, prenses, endişelenme. Şiddete başvurmayacağım." Şu anda değil. Ama Alec'in otel odasına yaptıklarını da unutacak değildi. "Sadece fedailerle yeni kuralları gözden geçirmek istedim."

Alec'in çenesinde bir kas esnedi.

Memphis Eliza'nın elini ağzına götürdü. Parmak eklemlerini öptü. "Rahatla."

Gözleri büyüdü. Omzunun üzerinden Alec'in gözlerinin daha da kısıldığını gördü.

Oh, o bir sorun olacak. Memphis Eliza'yı yanına çekti. Onu orada tutacaktı. "Evimi dağıttın," dedi Memphis Alec'e, diğerlerinin hâlâ onları izlediğinin farkındaydı. Prescott'un çalışma odasından sıvışmışlardı. "Tam bir pislik hareketi. Çok yakında bunu sana geri ödeyeceğim."

Alec'in çenesi . "Emirleri uyguluyordum."

"Don't Hatırla anlatmak sen için Çöp herhangi bir şey," Prescott cevap verdi, sesi kolayca taşınyordu. "Sadece aramak için."

"Titiz davranıyordum," diye homurdandı Alec. "Genellikle titizliğimi takdir edersin. Buna daha önce de bonus demiştin."

Kıçımın kenarı. Ama Memphis'in yüzünde güler yüzlü bir gülümseme ve gözlerinde cehenneme kadar gidecek bir bakış vardı. "Anladığım kadarıyla eskiden

Eliza'nın güvenliğinden sorumlu, bu yüzden belki hala ona karşı biraz korumacı hissediyorsun. Ama endişelenmene gerek yok. Şu andan itibaren o benim elimde."

Alec cevap vermedi.

"O yüzden yoluma çıkma. Eğer yaparsan, seni temin ederim, büyük bir sorunumuz olacak." Bununla birlikte, oradan ayrıldı. Memphis daha fazla kalırsa ilkel dürtülerine yenik düşebileceğini düşündüğü için...

Ve bir salıncak al.

Eliza onun cipine binip yola çıkana kadar konuşmadı. Aslında konuşması biraz fazla uzun sürdü. Sessizlik uzadı, uğuldadı ve adam tam sessizliği bozmak üzereyken Eliza şöyle dedi-

"Bu gerçekten gerekli miydi?"

"O pislığe geri çekilmesini mi söylüyorsun? Seni koruduğumu mu? Kesinlikle. Biliyor musun, sanırım senden hoşlanıyor ve bu beni *kıskandırıyor*-" Hayır. O konuya girmenin zamanı değil. "Rahatsız edici. Sahip olduğu bağlılıktan hoşlanmıyorum." *Ondan hoşlanmıyorum.*

"Babama söylediğin şeyi kastetmiştim. Beni eğitmekle ilgili."

Ona doğru hızlı bir bakış fırlattı. Eliza'yı pencereden dışarı bakarken buldu.

"Beni baştan çıkarmak ve sonra da sana her şeyden çok ihtiyacım olduğuna ikna etmek." Sesi çok dikkatliydi. Neredeyse yapmacıktı. "Sonra da seninle kaçmamı sağlamaya çalışacağını ekledin. Tüm bunları söylemene gerçekten gerek var mıydı? İnsanları kandırmayı sevmediğini sanıyordum."

"Ben ."

Başını ona doğru çevirdi. "O zaman neden öyle şeyler söyledin? Otelinizde olanlar yüzünden mi kızgındınız?"

"Hırsızlık olayları beni meyillidir. Bu konuda haksız değilsiniz."

"Memphis..."

Kısık bir kahkaha attı. "Saçmalamıyordum, tatlım." Bir ışıktaki fren yaptı. Yanlışlık olmasın diye doğrudan ona bakmak için döndü. "Niyetim buydu."

Gözleri büyüdü.

Uzun başka bir şey söylemedi.

Alec Davis, Prescott'un ofisinin kapısını kapatır kapatmaz, "Ondan hoşlanmıyorum," dedi. "Adam belli ki sadece onu becermek istiyor. Onun korunmasıyla ilgilenmiyor."

Prescott kaşlarını kaldırdı. "Ses tonuna dikkat et. Kızım hakkında konuşuyorsun."

Alec dişlerini birbirine geçirdi.

"Memphis Camden öngörülebilir bir gelecekte onun güvenliğinden sorumlu olacakYedi gün yirmi dört saat Eliza'yla birlikte kalacağına dair bana güvence verdi." Prescott onu işaret etti. "Ama bu hâlâ gözümün üzerinde istemediğim anlamına gelmiyor. Ama diğer muhafızlar çevrede kalacaklar. Herkesin anladığından emin olun. Ve *sen* de bu herkes grubuna dahilsin."

Biraz hoşnutsuz görünen Alec, bu emri onaylarcasına başını salladı.

"Güzel. Memphis bu kâbusu başlatan adamı bulabileceğini düşünüyor. İş halledip halledemeyeceğini görmek için ona biraz zaman vereceğim."

"Ama efendim-" diye başladı Alec.

"Hepsi bu kadar. Bugün cumartesi, Alec. Burada olmaman gerekiyordu. Git hafta sonunun tadını çıkar. Eliza halledildi." Eliyle hızlı bir el sallama hareketi yaptı.

Alec kapıya doğru döndü. O gittiğinde...

Prescott oğlunu incelerken, "Çok sessizsin," dedi. "Sen ve Eliza, ikiniz de sıkıntılı olduğunuzda hep sessizleşirsiniz."

Benedict pencereden dışarı bakmaya devam etti. "Bence çoğu insan sıkıntılı olduğunda sessizleşir. gibi değil bu bir aile özelliği ya da

herhangi bir şey."

"Sen düşünmek I yapılmış a hata ile
Memphis?" O Benedict'in fikrini istedi.

Benedict ona doğru döndü. "Onun zarar görmesini
istemiyorum." "Memphis onu güvende tutacağına dair
bana güvence verdi."

"Hayır, yani..." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Onun kalbini
kırmasını istemiyorum."

"Sence yapabilir mi?" Kaçırıldığından beri Eliza kimseyle
yakınlaşmamaya özen gösteriyordu. Fiziksel olarak değil. Duygusal
olarak da.

"Sanırım bana sonsuza kadar ve sonsuza kadar mutlu
saçmalıklarına inanan bir adam gibi gelmiyor. Bence canavarları
avlamayı seviyor, muhtemelen adrenalın bağımlısı ve bence Eliza
onun tam tersi. Yıllarca korunmuş. Onun gibi biriyle başa çıkamaz."
Eli düştü.

"Koruyucu bir ağabey oluyorsun. Bu iyi bir şey."

"Hayır!" Elleri yumruk olurken keskin bir karşılık verdi. "Hayır,
değilim. Onun için hiçbir zaman iyi olmadım. Olsaydım, bu bok asla
olmazdı. Bilmediğimi mi sanıyorsun? Hepsinin benim hatam
olduğunu anlamadığımı mı sanıyorsun? Ben anladım. Bunu hep
biliyordum." Ve odadan adeta koşarak çıktı.

Kapı kapandığında.

"Sen biliyordun," dedi Prescott usulca. "Ama Eliza bilmiyordu."
Hâlâ da bilmiyor.

Bu ayrıntıyı hiç hatırlayacak mıydı? Umarım hatırlamaz.
Eliza kardeşini seviyordu. Prescott bu sevginin yok olduğunu görmekten nefret
ederdi.

ONUNCU BÖLÜM

"İlk iki durak fiyaskoydu ama bilirsiniz, herkes her zaman üçüncü seferin uğurlu olduğunu söyler." Memphis etraflarındaki toprak alanı incelemek için döndü. "Yine de söylemeliyim ki, burası bana pek de cazip gelmiyor."

Ya da ona. Eliza gözlerini güneşin parıltısından korumak için bir elini kaldırdı. Memphis'in arkadaşlarından biri -Elijah- onun kaçırıldığı zamana yakın bir zamanda çekilmiş eski hava fotoğraflarına ulaşmıştı. Ayçiçeği tarlaları için potansiyel olarak işe yarayabileceğini söylediği üç alan bulmayı başarmıştı. Geçmişte çeşitli zamanlarda bu bölgelerde ayçiçeği tarlaları yetişmişti. İlk iki durak babasının evine daha yakındı. Ama bunlar onda herhangi bir anı uyandırmamıştı.

Onlara baktı, eski mülklerin etrafını araştırdı - Memphis'ödediğini gördüğü sahiplerinin dikkatli bakışları altında -Ve hiçbir şey fark etmedi. "Bakmama izin vermeleri için diğer sahiplere rüşvet verdin."

"Yapılacak en kolay şey gibi görünüyordu. Onlara rüşvet verdim ve gizlice sorguladım, Elijah bana mesaj atıp o toprakların senin kaçırılmandan bu yana birçok kez el değiştirdiğini söylemesine rağmen."

Toprak o kadar kuruydu ki ayaklarının altında çıtırdıyordu. "Burası babamın evinden çok uzak." Bu noktadan yürüyerek gitmesi mümkün değildi.

"Öyle mi?" Sağ tarafta duran eski, harap bir ahıra bakmak için döndü.

"Buraya gelmemiz iki saat sürdü." Saatine baktı. "Ve saatte en az kırk mil hızla gidiyordunuz. Bu seksen

mil. Saatte beş mil yürümeyi başarsam bile, bu-"

"On altı saat. Kırk sekiz saatten fazla bir süredir kayıp olduğunuzu düşünürseniz, yapmanız tamamen mümkün. Ve seni esir alan kişinin seni gerçekte ne kadar tuttuğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Tek bildiğimiz, o piçten hemen kaçmış olabileceğindi." Ahıra doğru bir adım attı.

O da öyle yaptı. Sandaletlerinin altındaki zemin bir kez daha çatırdadı. "Ayakkabım yoktu Memphis. Ayaklarım kesik ve kanlıydı ama on altı saat yürüseydim daha da kötü olurlardı."

"Belki de tüm boyunca yürümediniz..."

Ahıra doğru gitmeye devam etti.

İç çekerek onun peşinden yürüdü. Bakışları sağ tarafa kaydı. Bir zamanlar ayçiçeklerinin ekili olduğu yerleri görebiliyordu. Temiz, düz sıralar...

Ay ışığı üzerlerine düştü ve sarkan ayçiçeklerinin yanından sendeleyerek geçti.

Müzik.

Eliza kaskatı kesildi.

Hafif bir çan sesi duydu ve tüm vücudu titreyerek durdu. Rüzgâr saçlarını yanağına savurdu ve belli belirsiz ses tekrar geldi.

Nazik. Yatıştırıcı.

Korkunç.

Vücudu ter içinde kaldı.

"Ahır kapısının yanında bir rüzgâr çanı var," diye Memphis ona. "Çok garip çünkü yıllardır buraya kimse gelmemiş gibi görünüyor. Elijah hâlâ mülkün kime ait olduğunu bulmaya çalışıyor. Son sahibi siz kaybolmadan hemen önce ölmüş."

Ona doğru bir adım atmaya çalıştı ama yapamadı. Ayakları toprağa kilitlenmişti.

Gölgeler solan ayçiçeklerinin etrafında uzanıyordu. Çanlar onu çağırıyordu. Ama o geri dönmek istemiyordu. Güvenli değildi. O

geri dönmez-

"Ahır!" Eliza boğuk bir sesle konuştu. Memphis arkasını döndü. "Eliza?"

"İ..." *Bana yardım et.* Dudaklarını birbirine kenetledi. İki kez yutkundu. Bir ürperti vücudunu boydan boya dolaştı.

Ona doğru geri döndü. "Sorun nedir?" Elleri dışarı fırladı ve kızın kollarına dolandı.

"Ben... Ben o sesi hatırlıyorum." Nasıl unutmuş olabilirdi ki? Bunca zaman sonra çanlar nasıl hâlâ orada olabilirdi? *Nasıl?* Burası terk edilmişti ama çanlar hafif esintide sallanmaya devam ediyordu. *Bunca zaman sonra nasıl hâlâ burada olabilirlerdi?* "Sanırım ben buradaydım." Parçalar ona geldi. Parıltılar.

*Koşuyorum. Ayçiçeklerinin yanına
düşüyorum. Eve gitmeliyim. Eve
gitmeliyim-* "Sanırım ahırdıydım." Bir fısıltı.

Eli gömleğinin arkasına kayd ve Memphis bir silah çıkardı.

"Bunu nereden buldun?" Eliza kendini sersemlemiş hissediyordu. Hırpalanmış.

"Eldiven kutusu. Aramak için her durduğumuzda çıkardım. Sadece seni korkutmak istemedim, bu yüzden onu almadan önce araçtan inmeni bekledim."

Korkmuştu. Ruhuna kadar dehşete düşmüştü.

"Benimle ahıra gelmek ister misin?" Memphis ona sordu.

Hayır. "Evet." Hayır. Uzaklara gitmek istiyorum. Buraya asla ama asla geri dönmek istemiyorum.

"Attığınız her adımda olacağım," diye söz verdi.

Kadın onunla birlikte ileri atıldı ve adam da onunla birlikte kaldı. Her adımda. Rüzgâr çanı gittikçe daha yüksek sesle çalmaya başladı ve yaklaştıkça çanın zaman içinde yıpranmış gibi görünmediğini fark etti. Solmuş, ahşap ahır kapısı gibi değildi. Çanın yeni olduğu anlaşılıyordu. Çanın ahşabı sanki parlıyordu.

Memphis, "Birileri o lanet rüzgâr çanını gerçekten seviyor," diye mırıldandı. "O kadar çok seviyor ki, onunla ilgilenmek için sürekli geri geliyor.

"

Eliza hasta olacağından korkuyordu. Bir kolu karnının etrafında kıvrılmıştı. Memphis ahırın kapısındaaydı.

Burada olmak istemiyorum. Gitmek istiyorum. Gitmem gerek.

Kapı uzun, hırıltılı bir iniltiyle açıldı. Kilitli bile değildi. Memphis hafifçe itince açıldı ve bekleyen derin, karanlık mağara boşluğu ortaya çıktı. Havada tozlar uçuşuyor, ahırın duvarlarında ve çatı katında delikler açılıyordu. Ahır bayat kokuyordu. Eski.

Tanıdık.

Hayır, hayır, neredeyse yedi yıl olmuştu. *Sadece birkaç gün içinde yedi yıl.* Elbette, kokuyu tanıyamazdı. Ama *ben çan sesini tanıdım.*

"Anıları canlandıran bir şey görüyor musun?"

Bakışları ahırın etrafında uçuştı. Hiçbir şey yoktu. Ahırlar boştu...

Parmaklar toprağı kazıyor. Bakıyor, kurtulmak için bir yol arıyordu. Beni zincire bağlayan kelepçeyi çekiştirerek... Sanki bir mıknaş tarafından çekiliyormuş gibi öne doğru tökezledi. Bu gerçek olamazdı. Bu hem kabus hem de bir rüyaydı. Hatırlamak... Olmak...

"Beni bulduklarında bir bileğimde hâlâ kelepçe vardı." Kendi sesinin boşluğunu fark etmemişti. "Neden sadece bir bileğimde kelepçe hep merak etmişimdir." Açık kabinlerin önünden geçti. Birinci. İkincisi. Üçüncü...

Üçüncü sefer .

Tezgâhın önünde durduğunda yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Memphis'in eli omzunun üzerinden kıvrıldı ve Eliza sıçradı.

"Bir şey mi tanıdın?" Sesi alçaktı, neredeyse yatıştırıcıydı.

Hiçbir şey onu yatıştıramazdı.

Onun nefes geldi Daha hızlı. Daha sert. "I düşünmek I oldu kelepçeli burada bir şeye."

Onu geçip gitti. Kabine girdi. Sağ duvara doğru. Sadece diğer iki kabindeki gibi tam bir duvar değildi. Bu duvarda

orta seviyeden yere kadar inen ahşap. Üst kısımda ise tavana kadar uzanan uzun, ince çubuklar vardı.

"Atları tutmak için," dedi Memphis ahırın derinliklerine doğru ilerlerken. "Parmaklıklar hava ve yanındaki atla etkileşime izin verecek..."

Parmaklıklardan biri kırılmıştı. Tahta tırtıklıydı, sadece on santim kadar yukarı çıkıyordu.

Kalp atışları kulaklarında gümbürdüyordu.

Memphis kırık çubuğa dokunmadı ama gözleri ona kilitlenmişti. "Bu çubuğun etrafına bir kelepçe takabilirdim. Diğer bileğinin etrafını . Güvende olduğunu düşünerek seni burada bıraktı ama sen demir kırılana kadar çekiştirdin durdun, sonra da kaçtın-"

Kaçıyordu. Eliza o ahırda, tanıdık kokular ve etrafını saran yoğun, boğucu havayla bir an daha kalamazdı. *Nefes* alamıyordu. Açık ahır kapısına doğru koşarken ayakları toprağı tekmeliyordu. Dışarı çıkmak zorundaydı.

Uzaklaş. Eve git. Gitmeliyim-

Dışarı çıkar çıkmaz güneş ışığı üzerine vurdu. Parlak ve kör edici-

Hayır, karanlık olmalı. Ay ışığı bana ayçiçeklerini göstermeli.

Sağ tarafa doğru koştu. Ayçiçeklerinin olması gereken yere.

"Eliza!" Memphis bağırdı.

Ama o da benim için bağırdı. Adımı bağırdı çünkü beni bulmaya çalışıyordu. Beni kovaladı. Ve o-

Onu yakaladı.

Çığlık attı. Tiz, dehşet dolu bir çığlık ve sonra onunla dövüştü. Kollarını büküyor, itiyor, yumrukluyor ve tekmeliyordu. "Hayır! Bırak beni, bırak-"

"Bebeğim, kalbimi yerinden söküyorsun," diye homurdandı Memphis. Yumruğunu adamın çenesine indirdi.

Yüzünü buruşturdu.

Ve...

"Ah, Tanrım," diye soludu Eliza. "Ne yapıyorum ben?" Kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı. "Çok özür dilerim. Ben çok-"

Onu bir ayı gibi kucakladı. İnanılmaz derecede nazik bir sarılmaydı bu. "Benden hiçbir şey için özür dileme. Bunu konuşmuştuk." Huysuz. Kaba. "Yaptığın şeyi hatırlıyorsun, değil mi tatlım?"

Net değil. Sadece görüntüler. Sadece duygular. Sadece...

Sanırım buradaydım ve çok korkmuştum.

"Bu bir ipucu, bebeğim. İsteddiğimiz şey bu."

Evet, öyleydi. Yüzde yüz. Bilmek istiyordu. Hatırlamak istiyordu.

"Başka hiçbir şeye dokunmuyoruz. Bağlantılarımı arıyorum. Polisleri buraya getiriyoruz."

Polisler ona inanacak mıydı? Kolları ona sarıldı. Onu sıkıca tuttu. Belirsiz görüntüler ve tüketen bir dehşet vardı. Arama emri çıkartmak için yeterli olacak gibi değildi.

"Merak etme." Memphis onun düşüncelerini okumuş gibiydi. "Arayacaklar. Polisler doğru düzgün yapmazsa, ben kendim hallederim." Geri çekildi. Kızın yüzüne baktı. "*Bu bir ipucu. Bu iyi bir şey. Onu yakalayacağız.*"

Eliza ona geri dönmüştü ama başka bir adamın kollarındaydı. Onu tutmayı hak etmeyen bir adamın. Dokunmaması gereken şeylere dokunmaya devam eden bir adam.

Bir zamanlar ayçiçeklerinin açtığı tarlanın yanında durdu. Ahırın yanında durdu. Müziğı onun için çalmaya bırakmıştı. Onlar için.

Bir anı.

O geceden kalma tatlı bir şey.

Tüm hatırladığı neydi? Eğer bu noktaya geri döndüyse, birlikte geçirdikleri zaman aklına geliyor olmalıydı.

Dürbünü yavaşça indirdi. Çok yaklaşılamazdı. Yanında o piç kurusu varken olmazdı. Eliza'nın ailesi birilerinin her zaman yakınlarında olmasını sağlamıştı. Onu bir hazine gibi korudular. Ama bilmedikleri bir şey vardı.

Ona yaklaşabilirdi. Ne zaman .

"Eliza, bir önseziyle yargıca gidip arama emri çıkartamam," dedi Dedektif Daniel Jones elini saçlarında gezdirerek. Ortağı Camila Perez'le birlikte olay yerine birkaç dakika önce varmıştı. Polislerin oraya varması kesinlikle yeterince uzun sürmüştü. Eliza Houston'dakileri çağırmakta ısrar etmişti çünkü onlar davasına aşinaydılar. Memphis de her şeyi kabul etmişti.

Ancak dedektif kabaca, "Yardım istiyorum, biliyorsun, ama-" diye eklerken tam bir hayal kırıklığı yaşıyordu.

Memphis diğer adamın sözlerini keserek, "O zaman yardım et," dedi. "Yap o zaman. Size suç mahallini gümüş tepside sunduk. Sizin gibi yavaşlar gelebilirsin diye bu kızgın güneşin altında saatlerce bekledik. Şimdi işinizi yapın ve ipuçlarını arayın."

Eliza kollarını karnına dolamıştı. Bakışları sabit ve berraktı ve ağlamayı uzun zaman önce bırakmıştı. Dramatik bir şekilde ağladığından değil. O ahırda dururken yanaklarından aşağı süzülen gözyaşı damlalarının farkında olduğunu bile sanmıyordu. Nefes nefese kalmak ya da inlemek yok. Sadece sessiz gözyaşları.

O gözyaşları göğsünü sızlatmıştı.

Daniel ve ortağı uzun uzun bakiştılar. Sonra Camila -saçlarını yukarı doğru kıvıran ve kalçasındaki rozeti gururla sergileyen bir esmer- boğazını temizledi ve "Haritada rastgele bir yer seçtin ve terk edilmiş bir ahır buldun diye bu-" dedi.

"Buradaydım," dedi Eliza. Temiz. Sakin. Biraz sessiz. " olduğumu hatırlıyorum. Üçüncü bölmede. Kelepçelendiğim yerde kırık bir çubuk vardı. Rüzgar çanını hatırlayabiliyorum. Dışarı koştuğumu hatırlıyorum."

Daniel'ın yüzünde sempati parladı ve sanki Eliza'ya dokunacakmış gibi elini uzattı.

Memphis rahatça yoluna çıktı ve Daniel *onun* kolunu güven verici bir şekilde sıktı. "Sağ ol dostum," dedi Memphis ona. "Ama ben iyiyim."

Daniel kaşlarını çatı.

"Beni bile ne daha iyi yapar biliyor musun?" Memphis devam etti. "Senin işini yapman. Aslında, biliyor musun? Boş ver onu. Seni buraya çağırdım çünkü Eliza senin polisle en iyi temas noktası olacağını düşündü." aynı fikirde değildi ama Eliza için *kibar* davranmıştı. Çünkü Eliza'nın gözyaşları onu normal oyunundan uzaklaştırmıştı. Memphis bu hatayı bir daha yapmayacaktı. Kahretsin, dışarı çok sıcaktı. "Bu senin yetki alanının dışında. Seri cinayetlerle federaller ilgilenir. Nasıl çalışacaklarını biliyorlar. Sen bilmiyorsun. En baştan başlamalıydın."

Daniel'dan bir kekeleme geldi. "Seri mi? Sen neden bahsediyorsun?"

"Birden çok kez cinayet işleyen bir katilden bahsediyorum." Başka ne demek istemiş olabilir ki?

Eliza kendine daha da sıkı sarıldı.

"Burada uğraştığımız şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?" Camila başını salladı. "Bak, kusura bakma ama eski bir ahır bulmuş olman birdenbire davayı çözdüğün ve bir seri katil keşfettiğin anlamına gelmez." Gözlerini devirdi. "Bir seri katil mi, cidden mi? İşteki ilk gününde ininin nerede olduğunu mu buldun? Bay Muhteşem olduğun için mi?"

"Fark ettiğin için teşekkürler," dedi hiç vakit kaybetmeden. "İnsanların benim inanılmaz olduğumu fark etmeleri genellikle biraz zaman alır. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu ilk gün değil. Yedi yıldır birlikteyiz."

bu kaltağın içine. Yedi yıl ve geçen gece Dedektif Jones'a da söylediğim gibi, başka kayıp kadınlar da var."

Camila şaşkınlıkla partnerine baktı. "Daniel, lütfen," dedi Eliza.

Memphis kaskatı kesildi. *Bebeğim, sen kimseye yalvarmazsın.*

"Her yeri arayın. Ne yapmanız gerekiyorsa yapın, ama burası. Size söylüyorum... Ben buradaydım. İşte burası. Beni buraya o getirdi. Beni o ahırda kelepçeledi. Kurtuldum ve ayçiçeği tarlasına koştum."

Çoktan gitmiş bir tarla.

"Ve beni kovaladı," diye ekledi, sesi periliydi. "Beni kovaladı... ama bir şekilde kaçtım." Eliza yutkundu. "Ben *buradaydım*."

"Kalmak istedim." Eliza'nın sol eli üstünde yumruk oldu.

Memphis dikiz aynasından hızlıca bakarak, "Evet, kesinlikle anladım," dedi. Arkasındaki araç bir süredir onları takip ediyordu ve bu onu tedirgin ediyordu. Babasının maaşlı korumalarından biri olabilirdi. Bela da olabilirdi. Hiçbir şey olmayabilir. "Ama polisler burayı suç mahalline çeviriyorsa..." Ve evet, konumun tam olarak bu olduğunu düşünüyordu, "o zaman onların kurallarına göre oynamak zorundayız. Şimdilik."

"Seni kurallara uyan biri olarak görmemiştim."

O değildi. Suçluydu. Ekibini harekete geçirmek için çoktan birkaç mesaj göndermişti. Gönderdiği ilk mesaj? Tony'ye gitmişti. Ona ve köpeği Banshee'ye acilen orada ihtiyacı vardı. Ama hava çoktan kararmıştı ve gece boyunca yapılabilecek bir şey yoktu.

Yeniden toplanmaları gerekiyordu. Sabah ava geri döneceklerdi. Ve Eliza'nın evine dönmek uzun bir yol olacaktı.

Arkasındaki araç hızla yaklaştı. Memphis farların parlamasıyla gerildi.

"Ne oldu?" Eliza, sesi telaşla yükselirken sordu.

"Hiçbir şey." Henüz değil. "Sadece geçmesi gereken bir pislik." İki şeritli bir yoldu. Etrafta başka trafik yoktu. Sokak lambası yok. Ev yoktu. Sadece karanlık.

Memphis pedalı biraz gevşetmiş.

Araç hemen diğer şeride kaydı ve onu hızla geçmeye başladı.

Ama Memphis'in içgüdüleri çığlık attı.

Boş yol. Agresif bir sürücü hızla geliyor. Lanet olası hiçbir yerin ortasında ışıklarını yakıyor.

Ama hiçbir yerde değildi. Yol suç mahalline yakındı.

Ve şimdi diğer sürücünün bir kamyonda olduğunu gördü. Dev lastikleri ve önünde büyük bir ızgarası olan şu kamyonlardan biri ve-

Kamyon Memphis'in cipine yandan çarptı. Diğer sürücü ona sertçe çarptı ve sonra direksiyonu kırdı.

Eliza çığlık attı.

Oh, lanet olsun oynamak için oradaydı. "Dayan bebeğim," diye bağırdı Memphis.

Kamyonun motoru devrildi. Hâlâ şeritteydi.

Memphis piçin onlara tekrar vurmak üzere olduğunu biliyordu.

Öyle bir şey olmayacak.

Memphis fren pedalına bastı.

Kamyon onun şeridine geçerken önünden uçtu.

"Doğru, pislik," diye hırladı Memphis. "Iskaladın." Sonra gaza bastı çünkü *benimle dalga geçemezsin. Ve sen de kesinlikle onun üzerine gelmiyorsun.*

Ama yeterince hızlı değildi. Ve kamyonun motoru kükreyerek olay yerinden uzaklaştı. *Lanet olası plaka yok.*

Memphis aracını yolun kenarına çekti. Direksiyonu iki eliyle sıkıca kavradı. Hava yastıklarından hiçbiri açılmamıştı ama başını Eliza'ya doğru çevirirken hâlâ korku pompalanıyordu. "Bebeğim, iyi misin?"

Çılgınca bir baş sallama. "Az önce ne oldu?"

Ya gerçekten şansları yaver gitmemiştii ve yollarda öfkeden kuduran bir serseri onlara nişan almıştı ya da... bunun kendisine kıkırdamak için gelen rastgele bir serseri olduğuna inanmadığından....

"Sanırım hâlâ dikkatini çekmiş olabilirsin."

"Onun mu?" diye nefes aldı.

Onu kaçıran piç. Avladıkları suçlu.

Bebeğim, sanırım her zaman onun dikkatini çektin.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Kapıya sert bir vuruş geldi. Kapı açılmadan hemen önce duyuldu. "*Eliza!* Orada yaşıyor musun?"

Etrafında döndü, eli otomatik olarak göğüslerini örtmek için havalandı. Duşun suyu üzerine çarpıyor, sürekli akıyordu ve şükürler olsun ki duşun ısısı cam kapıyı buharlaştırmıştı, böylece Memphis'e gösteri yapılmıyordu. "Ben iyiyim!" Sesi bile öyle geliyordu. Belki de. "Ve sen de kimsenin duşuna giremezsin!"

"Söz konusu kişi senin kadar uzun süre duşta kaldığında yaparım. İyi olduğundan emin olmak istedim."

Hâlâ banyodaydı. Cam kapının arkasında gölgeli bir şekil. Adamın gerçek yüz hatlarını çok az görebiliyordu. Bu, onun da kendisini göremediği anlamına geliyordu. Ama *hâlâ* bir eli göğüslerinde, diğeri de kalçalarının birleştiği yerdeydi. Sanki bunun bir yardımı olacaktı gibi. Ellerini indirdi. "Çık dışarı Memphis."

Bir adım daha yaklaştı. "Korkmak sorun değil."

Hayır, değildi. Korkmaktan bıkmıştı.

Ama bunu ona söyleyemeden, adam arkasını döndü. Gölgemsi görüntüsü kayboldu ve Eliza ona bu sözleri gerçekten söyleyemeyeceğini fark etti. Bu sözleri kimseye söylememesi gerekiyordu, değil mi?

Eli dışarı fırladı ve su püskürtücüsünü çekti. Eliza havluyla kurulandı. Bornozunu omuzlarına aldı. Normalde ona kendini güvende ve rahat hissettiren büyük, beyaz, kabarık bornozunu.

Bir yalan.

Güvende değildi. Güvende değildi. Çünkü o piç onu yıllardır izliyormuş gibi görünüyordu. Sadece ondan kaçtığını düşünmüştü. Gerçek şu ki, aslında hiç de kaçmamıştı. Tam olarak değil.

Kapıyı çekip açarken ıslak saçları omuzlarına dökülüyordu. Saat gece bire yakındı ya da belki de birden sonraydı, kesin olarak bilmiyordu. Yoldaki o çarpıp kaçma olayından sonra Daniel'ı tekrar aramak zorunda . Yerel polislerle de konuşmak ve bir rapor doldurmak zorunda kalmışlardı.

Eve varmak çok uzun sürmüştü. Sadece yatağa uzanmak istemeliydi. Bunun yerine, Eliza kendini gergin hissediyordu. Her an yerinden fırlayacağından emindi.

Ya da Memphis'e atlamak.

Bu bir seçenek olmamalıydı ama öyleydi. Çok, çok cazip bir Bir.

Yatak odasından aceleyle çıktı ve koridora doğru koştu. ve Eliza'nın onu kanepede bulduğu çalışma odasına girdi. Misafir banyosunda duş almış ve ıslak saçlarını gelişigüzel arkaya atmıştı. Kot pantolon giymiş, başka bir şey giymemişti ve tamamen rahat görünüyordu.

Onun önüne gelene kadar yürümeyi bırakmadı. Adam ona baktı.

Bir şey söyle!

"Hepsi bitti mi?" Sesi yumuşaktı. Sanki gece ve gündüz yaşananların onun üzerinde hiçbir etkisi olmamış gibiydi.

"Sizin işinizde bu çok sık oluyor mu?" Ellerini cübbesinin ceplerine soktu. "Suç mahallerini buluyorsunuz. Kamyonların içindeki rastgele insanlar neredeyse size çarpıyordu-"

"Biliyorsun, bu olayda rastgele bir şey olduğunu sanmıyorum. vur."

İrkildi.

"Bunun rastgele bir şey olduğunu da düşünmüyorsunuz, Prenses."

Öfke -sıcak ve canlandırıcı- içinden geçti. "Bana böyle hitap etmeyi bırakmanı istediğimi biliyorsun."

Başını geriye eğdi. "Adrenalin yüzünden mi? mi yakıyor? Vücudunda elektrik varmış gibi mi hissediyorsun?" Nefesi daha hızlı geliyordu.

Kanepeye uzanmaya devam etti. "Yoksa korku mu? Bunca yıl saklamaya çalıştın, geri itmek için çok uğraştın ama onun bunca zamandır burada olduğu fikri... güzel, düzenli hayatının bir yalandan ibaret olduğunu fark etmeni sağlıyor."

Her şey yalanmış gibi geliyordu.

"Ya da belki..." Öne doğru eğildi. Gözlerini ondan ayırmadı. "Olay yerine geri dönüyordum. Çok mu fazla duygu uyandırdı?"

"Benim hakkımda her şeyi bildiğini sanıyorsun."

Bakışları sertleşti. "Hayır, her şeyi bilmiyorum."

"Oh, gerçekten mi?" Duramıyordu. Onu itmek istiyordu çünkü kendini kontrolden çıkmış hissediyordu. "Peki neyi bilmiyorsun?"

"Seni ağızımla boşalttığımda tadının ne kadar güzel olacağını bilmiyorum."

Tökezleyerek geri döndü.

"Ya da içine gömdüğümde ne kadar iyi hissedeceğimi. İki çok önemli şey ve nasıl olacakları hakkında hiçbir fikrim yok." Bir duraklama. "Yine de hayal edebiliyorum ve hayalimde..." Bir iç çekiş. "İnanılmaz."

"Benimle oyun mu oynuyorsun?" Seslendirmesi neredeyse acı verici bir soru. "Asla." Bir söz gibi geldi. "Sana bir seçenek sunuyorum

gece. Önümde neredeyse titriyorsun tatlım ve ben tüm bu korku ve öfkeyi uzaklaştırmak istiyorum. Bunu senin için yapabilirim. Sana başka bir şey verebilirim. Acı ya da korku yerine zevk."

Gözlerini hızla kırıştırdı çünkü aptal gözyaşları gözlerini doldurmak istemişti. "Seni kullanmama izin vermeyi mi teklif ediyorsun?"

Omuz silkerken ellerini kaldırdı. "İstediğin buysa beni bütün gece kullanabilirsin."

"Ben öyle biri değilim. Ben insanları kullanmam." Dönüp gitti. Aceleyle yatak odasına gitti. Odasına girdi. Kapıyı kapatacağı. Uyuyacaktı. Uyandığında, içini dolduran, onu sarsmak isteyen bu saçma, sinir bozucu telaş gitmiş olacaktı.

"İyi olmaktan yorulmadın mı?"

Eliza'nın adımları durakladı.

"Her zaman mükemmel olmak zorundaymışsın gibi görünüyor. Ve evet, *biliyorum* çünkü senin hakkında çok araştırma yaptım. Asla yanlış bir adım atmıyorsun..."

Az önce yanlış bir adım atmıştı. Neredeyse yüzüstü düşüyordu.

"Toplum içinde her zaman doğru şeyleri söylüyor ve doğru şeyleri yapıyorsunuz. Bu senin için eskimiyor mu? Bırakıp gitmek istemiyor musun?"

Evet. Ama yapamadı. En son bıraktığında kötü bir şey olmuştu. En kötüsü. Dikkatli olmak zorundaydı. Hiç yer yoktu-

"Tabii ki halka açık bir yerde değiliz. Yani hiçbir şeyin doğru ya da yanlış olması konusunda endişelenmene gerek yok. Sadece sen ve ben varız ve eğer bana karşı yanlış yapmak istersen, zevkten çılgılık atacağın kadar yanlış yapabilirim."

Ona dönüp bakma. Çünkü ona dönüp bakarsa, Eliza ona gideceğini biliyordu. O kanepeye geri dönerdi. Bornoğunu bırakacaktı. Onun kucağına tırmanacaktı.

Ona karşı yanıltırdı. Tekrar ve tekrar. Ama ya doğru hissettirdiyse? Ya sonunda doğru hissettiyse?

"Bunu bir düşün, Eliza."

Yatak odasına doğru koştu.

"Teklif her zaman açık olacak," diye söz verdi.

Muhtemelen o sahneyi berbat etmişti. Memphis uzun bir nefes verdi. Eliza'nın onun kendini ne kadar kontrol ettiğine dair bir fikri var mıydı? Muhtemelen yoktu. Ellerine baktı ve parmak uçlarındaki titremeyi gördü.

Onu *hiçbir şeyi* istemediği kadar çok istiyordu.

Adrenalini yükselen tek kişi Eliza değildi. Ve elbette, bu dalgalanmanın tüm işaret ve belirtilerini biliyordu. Eğer evet deseydi, bu dalgalanmayı birlikte atlatabilirlerdi. Kanepeyi mahvedebilirlerdi. Yatağını. Birlikte unutuluşu bulabilirlerdi.

Ama seni harekete geçiren sadece adrenalin değildi. Eliza'nın yanındayken kanında saf, vahşi bir şehvet yanıyordu. Onunla ne kadar uzun süre birlikte olursa, onu o kadar çok istiyordu. Onunla ilgili küçük şeyleri fark ettikçe, burnunun kırıışması ya da sinirlendiğinde koyu renk gözlerinin nasıl parıldadığı ya da-

Sikerler. Kafasını oyuna vermeli ve ona ağzının suyu akarak bakmayı bırakmalıydı. Memphis koltuktan fırladı ve telefonunu kaptı. Elijah'ı aradı ve evet, saat çok geç olmuştu ama Memphis'in Elijah'a kazayı anlatması gerekiyordu.

Elijah ona cevap olarak, "Güzellik uykusu hayatımın gerekli bir parçası," dedi.

"Evet, benimki de," diye karşılık verdi Memphis. "Hayatım için başka ne gerekli biliyor musun? Hayatta *kalmak*. Olay mahallinden ayrılırken büyük boy bir kamyonetin içinde beni ve Eliza'yı yoldan çıkarmaya çalışan bir herifin olmaması."

"Ne?" Elijah'ın sesi artık tamamen uyanık geliyordu.

"Oh, beni duydun." Elijahya saatler önce mesaj atmış ve Eliza'nın o ahır ve eski ayçiçeği tarlasının yerini tanıdığını söylemişti. Ama eski Fed'e bu ayrıntıyı henüz söyleyememişti. "Yemin ederim, sanırım bizi bekliyordu. Ya da belki bizi tarlaya *kadar* takip etti. Ama oradan ayrıldığımızda -ki o zaman hava piç için güzel ve karanlıktı- aracın benim tarafıma çarptı. İkinci bir vuruş için geliyordu ama fren yaptığımda yanımdan geçti."

Elijah yemin etti.

"Aynen öyle." Eliza'nın penceresinden dışarı baktı. "Yerel yetkililer bana saldırgan bir sürücü olduğuna dair saçmalıklar anlatmaya çalıştılar ama içgüdülerim onun yaptığını söylüyor. Eliza'nın o noktayı hatırladığını biliyor."

"Sence şu anda onu izliyor mudur?"

Gözlerini şehre dikti. Karşıdaki diğer yüksek binalara baktı. Çok fazla bina vardı. Dışarıya bakıyordu ama ya başka biri de ona bakıyorsa? Eliza babasının bu kalesinde güvende olduğunu sanıyordu ama aslında bu sadece başka birine izleme fırsatı veriyordu. *Bana bir dürbün ve caddenin karşısındaki binada bir yer verirsen seni her zaman izleyebilirim, Eliza.* "İnandığın şey bu değil mi?" Memphis cevap verdi.

"Evet." Grim.

Midesi sıkıştı. "O zaman ne yapacağız?" Çünkü onların kafasına girebilen İlyas'tı, o-

"Onu gözünün önünden ayırma."

Yatak odasının kapısının gıcirtısı inanılmaz derecede yüksekti. Dün gece, Eliza ona gelmeden hemen önce duyduğu gıcirtının aynısıydı bu. Memphis pencereden yana döndü ve karanlık koridora doğru baktı.

Lamba hâlâ kanepenin yanında parlıyordu. Işık gölgelere doğru yayılıyordu.

"Beni duydun mu Memphis?" Elijah onun kulağına bağırdı.

"Merak etme," diye güvence verdi arkadaşına, sesi hırçınlaşıyordu. "Gözüm şu anda onun üzerinde."

"Güzel. Eğer o eski tarlada ya da ahırda bu adamı kızın kaçırılmasıyla ya da diğer davalarla ilişkilendirebilecek bir kanıt bulunursa, Federaller çağrılacaktır. Bağlantılarımla görüşüp kimlerin yardım edebileceğini öğreneceğim. Tony yolda mı?"

"Evet."

"Eğer dışarıda cesetler varsa, onları bulacaktır." Tony hep öyle yapardı.

Eliza sürünerek ilerledi ama gölgelerden dışarı adım atmadı.

Elijah kararlılıkla, "Desteğe ihtiyacın var," diye devam etti.

"Gelmek için bir uçağa biniyorum-"

"Şimdiden desteğim var. Robinson ailesinin emrime amade muhafız ordusu var."

"Altınıza göz kulak olması için kişisel olarak güvenilebileceğiniz birine ihtiyacınız var.

Onlara güveniyor musun?"

Hayır. "Merak etme. Tanıdığım başka birini getirebilirim." Kirli, sert ve acımasızca dövüşmekten hoşlanan birini. "Karınla kal."

"Karım anlayacaktır. Anlayacağını biliyorsun. Onca insan arasından Penelope bunu anlayacaktır."

Çünkü Penelope bir zamanlar bir seri katilin hedefi olmuştu. Elijah FBI'da çalışırken Penelope kurtardığı son kurban olmuştu. "Bir şeylerin üstesinden gelemeyeceğimi görürsem, sana söylerim. Hiç kahramanı oynadığım yok. Pek bana göre değil, anlıyor musun?"

Eliza... arkasını döndü. Görünüşe göre yatak odasına geri dönüyordu.

Elijah'a aniden, "Gitmem gerek," dedi.

"Bekle, Memphis-"

"Yarın konuşuruz. Diğer herkesi bilgilendir, olur mu?" Görüşmeyi sonlandırdı. Telefonu yakındaki masanın üzerine itti. "*Dur.*"

Gölgeli figürü hareketsiz kaldı.

"Bir şey mi istedin, Eliza?" İhtiyacı sesinden uzak tutmayı başaramamış mıydı? Muhtemelen başaramamıştı. Boş ver.

"Evet." O kadar alçak sesle söylemişti ki onu duyabilmek için kendini zorlaması gerekti.

Ama sonra öne çıktı. Karanlığın içinden çıktı. Büyük, kabarık bornoz gitmişti. Onun yerine, kesinlikle onu çıldırtmak için tasarlanmış olan elbiselerden birini giymişti. Soluk mavi, dünyanın en küçük spagetti askılarına sahipti. İpeksi, neredeyse transparan ve sağ kalçasında bir yırtmaç vardı.

Ağzındaki bütün nem kurumuştu. "Ne istiyorsun?" *Saldırma. Yapma.*

"Sana karşı hatalı olmak istiyorum."

Tabii ki evet. Neredeyse uçarak odanın öbür ucuna gitti ve onu kollarının arasına aldı. Zihninin uzak bir kısmı bağırırken bile ağzı onunkine çarptı... *Yavaş. Yavaş ol. Dikkatli ol. Bu Eliza! Bu önemli-*

Onu daha yakına çekerken tırnakları omuzlarını ısırdı. Tadı çok tatlıydı. Ağzı onun için açılmıştı, dili açgözlü bir dansla onunkiyle buluştu ve aleti hevesle ona doğru itildi. Göğüs uçlarının göğsüne doğru bastırıldığını hissedebiliyordu. O meme uçlarını öpecekti. Onları emecekti. Tadına bakacaktı.

Onun her yerini tadacaktı.

Ama burada olmaz. Perdeler açıkken olmaz. O orospu çocuğunun görebileceği bir yerde değil.

Ağzı onunkinden koptu. "Seni... hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum." Memphis başını salladı çünkü yanlış duymuş olmalıydı. "Geriliyorum. Bırakamıyorum. Kendimi kaybediyorum-"

"Bebeğim..." İçinden şefkat akıyordu. Almak ve almak ve almak istemesine neden olan açgözlü şehvetle böylesine keskin, çarpıcı bir tezat. "İçimde kaybolacaksın. İşim bitmeden önce diğer her şeyi unutacaksın." Diğer herkesi unutacaktı.

"Ama... ya yapmazsam? Yapmamalıyım... yapmamalıyız, ben-" "Güven bana."
Hafif bir baş sallama.

İhtiyacı olan tek şey buydu. Memphis Eliza'yı kollarının arasına aldı. Onu yatak odasına götürürken kızıdan bir şaşkınlık çığlığı yükseldi. Kapıyı tekmeleyerek kapattı. Bütün perdelerin kapalı olduğundan emin olmak için hızlıca bir göz attı. Daha önce girdiği banyodan bir ışık sızıyordu ve bu aydınlık hoşuna gitmişti. *Onu görmek istiyorum.* Ama manzarayı başkasının görmesini istemediğinden emindi.

Onu yatağa taşıdı. Büyük, dört direkli ve evet, cennet gibi kokuyordu.

Onun gibi.

Ayakları yere değene kadar onu indirdi. Sonra parmakları elbisesinin askılarının altından geçti. Önce sağ askıyı aşağı itti. Sonra sol askıyı. Cüppe bir fısıltıyla yere düştü. Memphis bir adım geri çekildi. Ona baktı. Onu içine çekti. Saçları hâlâ ıslaktı. Gözleri kocaman. Vücudu mükemmeldi. Dolgun, dik göğüsler ve sıkı meme uçları. Geniş kalçalar. Uzun bacaklar. Ve onun arasında

Bacakları, alacağı yer... Neredeyse ağzının suyu akıyordu. *Kendine gel, dostum.* Bu onun ilk seferi değildi. Yakınından bile geçmiyordu.

Peki neden bunun her şeyden daha önemli olduğunu hissediyorum? "Yatağa gir."

Nefesi kesildi ve yatağa tırmandı.

"Kımıldama," diye emretti ona. Sonra kapıya doğru döndü. Neredeyse koşarak çıktı.

"Memphis?" Kadının sesinde kafa karışıklığı vardı ama adam durmadı.

Memphis aceleyle çalışma odasına geri döndü. Sonra misafir odasına döndü. Yine kanepede yatmayı planlamıştı ama aslında çantaları misafir odasındaydı. Ona daha yakın olmak için kanepede yatmak istemişti.

Yani biri ön kapıdan girerse, ona ulaşmadan önce benimle yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Evine , hızlı bir telefon görüşmesiyle, otelindeki ekstra yardımsever personelin -hâlâ yaklaşan yasal sorunlardan endişe eden personelin- nezaketiyle çantalar gönderilmişti. Doğruca çantalara gitti ve ihtiyacı olan folyo paketlerini aldı. Sonra Memphis iki kez Eliza'nın odasına döndü ve-

"Bu da ne böyle?" Kapı aralığında dondu kaldı ve ters ters baktı. Kadın elbisesini çekiştiriyordu. Yatakta *değildi*.

"Ne yapıyorsun sen?" Memphis ileri atıldı. "Bebeğim, amacımız seni daha az giydirmek, daha çok değil."

Başını . "Sen...sen beni terk ettin-"

Memphis elini açtı. Ona prezervatifleri gösterdi. "Hâlâ aklım başımdayken bizim için korunmaya gittim." Prezervatifleri kadının komodininin üzerine koydu. Geceliğini tekrar aşağı çekti. "*Hiçbir şey* seni terk etmeme neden olamaz." Sözler adamın içinde gibiydi ve Memphis onun sadece bu geceden bahsetmediğini fark etti.

Sarsıcı. Dünya değişiyor. Ve...

Bu sorunla başka bir zaman ilgilenecekti.

"Yatağa," diye yönlendirdi onu.

Yatağın üzerine kaydı. Sonra dizlerinin üzerine çöktü.

Gözlerindeki korku gitmeliydi. O belirsizliğin yok olması gerekiyordu. Hayatında gördüğü en seksi kadındı ve ona en az kendisi kadar aç, en az kendisi kadar çaresiz ihtiyacı vardı.

Elleri kot pantolonunun üst kısmına gitti. ıtıtını açtı. Fermuarı aşağı çekti. Kot pantolondan kurtulurken aleti dışarı fırladı.

Dudakları aralandı. Küçük bir nefes.

"Eminim erkekler sana binlerce kez güzel olduğunu söylemiştir," diye homurdandı.

Başını iki yana salladı.

Hayır mı? Yine aklına bir düşünce geldi... *aptallar*. "Ben o diğer piçlerden değilim ve buraya sadece güzel olduğunu söylemek için gelmedim."

Bakışları tekrar onunkilerle buluştu.

"Sana kontrolünü kırmak istediğimi söylemek için buradayım, Eliza. Kollarımda çılgına döndüğünü görmeye gittim. Benim için vahşileşmeni istiyorum." *Sadece benim için*. "Ne kadar inanılmaz derecede seksi olduğunu bilmeni istiyorum." Yatağa bir dizini koydu. Eğildi. "ünkü hiç kimseyi seni istediğim kadar istemedim. Ve işimiz bitmeden sen de beni aynı şekilde isteyeceksin. Şimdiye kadar *kimseyi* istemediğin kadar."

Elini ona doğru uzattı. Yanağına dokundu. Kirli sakalını kazıdı. "Zaten biliyorum."

Sık beni. Başını çevirdi ve avucuna bir öpücük kondurdu. Sahip olduğu son nezaket kırıntısını da...

Onu istiyorum. Ona ihtiyacım var. Will onu alacaktı. Çünkü biliyordu ki Eliza kesinlikle...

Benim olmak için.

Onu yatağa geri yuvarladı. Onu derin ve sert bir şekilde öptü. Bacakları aşağı kayarak adamın kalçalarının iki yanına bastırdı. Aleti kadının vücudunun girişine yerleşti ve onun sıcaklığını üzerinde hissedebildiğine yemin etti.

Tam o anda ona doğru sürmek çok kolay olurdu...

Cennetin içine batmak.

Henüz değil. Henüz değil.

Çünkü ona herkesten daha çok ihtiyacı olduğunu söylediğinde yalan söylememişti. Ve kesinlikle sözünün eri bir adamdı.

Memphis boynundan aşağı bir yol öptü. Onun küçük inlemelerine ve nefes alışlarına bayılıyordu. Aşağı indi ve ağzı sıkı bir meme ucunun üzerine kapandı. Emdi, yaladı ve kızın vücudunun onunkinin altında kıvrılmasına bayıldı. Ağzı onun tadını çıkarırken, eli diğer meme ucunu kızdırmak için kalktı. Parmakları sıktı, kopardı ve kalçaları sertçe onunkine doğru itildi.

Ve aşağı indi... daha da aşağı... Memphis karnının üzerinde yakıcı bir iz bırakarak öptü. Vücudunu yeniden konumlandırdı ve bacaklarını daha geniş açtı. Ona bakmak için bir an durdu. Bu yakın zamanda unutamayacağı bir anıydı.

"Memphis?"

"Bu işin eğlenceli kısmı." Ağzını üzerine koydu.

Neredeyse yataktan fırlayacaktı ama adamın elleri kalçalarına kenetlendi ve onu aşağıda tuttu. Dili klitorisini yalarken tuttu, sonra içine daldı. Tadını aldı ve tadını çıkardı ve sarhoş olduğunu biliyordu çünkü kız çok iyiydi. O kadar mükemmeldi ki. Onu yalayıp yuttu. Onunla ziyafet çekti, sonra klitorisine sertçe girdi, onu itebileceğini ve onu itebileceğini biliyordu ...

Tırnakları adamın omuzlarına battı. Kalçaları adamın ağzına doğru itti. Ve boğuk bir çığlıkla boşaldı.

Onu tatmaya devam etti. Titremeleri vücudunu sarana kadar bırakmadı. Sonra ve ancak o zaman başını kaldırdı ve rahatladı.

Nefes alışının düzensiz sesi odayı doldurdu.

"Memphis?" Şaşırmış. Sustu. Dudaklarını yaladı. "Sen... ah, sen... henüz..."

Hayır, ama yapacaktı. Bir prezervatif kaptı. Yırtarak açtı. Yuvarladı. Konuşmak onu aşıyordu. Şehvet çok güçlüydü. Çok ilkeldi. Onun tadına bakmıştı. Onu serbest bırakmıştı, şimdi de *içine* gömülmek istiyordu.

Yavaşça içeri girdi, sadece aletinin kadının içine itti.

Vücudu gerildi.

Çok sıkı.

"Bu... Sana söyledim... uzun zaman oldu..."

Onu alacaktı. Onun için yaratılmıştı. Parmakları aralarından geçti. Onu tam doğru yerinden okşadı.

Kalçaları adama doğru kalktı. Adam onun içine battı. Sonuna kadar. Cennete çarptı. Ve geri çekilmek yoktu. Artık yumuşak dokunuşlar yoktu. Daha fazla kısıtlama yok. Sadece şehvet vardı. Arzu. Serbest kalmaya doğru sürükleyici, vahşi bir tırmanış. Daha hızlı ve daha sert ve onunla birlikteydi. Onunla birlikte inliyor ve ona doğru eğiliyordu. Bacakları onun kalçalarına kilitlenmişti. Ne kadar güçlü ya da hızlı olursa olsun, onun itişine karşılık verirken. Yatağını harap ederken onunla birlikteydi.

Ve orgazmı ona doğru ilerlerken, kadın da onunla birlikteydi. Kadının iç kaslarının sıkıştığını hissetti. Onun etrafında sert ve uzun bir şekilde boşalırken, doruk noktasının anlatılan kasılması. Adam onun içine boşaldı. Derinlere itti ve patladı.

Gitmesine asla izin vermeyeceğim.

Memphis sarsılarak uyandı. Rüya - lanet olası kâbus - kalbini hızlandırmıştı. Normalde kâbus görmezdi. O bir kabustu. Ama bu sefer...

Bu dava farklıydı. Başını çevirdi. Eliza onun yanında uyuyordu. Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi ona sokulmuştu.

Genelde ortaklarıyla yatmak için etrafta dolanmazdı. Dick hamlesi mi? Evet, ama daha önce birlikte olduğu sevgilileri durumu biliyordu. Karşılıksız oynamadığını biliyorlardı. Onlar da öyle değildi. Seks tatmin ediciydi. Düzenlemeler karşılıklı olarak faydalıydı. Kimse incinmemişti. Aldıkları tek şey zevkti.

Bu gece Eliza'yla birlikte aldığı zevk onu neredeyse yok etmişti.

Kadının kolu hafifçe adamın üzerine kıvrıldı ve adam dikkatlice kolu yataktan kaydı. Bir an için ona baktı,

Ne kadar masum göründüğünün garip bir şekilde farkındaydı.

Kendi dünyasında masumiyetin yok edildiğine çok kez şahit olmuştu. Eliza çoğu insanın hayal edebileceğinden çok daha fazla dehşetle yüzleşmişti, ama hâlâ o unutulmaz masumiyete sahipti...

Onun içindeki ışığı korumak için adam öldürürdüm.

Hayır, sadece onu korumak için
öldürecekti. Onun için öldürür.

Memphis arkasını döndü. Çalışma odasına geri döndü. Eliza'yı yatağa götürmeden önce bıraktığı telefonu eline aldı. Ekranı dokundu. Mesajı gönderdi.

Sana ihtiyacım var. Basit. Doğrudan konuya. *Borcunu ödemek için* . Eliza'nın adresini ekledi ve mesajı gönderdi. Elijah'a aklında bir destek olduğunu söylemişti. Sadece desteğin tam olarak kim olacağından bahsetmemiştir. Çünkü adamın kimliğinin Elijah'ı çok korkutacağını biliyordu.

Ve Elijah'ı korkutmak için çok şey gerekti.

Bu adam bunu yapabilir. Çoğu insan için Memphis'in az önce talep ettiği destek öcü gibiydi.

Ama bir canavarla savaşırken, doğru türde bir yardıma ihtiyacınız vardı.

Telefonu yere bıraktı. Ses çıkarmadan Eliza'nın yanına döndü. Onunla birlikte yatağa girdi. Sonra kolunu Eliza'ya doladı ve onu kendine çekti.

Gözleri kapandı ve kâbus zihnine fısıldadı.

Ayçiçekleriyle dolu bir tarlada koştuğu, Eliza'nın adını tekrar tekrar haykırdığı bir kâbus...

Ve onu bulamadı.

Eliza, Memphis'in nefes alışının derinleşip yumuşak bir ritme dönüştüğünü duyana kadar bekledi. Sonra dikkatle gözlerini açtı. Karanlık etraflarını sarmıştı. Onu görebilmek için karanlığa alışması bir anını aldı. Kolu sıcacıktı,

Karnının etrafında güçlü bir ağırlık. Orada, onun yanında kalmak istedi. Onun kollarında güvende olmak istiyordu ama...

Ama yapması gereken bir şey vardı. Çoktan yapmış olması gereken bir şey.

Dikkatlice adamın kolunu kaldırdı. Yataktan sürünerek çıkabilmesi için onu üzerinden indirdi. Sonra parmak uçlarında kapıya doğru yürüdü. Koridora kayd.

Birkaç dakika sonra misafir odasının kapısını iterek açtı. Işıkları yaktı. Dizüstü bilgisayar köşedeki masanın üzerinde bekliyordu ve Eliza ona doğru yönelirken dudağını ısırıldı. Eliza sandalyeyi çekip oturdu ve-

Dizüstü bilgisayarın yanındaki deftere bir not yazılmıştı.

Eliza, buraya geleceğini tahmin etmiştim. Şifrem Fuckyou1234. Bulacağın şeyden korkma. O piçi durduracağız. -Memphis.

Dizüstü bilgisayarın üstünü kaldırdı. Makineyi çalıştırdı.

Fuckyou1234.

Nefesini tuttu ve bekledi ve...

Kıyıya çarpan dalgaları gösteren canlı bir arka plan belirdi. Turkuaz su. Köpüklü sörf.

Ve bu güzel sahnenin sol üst köşesinde bir dosya.

Altı Kurban bir dosya.

Dosyaya tıkladı.

Amelia Lake. Kurban, Eliza'nın kaçırılmasının birinci yıldönümünde kaçırıldı. Önce onun davasıyla ilgili notlar geldi. Notlar. Fotoğrafı. Amelia'nın görüntüsü ekranı doldurdu. Parlak mavi gözleri ve bir yanağında gamzesi olan hayat dolu bir kızıl. Üniversite ponpon kız üniforması giymişti ve fotoğrafında sırtırken yanağına kırmızı bir yıldız çizilmişti.

Memphis onun hakkında ayrıntılı notlar derlemişti. Eliza notları okudu. Araştırmanın bazı bölümleri zihninde yandı. Amelia kaybolduğunda yirmi iki yaşındaydı. Tuscaloosa, Alabama'daki bir bardan eve dönerken ortadan kaybolmuştu. Barda,

erkek arkadaşıyla kavga etmiş. Ona kız yurduna dönmek için başka bir araç bulacağını söylemiş.

Kız yurduna hiç gelmemişti.

Polis kapsamlı bir arama yapmıştı. Kimse onu bardan çıkarken gördüğünü hatırlamıyordu. Kimse onu bulmaya yardımcı olacak bir şey hatırlamıyordu.

Eliza'nın kaçırılmasının ikinci yıldönümü... *Casey Carter*. Eliza Casey'nin resmine bakarken yutkundu. Kahverengi saçları kızıla boyanmıştı. Yaramaz bir gülümseme. Şarkıcı olma hayalleri kurarken Galveston'da yerel bir barda çalışıyordu. O gece için mekanı kapatması gerekiyordu. Ertesi sabah, bar sahibi içeri girdiğinde barın kilidi açıktı ve Casey ortalıkta görünmüyordu. Bar sahibi Casey'nin bir müşteriyle takıldığını düşünmüş, bu yüzden kaybolduğunu bildirmemişti, ta ki ertesi gece Casey işe gelmeyene ve kimse telefonuna cevap vermeyene kadar.

Üçüncü yıldönümü... *Layla Darrow*. Sıradaki kurban. Güzel bir sarışın. Yumuşak gri gözlü. Kırılgan bir yapısı var. Yanağında mutlu bir şekilde boyanmış kırmızı bir yıldız yok. Sadece yüzünde hafif aptalca bir sırıtiş vardı. Amelia'dan on bir ay daha gençti.

Benden daha gençti.

Delilah Darrow işini bitirirken Layla kız kardeşinin arabasını almıştı. Delilah işini bitirir bitirmez stres atmak için bir barda buluşmayı planlamışlardı.

Layla bara gitmemişti.

Aldığı terk edilmiş araç ertesi gün bulunmuştu. Layla bulunamamıştı. Delilah aradı da aradı. Ama Layla eve gelmemişti.

Dördüncü yıldönümü... *Drew Salters*. Yeşil gözlü bir esmer. Düzgün bir takım elbise giyiyor ve sabit bakışlarıyla Eliza'ya bakıyordu. Kaybolduğunda yirmi altı yaşındaydı. Atlanta'da bir barda bekârlığa veda partisi için arkadaşlarıyla buluşmayı planlıyordu. Ortaya çıkmayınca, işlerinin yoğun olduğunu düşünmüşler. Bu yüzden kayıp olduğunu bildirmemişler. O gece olmaz. O gece değil.

ertesesi gün. Ve Pazartesi günü Drew işe gelmeyince, sonunda bir şeylerin ters gittiğini fark eden asistanı oldu.

O sırada Drew çoktan gitmişti. Geri dönmedi.

Kadınlar eve hiç gelmediğinde aileleri ne düşünmüştü, diye merak etti Eliza. Ortadan kaybolduklarında? Hâlâ hayatta olabileceklerini düşünmüşler miydi? Bir umut olduğunu düşünmüşler miydi?

Delilah yaptı. Eliza bunu kesinlikle biliyordu. Delilah hâlâ Layla'yı arıyordu. Ne de olsa Memphis'i davayı alması için ikna etmişti. Vazgeçmemişti.

Ama hiç umut kaldı mı?

Eliza bir damla gözyaşının yanağından aşağı süzüldüğünü hissederken bile bir sonraki isme geçti. *Tameka Williams*. Eliza'nın kaçırılmasının beşinci yıldönümünde çekilmiş. *Tameka...* Koyu renk saçları alnından geriye doğru taranmıştı. Öldürücü elmacık kemikleri. Dünyaya meydan okuyan ışıltılı gözler. Fotoğrafta altın halka küpeler ve küçük bir haç kolye takmış.

Ortadan kaybolduğunda yirmi yedi yaşındaydı. Yakın zamanda boşanmış olan Tameka, internetteki bir arkadaşlık uygulamasında bir adamla tanışmıştı. Onunla tanışmak için bir bara gitmişti. Arkadaşları ilk buluşmaları için kasten halka açık bir yer seçtiğini söylemişlerdi.

Sadece beş gün sonra, yetkililer Tameka'nın peşindeyken, kardeşi ve annesi umutsuzca halktan yardım isterken, vaiz babası herkesi biricik kızını bulmaya çağırıırken...

Bardaki fedai onun kapıdan hiç geçmediğini söyleyecekti. Güvenlik kayıtları da onu . Tameka, Tallahassee, Florida'daki yerel bara hiç girmemiş. Ama arabası barın otoparkında bulundu.

Eliza hızla gözlerini kırptırdı. Gözyaşlarının tuzunu tadabiliyordu ve durmak istedi. Bu kadınlara bakmayı ve onlar için bunun nasıl bir şey olduğunu hayal etmeyi bırakmak istiyordu...

Ama hayal etmeme gerek yok. Kabus bana her zaman geliyor.

Son kadın... *Stephanie Stone*. Geçen yıl çekilmiş. Altıncı yıldönümünde. Yirmi dört yaşında. Kahverengi saçlı. Dudağının yanında küçük bir ben. Şık gözlükler. Camların ardında biraz üzgün görünen gözler. Sadece biraz kaybolmuş. Biloxi, Mississippi'de bir bara gitmişti. Barmen birkaç adamın ona yaklaştığını hatırlıyordu ama Stephanie'nin hepsini kibarca kovduğunu söylemişti. Diğer müşteriler tarafından çağırılmış ve onu kontrol etmek için geri döndüğünde Stephanie gitmişti. Ödemesini ve bahşişini barın üstüne bırakmıştı.

Eliza, Memphis'in topladığı ayrıntıları okurken yutkundu.

İki hafta. Herkes Stephanie'nin gittiğini fark edene kadar iki haftadan fazla zaman geçmişti. Evden çalışıyordu ama tatile çıkması planlanmıştı. Annesi ve babası ölmüştü.

Polise ancak posta kutusu taşmaya başladığında ve komşuları endişelenmeye başladığında haber verildi.

Eliza, Memphis'in düştüğü notu okurken öne doğru eğildi...

O zamana kadar dava kapanmıştı. Eski barda kamera yok. Ortadan kayboldu ve kimse fark etmedi.

Eliza'nın nefesi titreyerek kesildi. *Bunu ben yaptım*. Onu kimin kaçırdığını hatırlayabilseydi, onu kaçıran adamı durdurabilseydi... Onu *bulabilseydi*...

O diğer kadınlar asla ortadan kaybolmazdı.

"Eliza..." Alçak. Sert. "Bebeğim, sana ihtiyacın olan zamanı vermeye çalışıyorum ama gözyaşların kalbimi söküp atıyor. Açıkçası çok şaşırtıcı, çünkü sana kadar hala bir kalbim olduğundan emin değildim."

bir hıçkırık koptu.

"Siktir." Memphis ona doğru atıldı.

Gözyaşlarını durduramadı. Onları yavaşlatamadı. O kadınların görüntüleri zihninden geçerken gözyaşları yağmur gibi yağıyordu. "Benim...hatam. Ben yaptım-"

onu sandalyeden ve kollarına çekti. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Sakın . Düşünme."

. Bunu düşünüyordu. O-

"Seni kaçırın hasta herif suçladığımız tek kişi. Bunu o yaptı. Sen değil."

Ama eğer hatırlayabilseydi-

"*Hayır. Sen.*" Sertti ama tutuşu nazikti. "Bunu sen yapmadın. O yaptı. Sen kaçtın. Hayatta kaldın. Yaşadın. Tatlım, polise gittin. Herkese bildiklerini anlattın. Yapabileceğin her şeyi yaptın."

Kadınlar hâlâ kayıptı. Aileleri harap olmuştu. Hayatları... kayıp mı?

"Ödeyecek. Onu bulacağız. Onu durduracağız. Ona bunu ödeteceğiz."

Suçluluk duygusu ve acı içini .

Memphis onu misafir odasından çıkardı. Eliza'yı yatak odasına götürdü. Dikkatle, şefkatle onu yatağa yatırdı. Sonra gölgemsi şekli onun üzerinde gezindi. "Kımıldama." Huysuz. "Arkam dönükken yataktan zıplamayı sevdiğini biliyorum ama sakın . Hemen geri geleceğim."

Gözlerini sıkıca kapattı. O kadınları görmeden duramıyordu. *Çok üzgünüm.* Acıları için üzgünüm. Onlara yardım edemediği için üzgündü. Onu durduramadığı için.

"Al, bebeğim." Sol yanağına sıcak bir bez bastırdı. Gözyaşlarını sildi. Bezi sağ yanağına götürdü. "Eğer ağlamak seni daha iyi hissettiriyorsa, bütün gece ağla. Ama yapmazsa... durabilir misin? Çünkü seni ağlarken izlemek göğsüne bıçak saplamak gibi bir şey."

Eliza titreyen bir nefes aldı. "Söyle bana..." "Herhangi bir şey."

"Bana onu durduracağımızı

söyle." "Onu durduracağız."

"Başka kimseye zarar vermeyecek."

"O piçi hapse atacağız. Pes etmeyeceğim. Ne kadar umurumda değil, onu durduracağız." Yatağa doğru eğildi. Onu kollarına çekti. "Yemin ederim prenses."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Gözlerini tekrar açtığında gece sona ermişti. Güneş ışığı perdelerin arasından süzülüp odayı aydınlatıyordu.

Gözleri buğulu ve pürüzlüydü ve Eliza ne kadar ağladığını hatırlayamıyordu. Memphis ona sarılmıştı ve sonunda uykuya dalmıştı. Yemini onu takip etmişti.

O piçi hapse atacağız.

Amaçları. Planları.

Eliza Memphis'e güveniyordu. Ona tamamen güveniyordu ve belki de bu onu şaşırtmalıydı. Ne de olsa onu çok kısa bir süredir tanıyordu ama...

Ama önemli değildi. Burası Memphis'ti ve o da yardım edecekti. Onu.

Dikkatlice giyinmiş, tasarımcı kotu ve soluk gri bir elbise giymişti. Üst. Eşleşen sandaletler. Saçları omuzlarına gevşekçe dökülüyordu ve birkaç dakika içinde rimel sürüp kırmızı rujunu tazeledi. Eliza şişkinliği gizlemek için gözlerinin altına biraz kapatıcı ekledi

Kontrol sendeymiş gibi görün. Bu yıllardır onun mantrasıydı. *Öyle olmasan bile öyleymiş gibi görün. Çünkü gerçeği senden başka kimse bilmeyecek.*

Koridorda ilerledi ve Memphis tarafından taşındığını hatırladı. Omuzları dik ve omurgası dik bir şekilde çalışma odasına girdi.

Orada değildi.

"Uh, Memphis?"

"Mutfakta!" diye seslendi ve adamın sesi *neşeli* geliyordu.

Dudaklarını ıslattı ve mutfığa doğru ilerledi. Onun zayıf olduğunu düşünmesini istemiyordu. Başa çıkamayacağını düşünmesini istemiyordu-

Eliza onu karşılayan manzara karşısında kısa bir süre durdu. Memphis yine ona kahvaltı hazırlamıştı.

"Günaydın, günüşiğim." Yumurtaları bir tabağa kürekle doldurdu. "Sabahları kesinlikle muhteşem oluyorsun."

Bunu nasıl söyleyebilir? "Daha yüzüme bile bakmadın."

Tavayı yere bıraktı. Ona baktı. "Gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şey sendin. Kesinlikle muhteşemdin. Daha önce de söylediğim gibi." Yeşil bakışları ısınmış gibiydi. "Seni yalayıp yutmak istedim."

Dün gece yaptın. Hayır. Bunu söylemeyecek. Söylemeyecek. Önceki gecenin tüm olaylarını yeniden anlatmamak daha iyiydi. Çılgın seksi değil. Sonrasındaki çöküşü değil.

"Şimdi de harika görünüyorsun, ama söylemeliyim ki, seni tamamen çıplak ve kıvrılmışken tercih ederim."

Yani cinsel olaylara odaklanıyordu. Ürperten gözyaşı sahnesine değil. Bu daha mı iyiydi? Daha mı kötüydü? "Sen... böyle şeyler söylememelisin." Mutfığı çok sıcak geldi.

"Neden olmasın?" Kız cevap vermeden önce göz kırptı. "O şey seni azdırdığı için mi?"

Olabilir. Evet. "Konuşmalıyız."

"Um. Konuşmuyor muyuz?"

"Dün gece olanları kastetmiştim."

"Olağanüstü seksi kastediyorsun. Elbette. Bunu tekrar tekrar ."

Hayal kırıklığı çenesini sertleştirmişti. "Hiçbir şeyi ciddiye almıyor musun?"

Bakışları yanıyor gibiydi. "Söz konusu sen olduğunda, niyetim yüzde yüz ciddidir, bundan emin olabilirsiniz."

Kalp atışlarının hızlanması kulaklarını doldurdu.

"Seni, bizi çok ama çok ciddiye alıyorum. Yani yaptığımız seks hakkında konuşabiliriz. Bütün gün ve gece boyunca bunu yapabiliriz." Çenesinde bir kas esnedi. "Ya da kurbanlar hakkında konuşabiliriz. Ama bir daha ağlarken görmek istemediğim için dikkatini dağıtmaya çalışıyorum."

Öyle miydi? Bu onun için garip bir şekilde tatlıydı.

"Her iki durumda da, onlara olanlar için kendini suçlamana yüzde yüz izin vermeyeceğim. Bu saçmalık benim gözetimimde olmayacak, o yüzden denemeye bile kalkma."

Kalbinin etrafındaki ağır yükün bir kısmı hafiflemedi ama kayıyor gibiydi.

"Sen yemelisin. Ben de yemeliyim. Yemek yerken konuşabiliriz. Seks hakkında konuşuruz. Ciddiye aldığım diğer şeyler hakkında. Avlanma planlarımız hakkında. Ne istersen." Ona bir sandalye çekti. Beklenti içinde bekledi.

İç çekerek oturdu. Son derece lezzetli kokuları içine çekti. "Çok iyi bir aşçısın." Dün keşfettiği bir sürpriz.

"Çünkü ilk işlerimden biri annemle Tennessee'de paylaştığımız dairenin sokağındaki lokantadaydı. Memphis'te büyüdüm bu arada, eğer ismimi merak ediyorsanız."

Konu ona gelince, pek çok şeyi merak ediyordu. Eğer istediği olsaydı, Eliza onun tüm sırlarını öğrenirdi.

"Lokantada masaları süpürerek ve servis yaparak başladım, sonra mutfağa geçtim." Onun karşısına oturdu. "O zaman fark ettim ki, eğer iyi bir aşçı olabilirsen, her zaman bir iş bulabilirsin."

Açlıktan öldüğünü belli belirsiz fark ederek kahvaltısını yaptı ve yedi. *Dün geceki tüm o hareketlilik yüzünden olmalıydı.* Bu düşünceyle çatal neredeyse parmaklarından kayıyordu.

Memphis güldü. "Şu kısmi kızarma olayını çok sevimli yapıyorsun. Yanakların kızarmıyor. Daha çok biraz pembeleşiyor. Ve merak ediyorum, bu tatlı pembeliğe ne sebep oldu?"

Sen yaptın. Daha doğrusu, ona ne yaptığını hatırlıyordu. "Eğer dün gece seni... incittiysem, söylemek isterim ki-"

"Şimdi neden bahsediyorsun?" Gözlerini kıstı. "Bana nasıl zarar verebilirdin ki?"

Daha fazla yemek yedi. Gülünç, delice güzeldi. *Yumurtaların* tadını nasıl bu kadar güzel yapabildiği? Yutkunduktan ve kendine biraz daha zaman kazandırmak için portakal suyunu dikkatle yudumladıktan sonra Eliza sonunda, "Çünkü sanırım sırtında çizikler bıraktım," dedi. Bu hareketi çok net bir şekilde hatırlıyordu.

"Oh, evet bebeğim, yaptın." Göz kırptı. "Sana o kısma söylemiştim. Bir de yatakta ateşlenen biri değilmişsin gibi davranmaya çalışıyordun."

"Ben değilim. Normalde." Dün gece her şeyin ne kadar yoğun olduğuna hâlâ inanamıyordu. Sadece bir kez seks yapmamışlardı. Üç kez mi olmuştu? Sonunda, hiç bitmeyecekmiş gibi bir zevkin içinde kaybolmuştu. "Özellikle bir eski sevgilim var ki sana benim frijite olabildiğince yakın olduğumu söyleyecektir."

Çatalı bir takırtıyla tabağa çarptı. "Senin için ona biraz terbiye öğretmemi ister misin?" Birdenbire tüm şakacılık belirtileri kayboldu. Sesi alçak ve ölümcül bir hal almıştı ve gözleri şehvetli bir sıcaklıkla değil, daha çok cehennemin zar zor biriktirilmiş ateşiyle parlıyordu.

"Buna kesinlikle gerek yok." Çatalının sapını sıkıca kavradı.

"İsim."

"Affedersiniz?"

"Bana onun adını söyle," diye homurdandı. Şimdi şüphelenmeye başlamıştı. "Neden?"

"Çünkü o hıyarla karşılaşırsam, ona birkaç faydalı hayat dersi vermek istiyorum."

"Bence onun kışını tekmelemek istiyorsun."

Güldü. "Tanrım, böyle şeyleri ilkel ses tonuyla söylemene bayılıyorum. Gelecekteki referans, o cilalı sesinle 'siktir' demen beni deli ediyor. Bayılıyorum." Sanki bir sır veriyormuş gibi ona doğru eğildi. "Ve evet, onun kışını tekmelemek istiyorum." Bakışları kızın yüzünde gezindi. "Sen söz konusu olduğunda kendimi çok korumacı buluyorum."

"Seks yaptığımız için mi?"

Bir omzunu silkti. "Ondan önce de korumacıydım."

"Oh. Yani biz... ortak olduğumuz için mi?" Ya da belki de geçmişti .
Ona olanlar yüzünden kendini kötü hissediyordu-

"Sanırım sadece... sen olduğun için." Bir omuz silkme daha.

"İsim." "Onun kışını tekmelemini istemiyorum."

"Emin misin? Çünkü bana seni incitecek şeyler söylemiş gibi geliyor." Memphis dudaklarını büzdü. "Onun kışını biraz tekmeleyeceğime söz versem nasıl olur?"

"Eski sevgililerimden birini dövdüğün için hapse atılırsan, gerçekten peşinde olduğumuz adamı nasıl bulacağız?"

Çenesinde bir kas esnedi. "Yeterince adil." Sandalyesine yaslandı. "Ama eski sevgililerinin isimlerine ihtiyacım olacak. . Ve arkadaşlarının. İş arkadaşlarının. Sana yakın olan herkesin."

Yemeğini yeni bitirmişti ve yemek birden midesine çok ağır geldi. "Çünkü beni kaçıran adamın bunca zamandır hayatımda olduğunu mu düşünüyorsun?" Onu ve diğer tüm kadınları kaçıran adam.

"Sürekli adam dediğini fark ettim. Onu hatırladığın için mi?"

Kirpikleri titredi. "Bana seslendiğini hatırlıyorum. Ahırdan çıktığımda beni kovalıyordu. Ayçiçeklerine yaklaştığımda bağıırıyordu. Güçlü, sert bir sesi vardı." Tanrım, keşke daha fazlasını hatırlayabilseydi. *Yardım* edecek bir şeyler hatırlamayı.

"Ve o sesi tanımadığını mı düşünüyorsun?"

Sesi duyduğu an, sadece sert bir çığlıktı. Neredeyse bir gök gürültüsü. Birinin normal, günlük sesi gibi değildi. Eliza başını salladı.

"Polislerin dün gece bizi soyan kamyonu arıyor olması gerekiyordu. Onlardan henüz bir haber alamadım ve-"

Kapı ziline sesini duydu.

"Vay, vay. Tam zamanında değil mi?" Peçetesini yere attı ve ayağa kalktı. "Bu sabah misafir bekliyor muydun?"

Pazar günüydü. Kimseyi beklemiyordu.

"Doğru." Başını eğdi. "O zaman bakalım kim ziyarete gelmeye karar vermiş."

Ayağa fırladı ve Memphis'in peşinden gitti. Gözetleme deliğinden bakmak için bir saniyesini ayırdı, sonra Memphis kapıyı açtı.

"Günaydın, Dedektif," diye .

Dedektif Daniel Jones bir adım geri çekildi. "Sen... burada ne halt ediyorsun?"

"Başka nerede olabilirdim ki?" Memphis karşılık olarak sordu. "Bu kasabadaki otel odalarına dikkat etmelisin. İnsanlar hiç beklemediğiniz anda içeri giriyorlar."

Daniel Memphis'in kot pantolonuna, gömleğine ve ayakkabı giymemiş olmasına baktı. "Geceyi burada geçirdin."

"Ah, elbette, ve niyetim-"

Eliza onun yanına yaklaşırken, "Memphis güvenlik devraldı," demek için acele etti. "Şimdilik benim yanıma taşındı."

"Artık öyle." Daniel'in elleri zayıf kalçalarına gitti. Hâlâ rozetini takıyordu ve silah kılıfı kolunun altındaydı.

"Evet, ," diye yanıtladı Memphis. "Az önce söylediği buydu."

Eliza elini Memphis'in göğsüne koydu. Onun çok sert, güçlü göğsüne ve geri itti. "Bırak Daniel içeri gelsin." Daniel bu kadar erken geldiğine göre haberleri olmalı.

Memphis polisin içeri girebilmesi için geri çekildi ve Daniel çalışma odasına doğru ilerledikten sonra Memphis kapıyı kapatıp kilitledi. Eliza Daniel'in yanında durmak için adım attı. "Kullanabileceğimiz bir bilgi buldun mu? Ahırda mı yoksa kamyonun şoförünü mü buldun?" Kendi sesindeki umudu duyabiliyordu.

Ona doğru döndü. "Bazı bilgiler bulduk, evet."

Neden konuşmakta bu kadar yavaş davranıyordu? Midesi bulandı. Belki de kahvaltı o kadar da iyi bir fikir değildi.

"Eliza, dün aramak için neden özellikle o bölgeyi seçtin? Seni o araziye yönlendiren neydi?"

"I-" Dikkatli Memphis'e bir bakış fırlattı.

"Eliza ayçiçeklerini hatırladı," dedi. "Bir tarla dolusu. Gerçi bunu sana daha önce de söylemişti, değil mi?"

"Evet." Daniel'ın bakışları aralarında gidip geldikten sonra tekrar sadece Eliza'ya odaklandı. "Ama daha önce de baktığımı biliyorsun. O zamanlar işimize yarayacak bir şey bulamamıştık."

Bu pes edeceği anlamına gelmiyordu. "Ayçiçeklerini hatırladım." Bu konuda kararlıydı. "Memphis bir arkadaşına bizim için araştırma yaptırdı. Arkadaşı, kaçırıldığım sıralarda çekilmiş bazı eski hava fotoğrafları buldu ve bu fotoğraflar bizi birkaç yeri aramaya yöneltti." Hızlı bir nefes. "Size gösterdiğimiz yer üçüncü arama . Oraya vardığımızda o rüzgâr çanını *hatırladım*. Ahırdan kaçtığımı hatırladım. Orası bana tanıdık geliyordu. Oraya daha önce gitmiştim." Ona doğru ilerledi. "Mülkün sahiplerini bulmalıyız. Aramanıza izin vermelerini sağlayın. Ya da , yapabileceğiniz yasal yollar olduğunu biliyorum-"

"Mal sahibi bir ton altında gömülüydü ama dün gece o bürokrasiyi yırttık. Ortağım şu anda onunla konuşuyor. Onu sorgularken, haberi size vermemin daha iyi olacağını düşündüm."

Haberi ona mı verdi? Neden bu şekilde ifade ediyordu? "Eliza, o arazi babanın."

Ne?

"Yıllar önce Robinson Corporation'ın şemsiye şirketlerinden birinin altında satın aldı. Satın aldı, sonra da hiçbir şey yapmadı. Şimdi buradasın ve bana o arazide esir tutulduğunu söylüyorsun. O eski ahırdan kaçtığını söylüyorsun."

Yanakları sıcak hissetti. Sonra diken diken oldu. Sonra da soğudu.

Çok soğuktu. "Bana hiç mantıklı gelmiyor," diye devam etti Daniel.

"Neden baban o araziye alsın ki? Neden saklasın ki?"

satın alma?" Bu sorular geldi Dışarı, Hızlı ateş,
sadece gibi bir sorgulama. "Ne haltlar
dönüyor?"

"Neler olduğunu anlamıyorum."

Memphis, Eliza'nın sesinin kaybolmuş tonundan hoşlanmamıştı. Mutfakta ilk görüldüğünde gözlerinde acı titreşmişti. Kurbanlar onu rahatsız etmeye başlamıştı bile. Yemek sırasında onu kızdırmaya çalışmıştı. Ruh halini hafifletmeye çalışmıştı. Dedektif gelene kadar biraz ilerleme kaydetmişti.

Ne olduğuna gelince... "İşler kolaylaştı, olan bu." Araba yoluna doğru döndü ve arkasına dönüp baktığında dedektifin hemen arkasında olduğunu gördü. Daniel, Eliza'nın evinden ayrıldıklarından beri onu takip ediyordu. Polis herhangi bir noktada önden gidip onu geçebilirdi, aynı lanet yere gidiyorlardı.

Robinson malikanesi.

Büyük kapıların önünden geçti ve kıvrımlı yolun önünde durdu. Eliza araçtan fırlamaya hazırlanırken, adamın eli dışarı fırladı ve Eliza'nın bileğine dolandı. "Bu gelişme araziye gönlümüzce arayabileceğimiz anlamına geliyor. Mülkün sahibi baban, o yüzden izin verecektir."

"Neden ona ait?" Kadın başını salladı. "Bunun bir tesadüf olmasına imkân yok. Tanrım, orada tutuldum. *Tuzağa düşürüldüm*. Ve burası babama mı ait?"

Hayır, bunun bir tesadüf olduğunu bir an bile düşünmedi. "Bu bir ipucu," dedi acımasızca. "Faili bulmamıza yardımcı olacak zincirin bir halkası daha."

"Ama kimse onu bulamıyor." Yutkundu. "Daniel kamyoneti kimsenin bulamadığını söyledi. Etiket yokmuş, bu yüzden sistemde aratamıyor."

"Takip edebilirim. Marka ve modelini, koca lastikleri ve ızgarasıyla aracın tam tanımını araştırabilirim. Önünden kaybolmaz. Onu bulacağım." Bir sürü bağlantısı vardı.

avında kullanabilirdi. Aslında o ava çoktan başlamıştı. Buz Kırıcılar'daki arkadaşlarına aracın tarifini mesajla göndermişti ve onların bağlantıları sayesinde birilerinin onun için bir şeyler bulabileceğini biliyordu.

Arkalarından bir kapı çarptı. Arkasına baktı ve Daniel'in aracından çıktığını gördü. Daniel'in hareketleri sert ve öfkeliydi ama adam Memphis Eliza'nın çatı katının kapısını açtığı andan beri öfkeliydi.

Geceyi onunla geçirmemden hoşlanmadın.

Daniel'in Eliza'ya kişisel bir bağlılığı vardı. Kaçırıldığından beri Daniel öyle ya da böyle onun hayatındaydı. Bu da demek oluyordu ki, evet, Daniel onun şüpheli listesindeydi. "Onunla hiç yattın mı?"

"Ne?" Sesi tizleşti. "Şimdi bunun zamanı *değil!*" Kendini geri çekti ve arabadan atladı.

Aslında Daniel hakkında öğrenebildiği kadar çok şey öğrenmenin tam zamanıydı, ama Eliza babasının evine çıkan taş basamakları fırtına gibi -oldukça zarif ama kesinlikle yine de fırtına gibi- çıkıyordu. Daniel da çoktan onun kuyruğuna takılmıştı.

Çenesini kilitleyen Memphis kiralık arabasından indi. Yeni bir tane, daha önce kullandığı hurda araç değil. Birkaç torpil yaptırmış ve bu aracı bekletmişti. Kapıyı çarptı ve Eliza ile Daniel'in arkasından sinsice yaklaştı. Daha üst basamağa çıkmadan yükselen sesleri duyabiliyordu-

"Gerekirse arama emri çıkartırım da ne demek?" Prescott kükredi. "Kaç tane avukatım biliyor musun? Arama emrinden söz etmenin beni korkutacağını mı sanıyorsun?"

"Arama izni almalarına gerek yok baba," diye araya girdi Eliza'nın soğuk sesi. "Çünkü onlara mülkün tamamını aramaları için tam izin vereceksin."

Arkasına döndü -Prescott çalışma odasında Camila'yla dişe diş bir mücadele veriyordu, ama şimdi Eliza'ya bakıyordu. "Ne dediklerini duydun mu?" diye sordu.

Memphis de çalışma odasına girdi. Toplanan gruba baktı. Prescott, yeni karısı Kathleen ve hiç sevmediği gardiyan Alec. Birlikte sıraya girmişlerdi ve Camila'yla karşı karşıyaydılar. Camila ve şimdi de Daniel. Daniel ortağının hemen yanında yer almıştı. Ve bu iki grubun ortasında?

Eliza.

Memphis kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak sahneyi izledi.

Eliza babasıyla yüzleşti. "O araziyi neden satın aldın?"

"Her yıl *binlerce* ve *binlerce* dönüm arazi satın alıyorum! Dedektif Perez'in hangi mülkten bahsettiğini bile bilmiyorum!" Hayal kırıklığına uğramış bir nefes. "Buraya geliyor ve ona tam erişim izni vermemi istiyor. Hayır, ona hiçbir şeye tam erişim izni , öğrenene kadar-"

"Ayçiçeği tarlalarını arıyorduk," dedi Eliza.

"Evet, evet, biliyorum." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Doğru yeri buldun mu?"

Soruyu sorarken sesi biraz farklıydı. Karmakarışık bir karışımdı; umut, isteksizlik, korku.

"Yaptık," diye Eliza.

Memphis küçük grubu çok yakından izlediği için şaşırtıcı tepkiyi yakaladı. Hızlı nefes alış. Öfke parıltısı...

Kathleen'in yüzünde.

Ama Eliza'nın üvey annesi, Prescott kızına doğru ilerlerken bile maskesini hemen yerine taktı. "Sen... yaptın mı?"

"Yaptım baba. Ve polislerin aramak istediği mülk de bu. *Sizin*."

Prescott başını salladı. "Bu mümkün değil."

"*Hatırlıyorum*. Orada olduğumu hatırlıyorum. Yer orası, biliyorum öyle."

"Eliza..." Kathleen'in sesi. Sempati ve üzüntü dolu.

"Kendini üzüyorsun canım. Dün seni tam da bu konuda uyarmadım mı? Sana kendini fazla kaptırma demedim mi?"

Abartılı mı? Memphis'in kaşları birbirine çarptı. Kıçına tekmeyle basmıştı. Ve Eliza ne olmak isterse olabilirdi. *Olabildiğin kadar ol, tatlım. Ben senin arkadayım.*

Kathleen Prescott'u kenara çekti ve ellerini Eliza'nın omuzlarına doladı. "Dr. Kendall'ı aramalısın. O size yardım edebilir. Rastgele bir yer seçip sonra da orayı sihirli bir şekilde ihtiyacın olan yere dönüştüremezsın-"

"Saçmalıklardan nefret ederim," dedi
Memphis. "Nefret ederim." Herkes ona baktı.

"Evet, merhaba." Onlara küçük bir el salladı. "Eliza'yla birlikte geldik. Henüz fark ettiniz mi bilmiyorum ama biz bir paket anlaşıyoruz." Neden hepsi bu kadar şaşırılmış görünüyordu? "Bunu daha önce konuştuğumuzu sanıyordum. Sanırım kaçırdınız?"

Alec ona ters ters baktı. "Ona yanlış umut veriyorsun. Onu-"

"Henüz seninle konuşacak havada değilim, o yüzden sıranı beklemeye ne dersin?" Memphis tembel bir sırıtışla sordu. "Teşekkür ederim. Şimdi Eliza'ya dönelim. Çünkü onun için her zaman havamdayım." Üvey anneye doğru ilerledi. "Ona asılmayı bırakmaya ne dersin, olur mu?"

Kathleen kaşlarını çatarak onu bıraktı. "Ben... onu rahatlatıyordum."

Her neyse. "Eliza'nın dün bulduğu yerle ilgili 'büyülü' hiçbir şey yok, o yüzden bu kelimeyi kullanmayarak başlayalım." Çünkü bu onu kızdırmıştı. "Ve bir büyü, bir kuruntu falan da geçirmiyor. Hiçbir şey için kendini yormuyor. Onunla birlikteydim. Tepkisini gördüm. Gerçektir. O yeri tanıdı. İlk iki durak ona bir şey yapmamıştı, ama üçüncüye gitmişti çünkü Eliza oraya daha önce de gitmişti. ahırın üçüncü durağındaki tahta çubuk, kelepçelerinden için çok mücadele ettiği yerden hâlâ kırık." "

"Tanrım." Prescott yere yığıldı.

"Ahırın dışında hâlâ asılı olan rüzgâr çanını tanıdı." Bakışlarını Camila ve Daniel'a doğru eğdi. "Size işinizi nasıl yapacağınızı söylemek için değil..." Oh, bekle. Evet, . "Ama bu

Kanıt olarak aldığım ilk şey. Birisi bunu güzel ve parlak tutuyormuş. Garip, değil mi? Terk edilmiş bir mülk için. Dışarıda tek bir şeyin pırıl pırıl olması. Garip görünüyor ama ben ne bilirim ki?"

"*Tanrım,*" diye tekrarladı Prescott. "Ben... Ben mi sahibiyim?" Bakışları Camila'ya kaydı. "Emin misiniz, Dedektif Perez?"

Başını salladı.

"Tuhaf bir şey," diye devam etti Memphis ve şimdi Eliza'nın yanında duruyordu. Bir tarafta polisler. Diğer tarafta ailesi -ve eski koruması-. "Oradan ayrılırken, serserinin biri bizi yandan vurdu. İkinci bir vuruş için geri geliyordu, yani bir kaza değildi, ama fren yaptım ve bizi ıskaladı." Memphis bakışlarını Alec'in üzerinde gezdirdi. "Dün geceki saldırıya tanık , değil mi? Olayları yakından izlemeyi sevdiğini biliyorum... yani Eliza'yı."

Alec'in çenesi kalktı. "Bay Robinson geri çekilmemi söyledi. Dün bana bir gün izin verdi. Muhafızlara böyle Eliza'nın korumasını senin üstlendiğini bildirmemi söyledi." Öne doğru atıldı. "Bana işteki ilk gününüzde onu tehlikeye attığınızı mı söylüyorsunuz? Seninle birlikte geçirdiği bir araba kazasında neredeyse ciddi şekilde yaralandığını mı?"

Camila, "Herkes bir nefes alıp sakinleşmeli," diye oldukça etkileyici bir ben yetkiliyim tonuyla anons etti.

Alec'in duymazdan geldiği bir ses tonuydu bu, "Onu *yıllarca* izledim! Tüm bu süre boyunca ona yaklaşan tek bir tehdit bile olmadı. Sen buradasın ve işinin ilk gününde şimdiden çuvalladın mı?"

Memphis gülmek zorunda kaldı. Alec'in yüzünün aldığı şekilden bunun diğer adamın beklediği tepki olmadığını anlayabiliyordu.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Alec hırladı. "Eliza'nın güvenliğinin bir tür şaka olduğunu mu düşünüyorsun?"

Hayır. Haftanın hiçbir günü böyle düşünmemişti. Memphis ona, "Eliza'yı güvende tutmak benim bir numaralı önceliğim," diye güvence verdi.

"Öyle olduğunu sanmıyorum." Alçak sesle Kathleen'den geldi bu sözler. Onu neredeyse unutmuştu.

"Üvey kızımı korumanın senin önceliğin *olduğunu* sanmıyorum." Burnunu çekti. Bir yüksek topuklu ayağından diğerine geçti. "Kocamın senin hakkındaki raporunu okudum."

Muhteşem. Bilgilerinin bir okul partisinde bedava şeker gibi dağıtıldığını bilmek güzel.

"Bu davadasınız çünkü Buz Kırıcı arkadaşlarınızdan birine yardım ediyorsunuz. Kendinize böyle diyorsunuz, değil mi?" Kathleen sordu, sesi tereddütlüydü ama bakışları sertti. Agresifti. "Buradasınız çünkü *arkadaşınızın* kız kardeşi kayboldu ve geri dönmedi. Kayıp kardeşini bulmasına yardım edeceğinize söz verdiniz ve bu sözünüzü tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırsınız, bu Eliza'yı kullanmak anlamına gelse bile."

Onu düşünürken sol yanağını içine çekti. "Archer Radcliffe'in çevresinden birini tanıyorsun." Delilah'nın yeni kocası. "Uyuyor. Ne de olsa Eliza onu tanıyor, senin de tanıyor olman mantıklı." Olasılıkları analiz ederken başını salladı. "Kısa süre önce arkadaşım ile evlendiğini duydun ve onunla ilişkim hakkında bazı dedikodular aldın."

"Hiçbir Geyi inkâr etmiyorsun," dedi Kathleen elini kocasının koluna dolayarak. "Senin önceliğin Eliza'nın güvenliği *değil*. Bir zamanlar da avcıydın, şimdi de avcısın. Tek yapmak istediğin o adamı bulmak ve bu süreçte kimi incittiğin umurunda değil." Başını Alec'e doğru çevirdi. "Onun güvenliğini bir kez daha devralmalısın."

İki dedektif rahatsız bir şekilde yer değiştirdi. "Şu mülk hakkında..." Daniel kararlılıkla söyledi.

"Orası şehir sınırları içinde bile değil." Katheen'in eli kocasının üzerinde sıkılaştı ama iki dedektife sorgulayıcı bir bakış fırlattı. "Sizin yetki alanınızda bile mi? Orayı başka birinin soruşturması gerekmez mi?"

"Houston'dan alındım." Eliza hepsinin ortasında durduğu yerden kıpırdamamıştı. "Ve eminim dedektifler diğer kolluk kuvvetleriyle işbirliği yapıyordur." Bakışları babasının üzerindeydi. "O mülkü aramaları için onlara izin ver."

İmzalamanız gereken yasal belgeleri imzalayın. Kaybedecek zamanımız yok."

Hayır, .

Eliza'nın işaret parmağı kalçasına vurdu. "Memphis'e göre, beni kaçıran adam kayboluşumun yaklaşan yıldönümünde başka bir kadını kaçıracakmış. Yaptığı şey bu - her yıl farklı bir kadını kaçırmak. Eğer biz araştırırsak, eğer polis sizin mülkünüzü araştırırsa, belki bizi ona götürecek bir ipucu bulabiliriz. Belki bir başkasının daha ortadan kaybolmasını engelleyebiliriz."

On yaş daha yaşlı görünen babası başını salladı. "Arayın," dedi polisleri. "Bilmiyordum bile... çok fazla aramız var. Oraya hiç gittiğimi sanmıyorum. Sadece gelecek için mülk..."

Eliza'nın geçmişine bir gelecek.

Prescott, "Avukatlarımın her şeyin yolunda olduğunu bilmelerini sağlayacağım," diye ekledi.

Kathleen'in kavisli çenesi sertleşti. "Seni *kullanıyor*, Eliza," dedi. "Anlamıyor musun? Yoksa anlamayacak kadar çaresiz misin-"

Memphis vücudunu Eliza'nınkinin önünde hareket ettirdi.

" yok." Eliza'nın eli omzuna dokundu. "Umurumda değil." Bu sözler yanılttı. Kaşlarını çatarak ona baktı.

Ona gözlerine dokunmayan bir gülümseme gönderdi. "Beni kullanman değil. Beni onun için kancaya takılmış bir solucan gibi sallandırman umurumda değil. Onu yakaladığın sürece, onu getirdiğin sürece, ne yaptığın umurumda değil."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Onunla yatıyor musun?"

Eliza lavaboyu kapattı. Babasının evindeki *çok sayıdaki* misafir banyosundan birinde yüzüne su sıçratıyordu. *Onun* evi. Çok fazla odası olan ve içinde yeterince insan bulunmayan devasa bir ev. Ona her zaman çok boş gelmişti.

Eliza bir el havlusu aldı ve Kathleen'e baktı. Diğer kadını üvey annesi olarak düşünmüyordu. O sadece... Kathleen'di. Görünüşte hiçbir yerde yokken babasının hayatına girmiş olan kadın. Babası yıllar boyunca sevgililerinden hep hoşlanmıştı. Yine de yeniden evlenmeyeceğine yemin etmişti. Annesinin ölümünden sonra değil.

Sonra Kathleen ortaya çıktı.

Kathleen çoğu zaman gözlerine hiç ulaşmayan bir gülümseme takınırdı. Toplum içinde çoğu zaman dayanılmaz derecede kibar olan Kathleen, özel hayatında bir insanı öldürebilirdi. Her zaman çok dikkatli görünen Kathleen.

Kathleen, "Soruya cevap ver, Eliza," diye emretti.

Suyu kapattı. El havlusunu yeniden düzenlemek için zaman harcadı. Sonra diğer kadına doğru baktı. "Özel bir an yaşamaya çalışan birinin sözünü kesmek kabalıktır."

"Banyo kapısı kapalı değildi. Sadece üzerine su sıçratıyordun." Başını eğdi. "Ağlıyormuşsun gibi mi göstermeye çalışıyordun?"

Hayır, tam tersi. Gözyaşlarından kurtulmaya çalışıyordu. Gözlerini doldurmak isteyen yanmayı uzaklaştırmaya çalışıyordu. "Tabii ki hayır."

"Ona güvenemezsin."

İç çekerek Kathleen'e doğru ilerledi. "Bu senin için neden önemli?"

"Çünkü sana zarar gelmesini istemiyorum, belli ki! Ben senin üvey annemim. Seni önemsiyorum."

Tamam. Şakakları zonkluyordu. "Daha önce kişisel ilişkilerimle hiç ilgilenmemiştin."

"O adam bu evde durdu ve planının seni baştan çıkarmak olduğunu itiraf etti! Seni saplantı haline getirmek."

"Onun 'takıntılı' kelimesini kullandığını hatırlamıyorum," diye mırıldandı.

"Ve sonra da seni götürmek istiyor! Belli ki parana el koyabileceğini düşünüyor, ama onunla kaçarsan baban-"

Eliza tutamadı. Güldü.

"Bana mı gülüyorsun?" Kathleen ısırdı.

Ona değil. "Gülüyorum çünkü Memphis'in benim paramı önemsemesi fikri çok saçma. Ailemin sahip olabileceği para onun umurunda bile değil."

"Oh, size böyle mi söyledi?"

"Kendi parası var."

"mi?"

Bu saçma bir konuşmaydı. "Hayatımda bundan daha önemli şeyler oluyor." Kapıya doğru yöneldi.

Kathleen onun önüne atladı. "Seni bir katilin önünde sallandıracak. Sen onun için önemli değilsin. Avlanmak önemli. Başka bir canavarı yakalamak. Tek umursadığı bu."

Eliza'nın başı öne eğildi. "Beni umursamadığını biliyorum." Buna neden şaşırsın ki? "Başından beri hedefleri konusunda çok dürüst davrandı."

Ahşap zeminin iniltisini duydu. Ses misafir odasının girişinin yakınından geliyordu ama Eliza o tarafa bakmadı. Henüz bakmadı. "Benim hedeflerim onunkilerle tamamen örtüşüyor. Memphis ve ben de beni kaçıran adamı adalete teslim etmek istiyoruz."

"Yol boyunca yaralanmış olsan bile mi? Dün gece saldırıya uğradın-"

"Ve Memphis işleri halletti. Ona güveniyorum. Aynı anda hem avlanabilir hem de beni koruyabilir." Bunlar birbirini dışlayan şeyler değildi.

"Ve seni becereyim mi?" Kathleen yüz ifadesi gerginleşirken meydan okudu. "Bunu da yapabilir mi?"

"*Ahem.*" Kapı aralığından. Memphis'ten.

Kathleen'in yüzü bembeyaz kesildi. Eliza Memphis'in orada olduğunu biliyordu ama Kathleen'in bilmediği çok açıktı.

"Eliza'nın öpüşüp anlatacak bir tip olmadığını düşünüyorum. Onda bana gelen bir şey var. Çok düzgün biri. Ölçülü. Ben öyle . Peki sana bir şey *söylememe* ne dersin?"

Kathleen ona bakarken bir askeri gururlandıracak bir dönüş yaptı.

"Eliza ve benim birlikte ne yaptığımız seni hiç ilgilendirmez." Gülümsedi.

Kathleen tükürdü.

Memphis elini Eliza'ya uzattı. "Gitmeye hazır mısınız?"

Bu evden ayrılmaya her zaman hazırды. Eliza Kathleen'in etrafından dolandı ve onun elini tuttu. Onu merdivenlerden aşağı indirdi ve zemin kattaki babasının çalışma odasının önünden geçerlerken, Alec'in kapı aralığından onları izlediğini gördü.

"Burada mı yaşıyorsun yoksa?" Memphis ona sormak için durakladı. "Çünkü sürekli etrafta dolanıyorsun."

"Arka taraftaki misafir evinde yaşıyor," diye Eliza.

"Gerçekten mi?" Memphis kaşlarını çatarak Alec'e baktı.

"Orası rahat değil mi?"

Alec ileri atıldı. "Onu her an izle. Eğer Eliza senin koruman altındayken yaralanırsa, ben-"

"Alec, endişeni anlıyorum ama Memphis'in yanında tamamen güvendeyim," araya girdi Eliza. Dedektiflerden hiçbir iz yoktu.

Alec'in elleri iki yanında yumruk oldu. "Numaram sende var, Eliza." Evet, vardı. Yıllardır ezberindeydi.

"Gece ya da gündüz bana ihtiyacın olursa ara. Koşarak gelirim."

Memphis ona küçümseyen bir bakış fırlattı. "Neden şimdi gitmiyorsun? Eminim yapacak işlerin ve kızdıracak başka insanların vardır."

Ama Alec gülümsedi. Ve Memphis'e daha da yaklaştı.

Hava gerginlikle doluydu. Çok fazla testosteron. Durumu yatıştırma zamanı. "Çocuklar, sakın olun-

"Eğer ona bir şey olursa, seni öldürürüm," diye söz verdi Alec.

Ağzı neredeyse mermer zemine çarpıyordu. "Ne? Alec, söyleyemezsin-"

"Kesinlikle deneyebilirsin," diye davet etti Memphis. "Beni tehdit eden ilk kişi sen değilsin ya."

"Bu bir tehdit değil. Eğer Eliza'ya bir şey olursa, senin için gelirim." Alec'in bakışları Eliza'ya kaydı. "Gece ya da gündüz. Beni ara." Sonra uzaklaştı.

Şok içinde onu izledi.

Memphis'in parmakları hafifçe çenesinin altına kaydı. "Tatlım, korkarım ki sormak zorundayım..."

Parmakları teninde gezinirken başı ona doğru döndü.

"Adamın tavrı beni meraklandırıyor..." Memphis'in sesi sertleşti. "Alec ile yattın mı?"

"Hayır. Hayır, aramızda hiçbir zaman kişisel bir şey olmadı."

"Senin tarafında değil." Adamın eli bir kez daha kadının çenesine dokundu. "Peki ya dedektif?"

Öfke karıştı. Cidden mi? "Hayatımdaki her erkekle yatmıyorum. Seninle yatağa hızlıca atladığımı anlıyorum ama bu normalde benim yapacağım bir şey değil."

"Oh, tatlım, benimle yatağa istediğin kadar hızlı ve sık gir. Asla ama asla şikâyet ettiğimi duymayacaksın." Ona doğru eğildi. "Kiminle kişisel ilişkiye girdiğini bilmem gerekiyor."

Evet, sürekli bir liste istiyordu. Mesele şu ki, uzun bir listesi yoktu. Çok kısaydı. Yıllar boyunca önceki sevgilileriyle neredeyse hiç görüşmemiştir.

"Suçlu sana yakın, bebeğim. Hissedebiliyorum. Kiminle karşı karşıya olduğumu görmeliyim."

"Uzun zamandır *kimse* olmadı. Ve kesinlikle tutkulu, dramatik ya da-" Ondan bir adım geri çekildi.

Elini .

"Bana yakın olsaydı *bilirdim*." Bilmek zorundaydı. "Beni öpen ya da bana dokunan bir adamın beni kaçıran adamla aynı kişi olup olmadığını bilirdim. *Bilirdim*."

Gözlerinde sempati parladı. "Hayır, bilemezsin. Sana doğru yürüyebilir ve sen bunu fark edemezsin ve bence seni en çok korkutan şey de bu."

Alt dudağının titrediğini hissedebiliyordu. Eliza geri çekildi. Sonra ön kapıya doğru döndü. Birini kırarak açtı ve taş basamaklardan hızla inerken güneş ışığı yüzüne vurdu. Dedektifler dışarıdaydı, birbirlerine sokulup usulca konuşuyorlardı.

"Arama alanına geliyorum," diye duyurdu. Daniel başını salladı. "Bu iyi bir fikir değil."

"Bölgenin sahibi ailem. Hiçbir şeye dokunmayacağım. Orada olmak istiyorum. Sadece neler olduğunu görmek istiyorum." Bu işe dahil olması gerekiyordu. "Ve başka bir şey hatırlayabilirim. Sana yardımcı olabilecek bir şey düşünebilirim."

Daniel ve Camila uzun uzun bakiştılar.

"Üzerinde üniforma bulundurabiliriz," diye mırıldandı Camila. Başını eğdi. "Ama eğer kalıntılar bulursak..."

Kalıntılar. Eliza nefesini içine çekti. "O kayıp kadınların orada olduğunu mu düşünüyorsun?" Babasının topraklarında mı?

Dedektifler arasında uzun bir bakış daha. Bunu yapmayı bırakmalarını diledi. Ne zaman uzun uzun bakışsalar, endişesi içini kemiriyordu.

Daniel'ın tonu sanki Camila haddini aşmış ve özel kalması gereken bir şey söylemiş gibi, "Bu konuda kesinlikle spekülasyon yapamayız," dedi.

"İstedığınız kadar spekülasyon yapın," dedi Memphis gruplarına katılırken. "Sonra kayıpları gerçekten aramaya hazır olduğunuzda arkadaşımı kullanabilirsiniz."

"Kaç tane arkadaşın var?" Daniel bilmek istiyordu. "Muhtemelen beklediğinden daha fazla," diye karşılık verdi.

"Hiç beklemiyordum," diye mırıldandı Daniel.

"O zaman, görüyorsun, bu beklediğinden daha fazlası." Memphis rahat ve ilgisiz görünüyordu ama bakışlarının kendisine doğru kaydığını fark etti. Bunu yaptığında, gözlerinde karanlık, sert bir yoğunluğun parıltısı vardı...

Ondan bir adım uzaklaştı.

Memphis omuzlarını dikleştirmeden hemen önce gözleri kısıldı "Dr. Antonia Rossi. Söz konusu arkadaşımız o. Merak etmeyin. Olaylar hakkında onu uyarma cüretini gösterdim bile ve her an eğlenceye katılmak için gelebilir. Ölülerini bulmak söz konusu olduğunda, kimse onun yeteneklerini geçemez. FBI onu her zaman serbest çalışan olarak kullanır. Eğer o bölgede ceset aranmasını istiyorsanız, Tony'yi istersiniz."

Şaşkınlık Eliza'nın içinden geçti. "Ona buraya gelmesini söyledin mi?"

Yumuşak bir iç çekiş. "Evet, tatlım, yaptım." Elini ona dokunacakmış gibi kaldırdı ama sonra durdu. Eli tekrar yanına düştü. Memphis bir kez daha polislere odaklanmış gibiydi. "Önce patronunla görüşecek. Tony resmi kanalları takip etme konusunda çok iyidir, gerçi ona bunun sıkıcı olabileceğini defalarca söyledim. Ama duruşmalarda tanıklık etmesi için çağrılan hep o oluyor, bu yüzden işleri kitabına göre oynamayı seviyor." Elini takım elbiseli dedektiflere doğru sallarken dudakları yarım bir gülümsemeye dönüştü. "Muhtemelen ikiniz de onu seveceksiniz."

Eliza'nın bakışları kendisini bekleyen kiralık araca kaydı. Aşağı indiğinde Memphis'in cipi gitmişti. Ona aracı tamir ettirmek için gerekli ayarlamaları yaptığını söylemişti.

Polisler çok aktif olmadığı için araçta kanıt toplamayı biliyordu.

Az önce oraya başka bir araç daha gelmişti ve o zaman onun sonsuz gibi görünen bağlantılarını biraz merak etmişti.

Şimdi başka bir bağlantı ortaya çıkıyordu. Ölülerini avlayan bir kadın. Başka kim ortaya çıkabilir ki?

Peki topraktan kim çıkacaktı? Tony o topraklarda gerçekten ceset bulacak mıydı?

Etraflarında sessizliğin uzandığını fark etti. Herkes ona bakıyordu. Eliza'nın ne söylendiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece onlara dalmıştı.

Daniel sabırsız bir sesle, "On bin dönüşünden fazla," dedi. "Biz her şeyi tararken gerçekten orada dikilip duracak mısınız? Buna hiç gerek yok, Eliza. Orada olmana gerek yok."

Evet, o . "Orası babama ait. Orada olacağım."

Daniel başını salladı, kadın bunu onaylama olarak algıladı ve rahatlamaya başladı.

"Sadece sınırlı kapasite," diye bağırdı Daniel. "Dışarı çıkıyorsun, orada bir saat geçiriyorsun ve başka bir şey hatırlamıyorsan, işi profesyonellere bırakıyorsun, anladın mı?" Yüz ifadesi gerginliğini koruyordu. "Bu hiçbir şey olmayabilir, Eliza. Ama biz arama yaparken senin orada olduğun basına sızarsa, ikimiz de bunun bir tür medya çılgınlığına dönüşeceğini biliyoruz. Her şeyi gizli tutmalıyız."

Memphis, "Gösteriştense uzak olmak benim göbek adımdır," diyerek onu temin etti. "Eliza ve ben bunu kesinlikle halledebiliriz."

Camila başını iki yana sallayarak, "Sende gösterişsiz bir şey olduğunu hiç sanmıyorum," diye karşılık verdi. "Kurnaz olmanın ne demek olduğunu biliyor musun ki?"

"Bana uygun olduğunda, inanılmaz derecede kurnaz olabilirim." Bu kez eli uzandı ve Eliza'nın elinin etrafında kıvrıldı. "Evrak işlerini hallet. Eliza ve ben bir saatliğine -başlangıçta- arazide olacağız. Hafızasında bir şey canlanmazsa buradan ayrılacağız çünkü peşine düşmek istediğimiz başka ipuçları var."

Neden onun dokunuşu onu her zaman daha sıcak hissettiriyordu?
Daha güvenli mi?

"Başka ipuçları mı?" Daniel'in kaşları havaya kalktı. "Ne gibi?" "Yakında öğrenirsin."

"Hayır. Hayır, *şimdi* öğreneceğim. Burada baş dedektif benim. Bu davayla ilgili paylaşacağın başka bir şey varsa bana söyle. Beni karanlıkta bırakma, asla." Başını Eliza'ya doğru çevirdi. "Sana hep yardım etmedim mi? Bana ihtiyacın olduğunda hep yanında olmadım mı?"

Evet.

"Bana güvenebileceğini biliyorsun, Eliza." Cevap vermek için ağzını açtı-

Memphis onun elini daha sıkı tuttu. "Bu çok tatlı. Teşekkürler Daniel. Kendimi sıcak ve içim kıpır kıpır hissettiriyor. Arkamızda olduğunu bilmek güzel. Eğer diğer ipuçlarımız da işe yararsa, tıpkı ayçiçeği tarlasında olduğu gibi size tüm gelişmeleri anlatacağız. Şimdi, hepimiz hareket etmeye ne dersiniz? Gün ışığı yanıyor."

Memphis'in sesi tamamen medeniydi ama çenesi kilitlenmişti. Onu biraz fazla sıkı tutuyor gibiydi. Ona zarar vermiyordu. Ona fiziksel olarak zarar vereceğini hiç sanmıyordu ama ondan kaçmanın hiçbir yolu yoktu. Dedektiflerden ayrıldılar. Yeni kiralık arabaya bindiler, başka bir SUV. Siyah, şık.

Kadının kapısını kapattı ve aceleyle sürücü tarafına geçti. Başka bir şey söylemeden aracı çalıştırdı ve onları oradan çıkardı.

Havadaki gerginliği hissedebiliyordu. Ama bundan da öte, Memphis'in ona kızgın olduğuna yemin edebilirdi. "Yanlış bir şey mi yaptım?" İşaret parmağı kalçasına vurdu.

"Bunu da nereden çıkardın?"

Evet, kesinlikle kızgın. "Saçmalıkları sevmediğini sanıyordum." "Yapmam." Tersledi.

Başını çevirip onu inceledi. Eğer o güçlü çenesini biraz daha sıkarsa... "Daniel'a palavra sıkıyordun. Sıcak ve karıncalı hissetmiyordun."

"Bu iğnelemeydi, saçmalık değil. Tony o tarlalardaki diğer kurbanları bulur bulmaz, Federaller devreye girecek ve dostun Daniel aksiyona arka koltukta devam edecek. O bizim için geçici bir sorun."

Keskin bir nefes çekti.

"Siktir." Fren yaptı. Babasının arazisinin kenarındaydılar. Başını ona doğru çevirdi. "Bu nezaket göstermem gereken bir zamandı, değil mi?"

Parmağı kalçasına daha hızlı vurdu. "Hepsinin öldüğünü düşünüyorsun. Bütün o diğer kadınlar..."

"İkimiz de biliyoruz ki bunca zaman sonra hâlâ hayatta olmaları son derece düşük bir ihtimal. Bazen bir kurbanın bu kadar yıl boyunca hayatta ve mahkum olarak tutulduğu olur mu? Evet, ikimiz de daha önce haberlerde gördük. Ama bu *nadirdir*. Ve Elijah bu suçlunun sadece son kurban gittiğinde yeni bir kurban aldığına inanıyor. O bir koleksiyoncu değil. Onun tarzı bu değil."

Acı kalbini burktu. "Bazı şeyleri daha önce hatırlayabilseydim, onu durdurabilirdim. O kadınlara yardım edebilirdim."

"Sana tekrar söyleyeceğim ve söylediklerime *inanmanı* istiyorum. Bu bok senin suçun değil. O kadınlara zarar vermedin. Onları sen almadın. Sen de bir kurbandın. Suçlama oyunu oynama. Bunu kendine yapmana izin vermeyeceğim."

"Her şeyi kontrol edemezsin. Bana bir şeyler hissettiremezsin." Sihirli bir şekilde onun duygularını açıp kapatamazdı. O da bunu yapamazdı. Gerçi yıllar boyunca bunu denemişti.

kaçırdı. "Bana bilmediğim bir şey söyle." "Bana neden kızgın olduğunu bilmek istiyorum."

"Ben ."

"Saçmalık," seslendi. Sadece söylemek için. Sadece görmek için-

Başını ona doğru çevirdi. "Şu anda benimle bu yola girmek istemezsin."

"Ne istediğim hakkında hiçbir fikrin yok." Kimse bilmiyordu. Kimse onu gerçekten tanımiyordu. Kendini bile gerçekten tanımiyordu-

"Dün gecedan sonra, oldukça iyi bir fikrim var." Yakınına eğildi. Eli kalktı ve çenesinin altında kıvrıldı. "Beni istiyorsun prenses. İçine girebildiğim kadar sert ve derin girmemi istiyorsun ve içine girdiğimde, dünyanın etrafımızda yanması umurunda olmayacak çünkü sonunda benimle özgürsün. Tırmalayabilir, ığlık atabilir ve istediğin kadar boşalabilirsin ve seni asla hayal kırıklığına uğratmayacağımı biliyorsun. Orada olacağım çünkü işler korkutucu, yoğun ya da karanlık hale gelse de umurumda değil. Orada olacağım."

Nefes alış verişinin sesi arabanın içinde çok yüksek duyuluyordu.

"Ama seni önemsemediğimi düşünüyorsun," diye hırladı. "Seni sadece zevk için becerdiğimi mi düşünüyorsun?"

"Ben öyle bir şey demedim."

Arkalarından biri korna çaldı. Eliza dönüp arkasına baktı. Dedektifler arkalarındaydı. Daniel eliyle ilerlemelerini işaret etti.

"O bir sorun." Memphis'ten düz bir açıklama. "Ona güvenmiyorum. Ya delicesine beceriksiz ya da davanızı kasten mahvetti."

O dikkati tekrar Memphis'e yöneldi.

Koltuğuna yaslanmıştı. İleri doğru sürdü. Telaşsız görünüyordu. Sanki onlardan, vahşi seksten ve Daniel'in soruşturmayı mahvetmesinden bahsetmiyormuş gibi-

"Hangisi olduğuna henüz karar veremedim ama çalışıyorum." Arabayı sürerken ona bakmadı.

Nefes alıp veriyordu.

"Ona güvenme," diye emretti Memphis. "Aslında, benden başka kimseye güvenme." Bir duraklama. " diye söylüyorum, canının yanmasına izin vermektense ateşin içinden geçerim. Tenine en ufak bir çürük bile değmesini planlamıyorum. Ve seni öylesine de becermeyeceğim."

O zaman neden beni beceriyorsun?

"Söyle bebeğim," diye ısrar etti Memphis arabayı sürerken.
"Edepsiz konuşmanı ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Neden beni beceriyorsun?"

Ona tembel bir sırıtış gönderdi. "Çünkü sana kafayı takmış durumdayım. Beni herkesten daha fazla tahrik ediyorsun. Elimde olsaydı, şu anda senin içinde olurdum."

BÖLÜM ON DÖRT

Gün boyunca eski tarlaların zemini çatlamış ve toz kurumuş görünüyordu. Rüzgâr toprağı küçük girdaplar halinde savuruyor ve eski ahır kapısı sağa doğru sarkıyordu. Rüzgâr çanından müzik sesi gelmiyordu çünkü çoktan gitmişti. Olay yeri ekibi önce bu eşyayı poşetlemişti. Sonra kırık tahta parçalarını, yani üç numaralı ahırda bulunan demir çubuğı dikkatlice dışarı çıkarmışlardı. Kanıt olma ihtimaline karşı diğer çubukları da.

Ve hiçbir şey tanıdık gelmiyordu.

Eliza hareketliliğın uğultusunu izlerken kollarını gevşekçe iki yanında tutuyordu. Araya girmiyordu, polisler tarafından emredildiğı gibi geride duruyordu ama izliyordu. Her şeyi olabildiğince yakından izliyordu.

Aynı hissettirmiyor.

Gün boyunca, burası anılarındaki görüntülerden çok farklı görünüyordu. Eski. Terk edilmiş.

Geceleri korkunç oluyordu. Uzun gölgeler. Ay ışığı.

"Eliza, eve gitmen gerek."

Erkeksi ses karşısında Eliza gerilmekten kendini alamadı. Başını sola çevirdi ve babasının hukuk ekibinin başı Holden Gerard'ın endişeli bakışlarını yakaladı. Onun eve geldiğini gördüğünde hiç şaşırmamıştı. Ne de olsa babasının onun her şeyi bizzat denetlemesini isteyeceğini biliyordu.

Özellikle de bu sahne Prescott için yasal bir kâbusa dönüşecekse.

"Polisler işlerini yapıyorlar. İzlemek zorunda değilsin ve bu yerde olmak senin için iyi olamaz, öyle olduğunu düşündüğün bir zamanda değil..." Ama Holden . Boğazını temizledi. Biraz kaybolmuş gibiydi.

Holden onun yerine sözünü bitirdi ve "Tutulduğum yer olduğunu düşündüğüm zaman mı?" dedi. Holden, Robinson Şirketi'nde işe başlayalı henüz iki yıl olmuştu, yani büyük olayların tamamında orada bulunmamıştı. Ama onun hayatı hakkında yeterince hızlı bilgi sahibi olduğu kesindi. Dedikodular çok çabuk yayılıyor, *kötü* hikâyeler ise ışık hızıyla yayılıyordu.

Ona doğru yaklaştı. Gömleğinin beyaz kollarını kıvrımış ve yakasının üst kısmını gevşetmişti. Teksas sıcağı kalın, kahverengi saçlarının yanlarını kayganlaştırıyordu ve kehribar rengi gözleri endişeyle parlıyordu. "Aklınız size oyun oynayabilir," dedi. "Eminim buranın bir yer olmasını istiyorsundur-"

"Bu kâbusun bitmesini istiyorum." Her zaman istediği şey buydu. Geçmiş geride bırakmak.

Polisler daha fazla odun parçası getirdiler; torbalanmış ve siyah bir minibüse yüklenmişlerdi.

Başını çevirip etrafı inceledi ve Memphis'i aradı. Birkaç dakika önce Tony'yle buluşması gerektiğini söyleyerek sıvışıp gitmişti. Arkadaşı her an gelebilirdi. Dr. Antonia Rossi. Ölüler arayan kadın.

Eliza'nın elleri kot pantolonunun kenarlarına bastırdı.

"Burada kalmak zorundayım, Eliza," dedi Holden. "Ama sen değilsin."

"Burada olmak *istiyorum*." Sonra Memphis'i gördü. Ona doğru yürüyordu ama yalnız değildi. Bir kadın da ona ayak uyduruyordu. Uzun, siyah saçları bir omzunun üzerinden sarkan gevşek bir örgü şeklinde örülmüştü. Haki pantolon ve kırmızı bir gömlek giymişti. Ayaklarında saçma sapan botlar vardı. Yanında da güzel bir Alman kurdu olan bir köpek duruyordu. Köpek, olay yerindeki kargaşadan en ufak bir şekilde etkilenmeden rahatça koşuyordu.

Memphis bakışlarını Holden'a çevirdi, hafifçe kaşlarını çattı, sonra bakışlarını Eliza'ya kilitledi. Eliza'da farklı bir yoğunluk vardı.

Memphis babasının evinden ayrıldıklarından beri. Eliza bunu tam olarak anlayamıyordu ama... bir şeyler değişmişti.

Sana kafayı takmış durumdayım. Beni herkesten daha çok azdırıyorsun. Eğer elimde olsaydı, şu anda senin içinde olurdum.

"Eliza..." Memphis'in sesi zengin bir gümbürtüydü, karanlık ve çok derindi. "Tony'yle tanışmanı istiyorum. Eğer burada cesetler varsa, onları bulacaktır. Buna emin ol."

Kadın gülümsemedi. Bakışları ciddiydi. Ama elini uzattı. "Hikayenizi takip ettim."

Hepsi bu kadardı. Olanlar için üzgün olduğundan değil. Pek çok insanın yaptığı o garip yorumlardan hiçbiri yoktu.

Eliza Tony'nin elini sıktı. "Buraya geldiğin için teşekkür ederim."

"Benim işim bu." Tony onun elini bıraktı. Olay yerini eleştirel bir gözle değerlendirdi. "Yakında gelecek olan birkaç yardımcım var. Yerel halka yardım etmek için yasal izinleri aldık. Önce arazi üzerinde görsel olarak araştırma yapacağım, herhangi bir zemin değişikliği tespit edip edemeyeceğime bakacağım. sonra da yere nüfuz eden radar kullanmayı düşüneceğiz."

Rüzgâr toprağı yeniden savurdu. Eliza zihninde rüzgâr çanının yankısını duydu. Ama bu sadece bir yankıydı. Bir anı. Çan gitmişti. Yine de sanki orada olmasını bekliyormuş gibi ahıra doğru baktı. "Neden hepsini buraya getirsin ki? Bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Onları farklı yerlere götürdü. Hepsini buraya geri getirmek riskli olmaz mı?"

"O piçlerin profilini çıkarmıyorum," diye cevap verdi Tony, sesi asıktı. "Bu işi Elijah ve Memphis gibilere bırakıyorum." Onun kolunu okşadı. "Memphis bir duvar dolusu diploması olmadığı için onları anlamıyormuş gibi davranmaya çalışabilir ama ben şahsen dışarıdaki canavarlarla daha uyumlu birini görmedim." Tony uzandı ve köpeğinin başının arkasını hızlıca okşadı.

Köpek sakin ve rahat kaldı.

Ama Memphis gerildi ve Eliza ona baktığında bir parıltı yakaladı-

"Affedersiniz," diye araya girdi Holden. "Bu arazide *cesetler* olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Boğuk sesi tamamen dehşete kapılmış gibi çıkmıştı.

"Kim o?" Tony, Memphis'e başını eğerek sordu.

"Holden Gerard," diye duyurdu Holden, Eliza tanıştırmaya önce. Tony'ye elini uzattı. "Ben Prescott Robinson'ın baş hukuk danışmanıyım."

"Oh." Onun elini sıktı. "Demek kâbusun mümkün olduğunca kontrol altına alındığından emin olmak için buradasın." Onu serbest bıraktı. "Sana iyi şanslar."

Memphis'e elini uzattı.

Memphis uzatılan ele baktı, sonra onu kısa ve güçlü bir şekilde sıktı. "Memphis Camden." Diğer adamın elini bıraktı.

"Eliza'nın yeni güvenlik şefi." Holden başıyla onayladı. Bakışları Memphis'in gergin vücudunu taradı. Boğazını temizledi. "Gemide olmana sevindim."

Memphis'in ifadesi kapüşonlu bir hal aldı. "Evet, o benim. Güvenlik şefi."

"Yardımcı olabileceğim bir şey olursa söylemeniz yeterli," diye devam etti Holden kolayca. Memphis'e bir gülümseme sundu. "Eliza benim arkadaşım ve ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum."

"Bunu aklımda tutacağım," diye güvence verdi Memphis. Ses tonu pek dostça değildi. Ama yine de nadiren öyleydi. Eliza onun çekiciliğinin bir parçası olduğunu fark etti. Ya da daha doğrusu, cazibesizliğinin.

Her zaman belalı bir havası vardı.

"Onun güvenliğinden siz sorumlu olduğunuza göre, belki Eliza'yı olay yerinden ayrılma zamanının geldiğine ikna edebilirsiniz?" Holden sordu. "Polisler burada bir saati olduğunu söylediler ve bu süre neredeyse dolmak üzere."

Memphis sadece omuz silkti. Bakışları tekrar ona döndü. Biraz ısınmış gibiydi. "Başka bir şey hatırlıyor musun, Eliza?"

Hayır, hatırlamamıştı. Hatırlamamıştı-

Motorlar. Yaklaşan motorların homurtusunu duyunca başını sağa çevirdi. Kendilerine doğru gelen araç dizisini görünce elini güneşten korumak için kaldırdı. Çeşitli boyutlarda. Birkaç minibüs. Öndeki minibüsün yan tarafında bir şey yazıyordu-

"Biri gazetecilere haber vermiş," diye mırıldandı Tony. "Bu benim geri planda kalmam için bir işaret olacak. İlgi odağı olmak hiçbir zaman bana göre olmadı."

Haklıydı. İlk minibüsün yan tarafındaki bir haber logosuydu. Eliza uzaktan bile istasyonun büyük harflerini görebiliyordu. "Don't Endişelen, Bu o benim forte." Holden düzleştirildi onun

Omuzları. Gömleğini biraz düzeltti. "Onları ben hallederim. Bir tanesi Prescott'un beni burada istemesinin nedenleri." Eliza'ya bir gülümseme gönderdi. "Binlerce farklı şekilde 'yorum yok' diyebilirim."

O da gülümsemedi. Basının radarının altında daha uzun süre kalmak istemişti. Onların gelişi çok erkendi.

Birisi muhabirlere haber vermiş. Tony'nin sözleri. Ama bunu kim yapmıştı?

Memphis'in parmakları Eliza'nın omzunda gezindi. "Yapmamız gereken git."

Ama her şeyi kalmak istiyordu. Eğer diğer kadınlar gömüldüyse İşte...

"On bin dönüm," dedi Memphis, sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi. "Arama yapmak çok uzun zaman alacak. Ve eğer bir şey bulunursa..."

"Ben ararım," diye araya girdi Tony hemen. "Burada olmak için iznim var. Bana ve ekibime ihtiyaçları var. Benim haberim olmadan hiçbir şey olmayacak. Ben senin gözün ve kulağınım." Başını Eliza'ya doğru eğdi. "Bana güvenebilirsiniz."

Araç kuyruğu daha hızlı yaklaşıyor gibiydi.

Holden Eliza'ya, "Onlar buraya gelmeden gitmiş olmalısın," diye ısrar etti. "Aksi takdirde yüzünü medyanın her yerine sıçratacaklar."

Memphis'in parmakları bir kez daha kızın kolunu yumuşattı. "Bu dava üzerinde çalışmamız için başka yollar da var. Takip edilecek başka ipuçları."

Başını sarsak bir şekilde salladı. Daha önce de aklına bir sürü şey gelmişti. Oraya tekrar çıktığında başka bir şey olacağından o kadar emindi ki.

Ama . yeni bir şey gelmedi.

Hiçbir şey.

Ve saati dolmak üzereydi, Holden bu noktada haklıydı. Başını Tony'ye doğru eğdi. "Yardımanız için minnettarım. Aramaya yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim."

Tek omzunu silkti. "Benim bu." Tony döndü. Köpeği Eliza'ya baktı, sonra itaatkâr bir tavırla Tony'nin peşinden gitti.

Holden ona, "Basın konusunda endişelenme," diye güvence verdi. "Onlarla uykumda bile başa çıkabilirim." Sempatî bakışlarını yumuşattı. "Yeterince şey yaşadın. Bunu ben hallederim."

"Teşekkür ederim." Arabalar neredeyse üzerlerine geliyordu. Üniformalı birkaç polis sürpriz ziyaretçileri engellemek için acele etmeye başlamıştı bile. Ama herkes için sürpriz olamazlardı. Birileri muhabirleri bu ücra yere göndermişti.

Kimi?

"Gitme zamanı," dedi Memphis ve sonra neredeyse koşarak kiralık araca geri dönüyorlardı. Onu arabaya , sürücü koltuğuna atladı ve diğer araçlar gelmeye başlarken onları olay yerinden uzaklaştırdı.

Aracın sağladığı güvenlik için çok ama çok minnettardı. "Bu SUV'un bu kadar koyu renkli camlarla gelmesi iyi olmuş. Yoksa görürlerdi..." Tedirgin edici bir düşünce aklına gelince sözleri kesildi.

Hayır, yanlış olmalı. Çok saçma.

Memphis yarışmadı. Acele etmedi. Önemli bir şey yokmuş gibi sürdü. Adamın tüm haber ekiplerini not aldığını fark etti. Dudaklarında belli belirsiz bir kıvrılma vardı.

"Basına haber vermişsin," diye fark etti

Eliza. "Bunu neden söyledin ki?"

Eylemi inkâr etmemiştir. İnançsızlık kadının içine doldu. "Neden? Hayatımı cehenneme çevirdiler. Neden yaptın?"

Yoldan çekildi. Onunla yüzleşmek için sarsıldı. "Ben yapmazdım seni incitecek *hiçbir şey*."

Arkasına baktı. Hâlâ muhabirleri ve araçlarını görebiliyordu. "Bu hikâyeye bu gece tüm haberlerde yer alacak ve sen de bunun olmasını *istiyorsun*. Bu gelişmeyle koşmalarını istiyorsun!"

"Evet, hikâyenin yayılmasını istiyorum. Çünkü ilgi o piçi sinirlendirecektir. Bence bu onu dikkatsiz yapacak. O dikkatsiz olduğunda, ben avantajlı olacağım."

Nefesi kesildi. "Beni uyarmalıydın-"

"Onlara *ben* haber vermedim! Dediğim gibi, sana zarar verecek hiçbir şey yapmam."

Ağzı açık kaldı. Sonra kapattı. "Bana inanıyor musun?" Memphis itti.

"Bana daha önce hiç yalan söylemedin."

Parmakları direksiyon simidine vuruyordu. "Doğru. Daha önce hiç yalan söylemedim." Nefes verdi. "Muhabirleri zihnime not ettim, ilk minibüs en . Daha sonra hedef alacağım minibüs. Onlara kimin haber verdiğini bulacağım ve o kişiyle ilgileneceğim." Adamın bakışları kadının yüzünde kaldı. "Bunun işe yaraması için bana güvenmelisin. Benden şüphe etmene neden olacak şeyler görebilirsin, tereddüt etmene neden olacak şeyler görebilirsin ama sonunda... *bana güvenmekten vazgeçemezsin*. Bu işte yüzde yüz seninleyim. Ne yaparsam yapayım, dava için doğru olanı yapıyorum. Bunu aklında tut, olur mu? Sinirlenip bana cehenneme gitmemi söylemek istesen bile?"

Dava. Doğru ya. Bu onunla ilgili değildi. Bu onlarla ilgili değildi. Davayla ilgiliydi. Canavarı bulmak. Onu durdurmak. "Bir sonraki adım ne?"

"O geceye geri dönüyorsun. Kaybolduğun geceye."

"Nasıl?"

"En son görüldüğün bardan başlayacağız. Oradan devam edeceğiz."

Yutkundu. "Bar artık açık değil. Yıllar önce kapandı." Biliyordu çünkü babasının orayı kapattırdığından oldukça emindi. "Artık sadece kepenkleri kapalı bir bina."

"Evet." Aracı tekrar yola çekti. "Ve az önce bıraktığımız şey sadece toz kadar kuru bir tarla, ama dün seni oraya götürdüğümde hala bir şeyler hatırlıyorsun. O yüzden kapalı olsun olmasın o barı ziyaret etmeyi deneyeceğiz."

Evet, denerlerdi.

Bakışları pencereye doğru kaydı.

"Ben lanet olası bir canavar değilim," diye homurdandı. Kadının dikkati tekrar ona yöneldi.

"Benden korkmanı istemiyorum. Onlar gibi olduğumu düşünmeni istemiyorum." Gıcırdadı. Memphis'ten kopmuş gibi görünüyor. "Kirli dövüşebilirim. Sert ve kaba oynayabilirim. Onların ne yapacağını çok kolay anlayabilirim ama ben değilim. Benden korkmayın."

"Ben ." Bu konuda kararlıydı. "Seninle kendimi hiç kimseyle olmadığım kadar güvende hissediyorum."

Parmakları direksiyonun etrafında sıkılaştı. "Kahretsin prenses, böyle şeyler söylediğinde seni nasıl ki?"

Bir zamanlar burası kasabanın en popüler yeri idi. İnsanlar bara girebilmek için saatlerce kuyrukta beklerdi. Fedailer kalabalığı uzak tutmuş ve gözlerini yıldızlığa dikmiş gruplar tüm gece boyunca içeride çalmıştı.

Şimdi, bloğun kenarındaki binanın birinci kat pencereleri tahtalarla kapatılmış ve ön kapılarına devasa bir *Girilmez* levhası çakılmıştı. Aynı derecede büyük bir kilitle mühürlenmiş büyük bir zincir bu kapıları güvence altına alıyordu.

İkinci katta, yukarıdaki pencerelerdeki çatlakları görebiliyordu. Delikler. İçeriden sızan ağır bir karanlık.

Kasabaya yaklaştıkça bulutlar içeri girmişti. Karanlık gökyüzü binanın tepesini çevreliyordu. Çok önsezili. Sanki ona uzak durmasını söyleyen bir uyarı gibiydi...

Uzaklarda şimşekler çaktı.

"Arkadan dolaşacağız," dedi Memphis ona. "Merak etme, bizi içeri sokabilirim."

Binanın yan tarafındaki sokağa doğru baktı. Uzun. Bükülme. Gördüğü manzara karşısında midesi sıkışmıştı. Memphis, "Bu taraftan, Eliza," diye emretti.

Onu ara sokağa kadar takip etti. Yakındaki bir sokaktan bir siren sesi duyuldu. Şehrin bu kısmı diğer pek çok bölge gibi gelişmemişti. Aslında, diğer işyerlerinin çoğu tıpkı burası gibi kapalıydı. Binalar tahtalarla kapatılmıştı. Unutulmuştu.

Eski kutular sokağın zeminini kirletiyordu. Bazı yırtık pırtık giysiler. Lekeli bir kanepeler bile oraya atılmıştı. Sokak sanki bir çöplük haline gelmiş gibi görünüyordu.

"Barın arka kapısı ön kapı gibi güvenli değil. Gel ."

Sanki geride bırakılacakmış gibi. Sokak onu ürpertti ve hayal etmesi çok kolaydı...

Durmak. Elimi tuğla duvara koyuyorum. Başım dönüyor... Neden dönmeyi bırakmıyor?

"Eliza?"

Başını kaldırdı. Elini tuğla duvara koymuştu. Bu bir anı mıydı yoksa-

"Sana yardım edebilirim." Kafasının içinde bir ses.

Sakinleştirici. Guruldayan. "Sana yardım edebilirim."

Memphis'ten.

Bir adım geriye sendeledi.

Memphis kaşlarını çatı. "İyi misin?"

Hayır. "Evet."

"İçeri girmene yardım edebileceğimi söyledim. Benimle bu tarafa gelin."

"Benimle gel." Yine sadece kafasının içinde bir fısıltıydı bu. Eliza Memphis'ten bir adım daha uzaklaştı. Sesler mi duyuyordu? "Onun gibi olmak istemiyorum."

"Ne? Bebeğim, hadi içeri girelim."

"Orada olmayan şeyleri görmek. Bir şeyler duymak. Asla onun gibi olmak istemiyorum." Dudakları birbirine yapıştı. "Onun gibi olmama izin verme?" Bir yalvarış.

Memphis aceleyle ona doğru koştu. "Neden bahsettiğinizi anlamıyorum. Hayal görmüyorsun-"

"Buradaydım, hastaydım ve sanırım biri bana yardım edebileceğini söyledi." Yutkundu. "Ama bu gerçek mi? Yoksa onu yakalayabilmek için bir anı yaratmaya mı çalışıyorum? Ya da..." En kötüsü de... "Her şeyi sadece ben mi hayal ediyorum?"

Sol eli kızın omzuna kapandı. "Sen tanıdığım en güçlü insanlardan . Hayal gördüğünü sanmıyorum. Anıların ortaya çıkmasına o eski ahırda başladık. Belki de kafanda bir baraj gibi olduğu için daha hızlı geliyorlardır. Bir damlayla başlarsın, sonra o baraj yıkıldığında bir selle biter."

Bundan emin değildi. Ve kendini kırılmış hissetmekten hoşlanmıyordu. "Bana sesten bahset," dedi.

"Bu bir fısıltı."

bir hışırtı duydu. Sarsıldı ve arkasına baktı.

"Sadece bir sıçan, bebeğim. Sadece bir sıçan. Gel hadi." Onu binanın etrafından dolaştırdı ve arkada başka bir kapı olduğundan emin oldu. Büyük bir zincirle sabitlenmemiş bir kapı. Aslında, sanki biri kapıyı tekmelemiş gibi görünüyordu. Menteşelerinden sarhoş gibi sarkıyordu.

"Bu kapıyı ilk kullananlar onlar değil," dedi.

Ona bakmıyordu. "Hayır." Kapıyı iterek açtı. Önce içeri girdi. Adamın silahını çıkardığını fark etti. Onu torpido gözünden alırken görmüştü ve şimdi o eski binaya girerlerken silahını hazır tutuyordu.

Sessizlik. Yoğun hava. Bayat.

Böyle olmamalıydı. Yanıp sönen ışıklar alanı doldurmalıydı. Müziğin vurucu ritmi. Sesler, kahkahalar ve dans eden bir sürü beden.

Eski bir mutfağa doğru sürünerek ilerlediler. Yerde kırık şişeler vardı.

Memphis ona, "Cama dikkat et," diye öğüt verdi.

Ayağının altında çıtırdadı.

Sonra sallanan bir kapıyı omuzlayarak açtı. Onları mekânın ana bölümüne götürüyordu. Uzun bar tezgahı sağ tarafta bekliyordu. İçerisi o kadar loştu ki görmek için zorlanması gerekiyordu. İkinci kattaki pencerelerden içeri biraz ışık sızıyordu. Pencereler kırıktı ama yaklaşan fırtına yüzünden içeri giren ışık çok güçlü değildi.

Telefonunu çıkardı. El fenerini açtı. Olay yerinde gezdirdi.

Toz. Örümcek ağları. Devrilmiş sandalyeler. Çöpler. Büyük, hantal bir battaniye. Battaniye mi?

Memphis, "Muhtemelen birileri buraya sığınmıştır," dedi. "Tetikte olun."

Sanki bunun ona söylenmesine ihtiyacı varmış gibi. Ama Eliza yine de yutkunarak nefes aldı ve ışığı yere kayd. Tozla da kaplıydı, ama...

Tozun içinde görebildiği ayak izleri hariç. Karanlıktı, çamurla lekelenmiş gibiydiler. Memphis haklıydı. Birisi oraya sığınmıştı. Ayak izleri büyüktü ve başları-

Bekle, uzak köşeye atılmış battaniyeye doğru değil, uzun, pırıl pırıl barın üstüne doğru. Kendini o bara doğru yürürken de buldu. "O barda dans etmiştim," dediğini duydu. O gece milyonlarca kilometre uzakta gibiydi. O *gece* olduğu kişiden *milyonlarca kilometre uzaktaydı*. "Bethany ve ben kutlamak için içki içtik ve grup bir şarkı çaldığında..." Zihninde canlandıramadı. Sadece hızlı ritmi hatırladı. Havadaki kahkahaları. "Yaklaşık beş kız bara atladı, Bethany ve ben de onlarla birlikteydik. Oraya çıktık ve sonra..."

Sonra oda döndü. Elini bara doğru uzattı. Bir an için her şey onun etrafında dönüyor gibiydi. "Çok sıcak. Her şey çok sıcaktı ve aşağı inmem gerekiyordu." Eve gitmek istemişti. Bu yüzden telefonunu aldı ve-

"Sen sonra ne oldu, Eliza?" Memphis sordu. Onun adımlarını gölgelemişti.

Işığı barın arkasını tararken kaşlarını çatı. "Orada bir şey mi var?" Eskiden içkilerin raflara istiflendiği yerde. Gözlerini kısarak biraz daha öne eğildi. Evet, orada kesinlikle bir şey vardı, sadece görebiliyordu-

Işığı nesneye vurdu.

Bir ayçiçeği. O eski rafların ortasında öne doğru sarkmış, solmuş bir ayçiçeği. Geri savruldu. Dirseğini Memphis'e çarptı.

"Benimle gel. Sana yardım edebilirim." Ve bir kez daha, bir fısıltı zihnini doldurdu. Geçmişten gelen ve korkunç derecede gerçek görünen bir fısıltı.

Eliza çığlık attı.

"Ne oluyor lan?" Memphis aynı anda hırladı. "O lanet ayçiçeği daha önce burada değildi!"

Önceden mi? Ne zamandan önce?

Barın üzerinden atladı. Kadın geri çekildi. Geri çekilmeye devam etti ve ışığı tüm sahneyi süpürdü.

"Aradığımdan beri burada," diye Memphis. "Orospu çocuğu."

"Aradınız mı?" Neler oluyordu? Işığı her karanlık köşeye vurmaya devam ediyordu. Bir farenin parlak gözleri kaçmadan önce ona bakıyordu. "Bu barda mı arama yaptın? Daha önce burada bulundun mu?"

"Eliza..."

Ama evet, Memphis daha önce oraya gitmiş olmalı. Yoksa arka kapıyı nasıl bilebilirdi? Ve neden onu daha önce bu konuda sorgulamamıştı? İçeri girmenin bir yolu olduğunu nasıl bu kadar kesin bildiğini sormayı düşünmeliydi.

kapalı bina. Ama yapmamıştı. Körü körüne onu takip etmişti. Ona tamamen güvenmişti.

Üst katta bir şey düştü. Parçalanmış. Cam mı kırıldı? Başını kaldırdı.

Sonra arkasından bir hırıltı duydu. Alçak, gürültülü... Etrafında dönerken nefesi kesildi. Elindeki ışık

Loş iç mekanda gezinirken titredi -çünkü parmakları titriyordu. Buruşuk battaniyeye doğru gitti. Battaniyenin altında bir şey hareket ediyordu. Bu şey az önce gördüğü fareden çok daha büyüktü.

Memphis onun önüne doğru eğildi. "Eliza..."

Battaniyenin altından bir şey -birisi- fırladı. "*Çık dışarı!*" Figür öne doğru fırladı. Elinde kırık, sivri uçlu bir şişe tutuyordu. "*Defol git evimden!*"

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Memphis sol eliyle geriye uzandı ve parmaklarını Eliza'nın kalçasına doladı. Eliza'yı kendine doğru çekti çünkü onun bedenini koruyacaktı. Sonra kendisine doğru dengesiz bir şekilde yalpalayan figüre, "Sakin ol. Sana zarar vermek için burada değiliz."

Eliza'nın ışığı durmayan ya da sakinleşmiş gibi görünmeyen adamın üzerinde parlamaya devam etti.

Evet, Memphis adamın hemen dinleyeceğini düşünmemişti. *Tabii ki, bu durum tam bir karmaşaya dönüşüyor.*

"Çık dışarı!" Elindeki şişeyi çılgınca havaya savuran adam bir çığlık attı. "Çık dışarı, çık dışarı, çık dışarı!" Ağzından tükürükler saçılıyordu. Şişeyi tutuşu hiç gevşemedi. Yaklaştıkça içki kokusu yayılıyordu.

Adam Memphis'in elindeki silahı görmemiş bile. Belki de görmemiştir.

"Geri geldin," diye söyleniyordu. "Geri geldin ve ben sana uzak durmanı söyledim!"

"Beni tanımıyorsun," diye yanıtladı Memphis. Evet, sanki mantık burada işe yarayacaktı. *Hayır.*

"Çiçeğini güzel kız için getirdim, *seni görüyorum güzel kız!*" Bir çığlık. "Ben seni görüyorum ve o da seni görüyor ve seni alacak ve benim yerimde olmamalısın!"

Ve bu çığlıkların ardından gelen sessizlikte Memphis, tepelerinde aceleyle atılan ayak seslerini net bir şekilde duydu. Tıpkı birkaç dakika önce cam kırılma sesini duyduğu gibi. *Üst katta.*

İçine savaşa hazır bir gerilim ve adrenalin doldu. "Senin yerinde başka kim var?" diye sordu sakince.

"Buradasın!" Başka bir çığlık. "Yine buradasın! Sana uzak durmanı söylemiştim ama çiçeği getirdin ve güzel kızı elde ettiğini sanıyorsun." Eliza'yı görmek için başını çevirdi. "Ortadan kaybolacaksın. Seni yok edecek... Bir sihirbaz. O bir sihirbaz." Daha fazla tükürük. Havada bir yay hareketi yaparken kırık şişe bir daire çizerek döndü. "Numaralar. Bana numaralarını gösterdi. Bum. Abra... abra..." Kaşlarını çatı.

Tamam. Bu sahne ciddi berbat. Memphis Eliza'ya dönüp bakmadı çünkü bakışlarını önündeki adamdan ayırma riskini almak istemiyordu. Bunu yaparsa adam ona saldırabilirdi. "Eliza, arka kapıdan çıkmanı istiyorum. Arabamıza git. Kapıları kilitle ve aracın içinde beni bekle." Yavaşça nefes verdi. "Ön cebimden anahtarları al ve *git*." İlk önceliği onu oradan çıkarmaktı.

"Ama-" Eliza söze başladı ve onun tartışacağını biliyordu. Onlara kırık bir şişe sallayan bir adam varken ve üst katta kim bilir neler beklerken - tartışacaktı.

"Bunu konuşmuştuk," diye homurdandı. Adam onun önünde sallanıyordu. Ve sürekli Eliza'ya bakmaya çalışıyordu. *Lanet gözlerini ondan uzak tut.* "Tehlikeli durumlarda soru sormazsın. Sadece emirlere uyersin. *Git*."

"Kahretsin, Memphis!"

Kahretsin, Eliza, git artık! Tartışmanın sırası değildi. "Yukarıda biri var," dedi ona. Onunla karşı karşıya gelen adamın bir arkadaşı da olabilirdi, ayçiçeğini bırakan hıyar da. Her iki durumda da Eliza'nın oradan çıkması gerekiyordu. "*Git*."

Eli onun önünde kıvrıldı. Cebine daldı ve anahtarları aldı. Sonra hızla uzaklaştı.

Gerginlik omuzlarını terk etmedi. "Kimsin sen?" Memphis karşısındaki adama sordu.

Eliza ışığı yanına almıştı ama Memphis adamı yeterince net görebiliyordu... gölgeli halini. Elindeki şişeyi.

Adamın göğsü kabardı. "Ben onun asistanıyım. Bana öyle olduğumu söyledi. Çünkü ben önemliyim."

"Aferin sana." Memphis'in bakışları yukarı kaydı. "Yukarıda mı bekliyor?"

"Senden hoşlanmıyor," diye fısıldadı. "Bana ondan bahset." *Hayır, bana ondan bahset.*

"Ben de senden hoşlanmıyorum," diye ekledi adam, ama sözleri uzun bir ünlem gibi birbirine karışmıştı. Ve- "*Defol git evimden!*" Öne fırladı ve şişeyi bir kılıç gibi savurdu.

Cehennem. Memphis kolunu kaldırdı ve saldırıyı engelledi. Şişe SOB'un elinden uçarak yere düştü ve paramparça oldu.

Ses, birkaç dakika önce duyduğu sese çok benziyordu. Üst kattan.

Önündeki piç -küçük, sıska ve onu yutmak isteyen büyük beden kıyafetler giyiyordu- kafasını Memphis'in suratına çarpmaya çalıştı.

Memphis darbeden kaçınmak için geri çekildi ve sonra yumruğunu adama indirdi-

Duman.

Yukarı baktı. Karşısında kıvranan SOB o anı bacağına tekme atmak için kullandı. Sikerim böyle işi. Memphis'in elinde silah olması umurunda değil miydi? Hiç mi?

Daha fazla duman. Alevlerin çıtırtısı.

Kahretsin. *Lanet olsun.*

Saldırgan tekrar üzerine geldiğinde Memphis geri çekilmedi. Adamın karnına sert bir darbe indirdi. Küçük adam homurdanarak yere düştü. Öğürüyordu.

"Sana numaralarını gösterdiğini söylediğinde," diye homurdandı Memphis, "tam olarak ne demek istedin?"

Pislik güldü. "*Bum.* Gösterinin sonu. Finale!" Ve koştu -Sağdaki kıvrımlı merdivenlerden yukarı çıkın.

Yükselen dumana ve ateşin çıtırtısına doğru koştu.

Lanet olsun. Memphis onu kovaladı.

Eliza cipin kilidini açmak için düğmeye bastı ve yolcu koltuğuna atladı. Memphis'i geride bırakmak *yanlış geliyordu*. Evet, kahretsin, tehlikeli durumlarda onun emirlerine uymayı kabul etmişti ama o o zamandı. Ve şimdi -şimdi sadece geri dönüp ona yardım etmek istiyordu ve-

Yüzük. Yüzük. Yüzük.

Zıpladı. Sarsıldı. Dirseğini yolcu tarafındaki kapıya çarptı. Telefonu çantasında çalışıyordu ve Eliza onu çekip çıkardı.

Bethany'nin gülümseyen yüzü ekranda belirdi.

Telefonu ön konsola fırlattı.

Yüzük. Yüzük. Yüzük.

Eliza döndü ve yolcu penceresinden baktı. Şok tabancasını da hazır bulundurmayı ihmal etmedi. Eliza onu çantasından çıkardı. Memphis'e yardım edebilirdi. Yapabilirdi-

Yüzük. Yüzük. Yüzük.

Bethany yine arıyordu. Eliza telefonu kaptı, parmaklarını ekranın üzerinde gezdirdi. "Bethany, bu hiç iyi değil-"

"Beni hayalet gibi görüyorsun!" Bethany suçladı. "Dinle, bu hiç hoş değil. Arkadaşlar arkadaşlarına böyle yapmaz. Ve büyük haberlerim var. Hayatını değiştirecek türden bir haber."

Gözlerini kısarak binaya baktı. Yukarıda bir şeyler oluyordu. Yukarıdaki kırık camın arkasında. Eliza gördüğüne yemin edebilirdi- "Yangın mı?"

"Evet, bu haber tamamen yangın. O kadar büyük. Ve benim için heyecanlanacaksın, bunu biliyorum. Eliza, sanırım buldum-"

İkinci katta kesinlikle *yangın* vardı. "Gitmem gerek. Bina yanıyor."

"Ne var? *Eliza? Eliza!*"

Eliza telefonu bir kenara fırlattı ve kapıyı iterek açtı. Havada dumanın kokusunu aldı, dumanın içinden sürükleniyormuş gibi görünüyordu.

ve dehşet onu doldurdu.

Memphis oradaydı. "*Memphis!*"

Çantasını kaptığı gibi ara sokağa doğru koşmaya başladı. Ona ulaşmak zorundaydı. Onu *asla* geride bırakmamalıydı. Yapmalıydı-

Karanlığın içinden sert bir el uzandı. Bir kol beline dolandı ve Eliza güçlü, kuvvetli bir bedene doğru çekildi.

"Bu ," dedi hırıltılı bir ses ona. "Tekrar düşünsen iyi olur."

Çığlık attı. Ona olabildiğince sert dirsek attı. Adam bırakmadı. Aksine, tutuşu daha da sıkılaştı.

Hayır, hayır, hayır. Memphis binadaydı, yanıyordu ve ona ihtiyacı vardı. Onu terk etmeyecekti.

"Sakinleşmen gerekecek," dedi hırıltılı ses tekrar. "Seni buradan çıkarıyorum-"

Onu *hiçbir yere* götürmüyordu. Eli çantasına daldı, sonra havalandı. Şok tabancasını adamın omzuna geri itti.

"*Siktir.*" Vücudu sarsılırken onu bıraktı. Tökezleyerek geri çekildi. Küfretti ve ürperdi.

Öne doğru düştü ve tüm bu pisliğin altında gömülü olan toprağa, kire ve çimentoya çarptı. Kot pantolonunun sağ dizi yırtıldı. Derisindeki sıyrığı hissetti ve şok tabancası elinden kaydı-

Tekmeyle uzaklaştırdı. Sokağın karanlığına doğru savurdu. Döndü, tekmelemeye ve onunla dövüşmeye hazırlandı çünkü bu bir daha olmayacaktı. En kötü kabusu. Dehşeti canlanmıştı.

Bir daha olmaz. Bir daha asla.

Devasa gölge ona doğru gelirken içinden bir çığlık koptu. Onu.

"Uzak dur ondan!" Memphis kükredi. "Görmüyor musun? Onu korkuttuğunu mu düşünüyorsun, salak?"

Kalbi durdu, sonra üç zamanlı bir ritim gibi hissettiren bir hızda koşmaya başladı. Nefesi kesik kesik girip çıkarken tüm göğsü titriyordu.

Gölge geri çekildi.

"Kahretsin, dostum!" Memphis'in sesi daha da yakındı. "Tact. Biraz da ondan al."

"Bana *şok* verdi!"

"Muhtemelen bunu hak ettin," diye homurdandı Memphis. "Bak, al şu pisliği, olur mu?"

Başını çevirdi. Memphis'i seçebiliyordu. Omuzlarına bir şey asmıştı.

Birisi, bir şey değil.

Gölge onun yanından hızla geçti ve Memphis'ten *birini* yakaladı.

Memphis, "Onu binadan uzaklaştırın ama gözünüzün önünden ayırmayın," diye emretti. Sonra Eliza'nın önünde çömeldi. "Prenses?"

"Sana yardım etmeye geliyordum." Sesi yapmacık çıkmıştı.

"Bu anlaşmanın bir parçası değildi." Onun eline uzandı. "Emirlere uyman gerekiyordu, unuttun mu?" Sesi tuhaf bir şekilde nazikti ama kadının aklına tuhaf bir şekilde...

Fırtına öncesi sessizlik.

"Bina ," dedi.

Onu ayağa kaldırdı ve doğruca kollarına aldı. "Evet, işte bu yüzden ondan kaçman gerekiyor. Alevlere doğru koşmayacaksın. Bu senin için temel bir hayatta kalma ipucu."

Titremesini durduramıyordu. , çünkü şoklanan o değildi. "Sen içerideydin. Sana doğru koşuyordum."

Tutuşu sıkılaştı. "Bu boku bir daha yapmayacağına söz ver." Bu onun verebileceği bir söz değildi.

Duman kokusu ve alevlerin çıtırtısı derinleşirken bile onu ara sokaktan çıkardı. Onu caddenin karşısına, daha önce cipi park ettiği yere taşıdı. Şimdi sokak lambasının altında duran iri yarı adam oradaydı. İri yarı, gür saçlı ve sert, vahşi yüz hatlarına sahipti. Elllerinde dövmelemler vardı. Karanlık girdaplar.

Başka bir adam ayaklarının dibinde yerde yatıyordu. Görünüşe göre baygındı. "Ne yaptın sen?" Eliza sordu.

Dövmeli yabancı yüzünü buruşturdu. "Ciddi misin? Bunu erkek arkadaşın yaptı, ben değil. Bu arada çok için teşekkürler. Haftamın en önemli anıydı."

Herhangi bir kötü etkisi varmış gibi görünmüyordu. Aslında, neredeyse hiç etkilenmemiş gibiydi.

"Profesyonel ipucu," dedi ona. "Watt değerini yükselt. Ve bunu daha önce birkaç kez şoklanmış biri üzerinde kullanma ihtimaline karşı hazırlıklı olun. Oldukça iyi bir toleransım var."

"kes," diye tersledi Memphis. Eliza'yı ona doğru indirdi. Ayaklar.

Adam geri adım attığında, kadın ona sıkıca sarıldı. "Ne oldu? Yerdeki adama ne oldu?"

"Kıçına basmak zorunda kaldım. Benimle kavga etmeyi bırakmıyordu ve ateş büyüyordu." Telefonunu çıkardı. "Saint, ona göz kulak ol. Polisleri buraya getirmeliyim."

Aziz mi? "tanıyor musunuz?" Elbette . Saldırgan Memphis'ten *erkek arkadaşı* olarak bahsetmişti ve bu kesinlikle rastgele değildi. "Memphis'in ortağı mısın?" Eliza, Saint'e sordu.

"Tabii ki hayır. Ben onun tasmalılarından biriyim. Beni avladı, karanlıkta sürükledi ve bileklerime kelepçeler taktı. Sonra da beni cinayetten hapse gönderdi."

Eliza bir adım geri çekildi. Şok tabancası neredeydi?

"Aziz," diye tersledi Memphis. "Şimdi olmaz." Yemin etti. "Hayır, lanet olsun, seninle konuşmuyordum!" dedi telefona. "Bir yangın mahallindeyim ve acilen itfaiye araçlarına ihtiyacımız var! Evet, evet, ben dışarı çıktığımda lanet binada biri vardı. Yangını çıkaran kişi ve ben-"

"Eliza!"

Hem Memphis hem de Saint önüne geçmek için hamle yaparken bile dönmeye devam etti. Gözlerini kıstı ve ona doğru koşan kişiyi seçmeye çalıştı-

"Alec?" Eliza başardı. Evet, evet, ona doğru koşan Alec'ti. Ne yapıyordu orada?

Onu yakaladı.

Aziz onu geri itti. "sanmıyorum. Bana sırf sen yapabilesin diye şok vermedin-"

"O benim korumam," diye ağzından kaçırdı Eliza. Ama hayır, değildi. Memphis onun güvenlik görevini devralmıştı. Öyleyse Alec neden oradaydı?

Memphis, "İtfaiye araçlarını buraya getirin," diye bağırdı.

Hâlâ telefonla konuşuyordu. Alec ve Saint ters ters bakıyorlardı ve betonun üzerindeki adam baygındı.

"Seninle güvende olacağını söylemiştin!" Alec hırladı. "Bu güvenli değil! Bina !"

Memphis telefonunu cebine sokarken, "Evet, yangını çıkaran piç de çok yakında," diye tersledi. "Tam burada, o yüzden bana bağırmak yerine işe yarar bir şey yapıp aramama yardım etmeye ne dersin?" Başını Aziz'e doğru çevirdi. "Benden önce çıkan birini gördün mü?"

"Tekrar söylüyorum, hanımınız tarafından şoklandım. Vücudunuzdan voltlar geçerken odaklanmak zor. Bu kadar agresif olabileceğinden hiç bahsetmemiştin." Sağ tarafa doğru ilerledi. "Gidip yakındaki binaları arayabilirim-"

Alec'in eli Eliza'nın bileğinin etrafında kıvrıldı. "Benimle geliyorsun." "Ne?" Neden onunla bir yere gitsin ki?

Memphis aynı anda, "*Cehenneme kadar yolu var,*" diye homurdandı.

"Bu güvenli değil!" Alec, Memphis'e öfke kusarken onu daha sıkı kavradı. "Onun senin yakınında olması güvenli değil! Bunu görmüyor musun? Bina yanıyor! O içerideydi, seninle içeri girdiğini gördüm! Onu *yine* tehlikeye attın. Babası bana onu korumam için para ödüyor ve ben de tam olarak bunu yapacağım." Onu sürüklemeye başladı.

Sürüklenecek havada değildi. Eliza topuklarını sıktı. "Seninle gelmiyorum."

"Başka seçeneğin yok," diye karşılık verdi. "Ve baban o piçi kovacak çünkü aksi takdirde Memphis seni öldürtecek."
_"

Bileğini büktü. Çekiştirdi, çekti ve-

"Onu ister misin?" Aziz merakla sordu. "Yoksa bu muameleyi kendin için mi istersin? Bu yöntemi tercih edersen senin için şok tabancasını getirebilirim."

"*Çek şu lanet elini onun üzerinden, hemen.*" Ölümcül. Alçak. Memphis'ten vahşi bir uyarı.

Alec dondu kaldı. Memphis'e baktı. "Ben doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Onu kullanmak istiyorsun. Ben onun güvende olmasını istiyorum."

"El. Kapalı."

Memphis'in ellerini yumruk haline getirdiğini fark etti. Eliza bu sahnenin daha da kötüleşmek üzere olduğunu biliyordu. Ve açıkçası, bu nasıl mümkün olabilirdi? Bir yangın sürüyordu, ayaklarının dibinde baygın bir adam vardı ve şimdi-

"Hayır!" Alec'in tutuşuyla bir kez daha sertçe sarsıldı. Bu sefer Alec onun bileğini bıraktı. "Sokaklarda kavga etmeyeceğiz. Alec, bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Ve biz-"

Bir patlama. Eski barın üst kat pencerelerinin camları kırıldı. Bir gümbürtü değil, daha çok vücudu sarsan bir gök gürültüsüydü ve cam parçaları havaya fırlarken bile üst kattaki pencerelerden kırmızı ve altın rengi alevlerin fişkırdığını görmek için otomatik olarak döndü.

"*Eliza!*" Memphis onun adını bağırdı.

Cam kırıkları bıçak gibi dışarı fırladı.

Memphis onu yakaladı ve vücudunu onunkine doladı. Yaklaşık bir metre ötedeki kaldırıma çarptılar. Vücudu onu sarmaladı, örttü, korudu.

Ve bina yandı.

ON ALTINCI BÖLÜM

"Hastaneye gitmeye hiç gerek yoktu," diye mırıldandı Eliza sağ elindeki bandajı çekiştirirken. Kaldırımı çarptığında derisi yırtılmıştı; bu yaranın Memphis onu yakaladığında mı yoksa ara sokakta düştüğünde mi oluştuğundan emin değildi. Her iki durumda da bu ona göre gülünç derecede küçük bir yaralanmaydı ve kesinlikle acile gitmesini gerektirmiyordu.

Memphis muayene odasının kapısının yanındaki pozisyonundan, "Gerekliydi," diye karşılık verdi. Memphis kendi tıbbi tedavisini reddederken bile, doktor tarafından değerlendirildiği süre boyunca o pozisyonda nöbet tutmuştu.

Sanki bu adılmış gibi.

İtfaiye araçları hızla olay yerine ulaşmış, ardından da polis arabaları gelmişti. Daha yangın söndürülmeden, bir ambulansa itilerek götürülmüştü.

Memphis de onunla birlikte gelmişti. Saint'e ya da Alec'e, hatta Memphis'in yangından çıkardığı adama ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Eve gitmek istiyorum," dedi Eliza bacaklarını muayene masasının kenarına doğru sallarken. Doktor birkaç dakika önce gitmişti; Eliza'ya iyi olduğuna dair güvence veren neşeli bir sarışındı.

Başından beri bildiğim bir şey.

Memphis, "Bununla ilgili bazı sorunlar olacak," dedi.

Bu onu nasıl şaşırtmadı? Masanın üzerinden atladı. "Detaylandırmak ister misin?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Kapının yanındaki pozisyonunu korudu. "Muhabirler dışarıda." Bir duraklama. "Bir sürü. Sudaki kanın kokusunu aldılar ve hikayelerini istiyorlar."

Dudakları birbirine yapıştı. *Bunun olacağını biliyordun.* "Eski ayçiçeği tarlasındaydılar-"

"Bazıları, evet, ama yangın nedeniyle haber yayıldı. Birisi bina alev alev yanarken dışarıda fotoğrafımızı çekmiş. Yine tüm büyük dedikodu sitelerinde yer alıyorsun bebeğim ve bu işten öylece sıyrılamayacaksın."

Üşüyen kollarını ovuşturdu. "Bu hastanede yaklaşık bir düzine farklı çıkış var. Tüm kapılarda kamp kuramazlar. Yapamazlar-"

Kapı hızla açıldı. Babasını gördüğünde çenesi neredeyse yere çarpacaktı; Alec de onun arkasındaydı. İkisinin de yüzünde gök gürültüsünü andıran ifadeler vardı.

"Burada ne yapıyorsun?" Eliza gerçekten kafası karışmış bir halde sordu.

"Sen *hastanedesin!*" Babası geri fırlattı. "Başka nerede olabilirim ki?"

"I-"

"Neredeyse öldürülüydün!" Hızla yaklaştı. Bakışları çok parlak görünüyordu. Ve ona uzanan elleri titredi. "Alec bana her şeyi anlattı ve Tanrı'ya şükürler olsun ki o da oradaydı."

"Evet," dedi Memphis. "Hadi onu alkışlayalım." Ellerini çırpı. "Adam orada durup hiçbir şey yapmamasıyla gerçek bir hayat kurtarıcıydı."

Alec ona doğru döndü. "Onu yine tehlikeye attın!"

Babasının bakışları Eliza'nın üzerinde gezindi. "Neren yaralı? Doktor neden burada seninle değil? Özel bir odaya ihtiyacın var. Yirmi dört saat gözlem altında tutulmanız gerekiyor. İhtiyacın var-"

"Gitmeme izin vermeni istiyorum," dedi ona sessizce. "Çünkü ben iyiyim."

Çenesi sertleşti. "Klipleri internette gördüm. Yangının tam önündeydin. Eliza, Alec bana yangından önce binada olduğunu söyledi."

patladı."

"I-" Tamam. Tamam. "Evet. Ama yangın başlamadan önce dışarı çıktım. Kırık şişeli adam bize Memphis bana-"

Babasının yüzü beyazlaştı. "Biri sana kırık bir şişeyle mi saldırdı?"

Bu muhtemelen kulağa düşündüğünden daha kötü gelmişti. Yardım ararken bakışları Memphis'e kaydı. Babası hangi kliplerden bahsediyordu? Kimsenin yangın mahallini filme aldığını hatırlamıyordu.

Memphis omuz silkti. "Korkarım gerçek bir hikâye. Barın içinde yaşayan adam bize saldırdı. Merak etmeyin. Onunla ben ilgilendim. Biz konuşurken, polisler onu sorgulamaya devam ediyor ve _"

"Polisler onu olay yerinde sorgularken ben de *oradaydım*," diye patladı Alec. "Ne dedi biliyor musun?"

Memphis gözlerini devirdi. "Nereden bilebilirdim ki? Eliza'yla birlikte bir ambulansın arkasındaydım."

"Senin daha önce onun yerinde olduğunu söyledi! Adam içeri girdiğine ve seni daha önce orada gördüğüne yemin ediyor!"

Omuz silkti. "Tamam."

"Eliza..." Babasının alçak sesi dikkatini Memphis'ten çekti. "Neren yaralı?"

Sıyrıklarından bahsetmeye bile değmezdi. "Değilim baba. Ben iyiyim. Pencereler patladığında Memphis beni vücuduyla sardı."

Söylenecek *yanlış* şey. Babasının gözleri iki kat büyüdü. "Pencereler patladı-"

"Cam ," diye açıkladı Memphis kolayca. "Kesilmesini istemediğim için üzerini örttüm. Hmmm. Bunun için bir alkış almam gerektiğini düşünen var mı?"

Babası gözlerini sıkıca kapattı. "*Tanrım*."

"Ne anlıyor musun?" Alec araya girdi. "Onun güvenliğine hiç önem vermiyor."

Tabii ki korudu. "O beni korudu." Alec bunu nasıl gözden kaçırabilir?

"Seni *riske attı*," diye düzeltti Alec. "En başta o olay yerinde hiç bulunmamalıydın. Asla böyle bir tehlikeye maruz kalmamalıydın. Ve şimdi muhabirlerin elinde bir hikâye var. Daha önceki tüm kirli detayları ortaya çıkaracaklar. Her şey yeniden olacak, Eliza. Tekrar tekrar."

Bu yıllardır tekrar tekrar yaşanıyor.

Babasının gözleri açıldı. Onu tutmayı bıraktı ve geri adım attı. "Bu bir hataydı."

"Evet, hastanede olmama hiç gerek yoktu. Ambulansa binmemeliydim. Buradan çıkmamız gerekiyor ve Memphis'e en az bir düzine çıkış olduğunu söylüyordum, bu yüzden basına konuşmak zorunda kalmadan kaçabileceğimizden eminim-"

Babası ona sırtını döndü. Memphis'i işaret etti. "Kovuldun."

Memphis ona gülümsedi. "Sen ve Eliza. Aranızdaki benzerliği şimdi görebiliyorum. İlk başta görememiştim. Şimdi görüyorum." Başını salladı. "İkiniz de sizin için çalışmayan insanları kovmaktan hoşlanıyorsunuz. Ne ilginç bir aile özelliği."

"Bunun bir şaka olduğunu mu sanıyorsun?" Prescott ellerini kalçalarına götürerek sordu.

"Her şeyin bir şaka olduğunu sanıyor!" Alec patladı. "Hiç Adamın konuşmasını dinledin mi?"

Memphis Alec'e bakmaya zahmet etmedi. Dikkati Prescott'un üzerindeydi. "Sanırım senin için çalışmadığımı unuttun. Hiç . Asla da çalışmayacağım. Beni satın alamazsınız. Beni kovamazsınız da."

. Eliza ona bundan bahsetmeye başladı-

"Seni kızımdan uzak tutabilirim. Yapabilirim ve yapacağım da," dedi babası kesin bir dille. "Ayrıca bu şehirde istediğim herhangi bir yargıca sana karşı yasaklama emri çıkarttırabilirim. Onun için bir tehdit olduğunu söyleyebilirim-"

Memphis çenesini kaşırken, "Bu yasaklama emirlerinin nasıl işlediğinden emin değilim," diye mırıldandı.

"Prescott Robinson olunca işler böyle yürüyor," dedi babası göğsünü kabartarak. "Oğlum, karşıma çıkarsan her kaybedersin. Bunu garanti edebilirim."

Memphis'in yeşil bakışlarında parıldayan belli belirsiz eğlence kayboldu. "Sanırım beni başka biriyle karıştırdınız." Sırıtan Alec'i işaret etti. "Belki de onunla. Tuhaf. Çünkü birbirimize hiç benzemiyoruz."

Eliza yutkundu. Odanın antiseptik kokusu burnunu yaktı.

Memphis, Prescott'u tartarken eli tekrar yanına düştü. "Kim olduğunla ilgilenen biri olduğumu *sanıyorsun*. Flaş haber, paran ya da sahip olduğunu sandığın güç umurumda değil." Bir adım öne çıktı. "Ve beni Eliza'dan uzak tutacak tek bir şey var."

Nefesi daha hızlı geliyordu.

"O da ne?" Prescott ona ters ters baktı.

Ama Memphis ona bakıyordu. "Eliza," dedi yumuşak bir sesle. Kızın dudakları aralandı.

"Eğer beni hayatında istemediğini söylerse, o zaman geri adım atarım." Bakışları onun yüzünden ayrılmadı. "Dava üzerinde çalışmaya devam edeceğim, gözümü ondan ayırmayacağım ve bu piç kurusu hapse atılana ya da ölene kadar pes etmeyeceğim. Ama ona yaklaşmayacağım. Eğer yakınlaşmamı istemiyorsa, o zaman bana siktirip gitmemi söyleyecek kişi o olabilir."

"Eliza." Babası Memphis'e doğru el salladı. "Bu psikopata siktirip gitmesini söyle. Ona ihtiyacımız yok. Seni riske atıyor ve böyle birinin etrafında olmana izin vermeyeceğim."

Memphis'e doğru yürüdü. "Memphis ve benim işimiz bitmedi."

Prescott'un sesi öfke ve korkuyla titreyerek, "Evet, öylesin," dedi.

Babasına baktı ve çok net, çok bilinçli bir şekilde "İşimiz bitmedi" dedi.

Alec'ten bir küfür patladı. "Kahretsin, Eliza! Ne yaptığını göremiyor musun? Daha önce de *o binadaydı!* Orada yaşayan adam Memphis'in gelip evi aradığını gördüğünü söyledi!"

Memphis'e baktı.

Başını öne eğdi. "Daha önce içeri girdim. Titiz olmaya inanırım, bu yüzden olay yerini araştırdım. Bu arada, battaniye ve battaniyenin *altındaki* adam ilk ziyaretim sırasında orada değildi."

"Olay yerini keşfetmekten fazlasını yaptı!" Alec huffladı. "O lanet ayçiçeğini senin için *bıraktı*. Evet, hepsini duydum. Memphis'in *saldırdığı* adam polisleri onu bıraktığını söylemiş. Polisleri Memphis'in her yeri havaya uçurduğunu ."

"Evet..." Memphis'ten bir ses. "Kıçını kurtarabilmek için onu bayıltmak zorunda kalmadan önce, aynı adam bana Süpermen olduğunu, uçabildiğini, ateşin ona zarar vermeyeceğini söyledi..." Bir nefes. "O adamın söylediği her şeye inanabileceğinizi sanmayın. Konuşması bozuktur, bira fabrikası gibi kokuyordu ve son zamanlarda bazı güçlü uyuşturuculara eriştiğinden oldukça eminim. Pek güvenilir bir tanık sayılmaz."

Alec Eliza'ya doğru ilerledi. "Memphis'in polisleri içeriye bir ayçiçeği bırakıldığını *söylediğini* duydum, ama bence onu oraya Memphis senden bir tepki almak istediği için koydu. Seni oraya kasıtlı olarak götürdü. Duygularınızla oynuyor çünkü sadece yakalamak istiyor! Seni incitiyor ve incitmeye devam edecek. Seni tehlikeye atmaya devam edecek!"

Memphis kaskatı kesildi. "Yangını beklemiyordum."

Başını ona doğru çevirdi. Adamın yoğun bakışlarını üzerinde gezinirken buldu.

"Failimizin tarzı pek bu değil, değil mi?" Memphis devam etti. "Ama belki de onu sinirlendirdik. Belki onu korkuttuk. Belki de sadece beni yolundan çekmek istedi ve bana ateş etmek için orada bekliyordu. Eğer durum buysa, büyük bir sorunumuz var demektir. İlerleme kaydettiğimizi biliyor ve bu ilerlemeyi durdurmaya çalışıyor. *Bizi* durdurmaya."

"Senin bir sürü büyük sorunun var!" Alec suçladı.

Memphis onu görmezden geldi ve Eliza'yla konuşmaya devam etti. "O eski tarlada parladığını sadece birkaç kişi biliyor. Yakın çevrenizdeki insanlar. Onun sana yakın olduğunu sanıyordum ve bu da bunu kanıtlıyor gibi görünüyor."

Öyle olmasından korkuyordu.

"Ne sen?" diye sordu babası.

Kapı açıldı. Doktor başını içeri uzattı. "Hasta nasıl-"

"Beş dakika daha," dedi Memphis. "Sadece beş dakika daha lazım." Doktor gözlerini kırıştırdı. "Bana dışarı çıkmamı mı söylüyorsunuz?"

"Hayır," diye açıkladı Prescott. "Ben. Kızımın beş dakika geçirmek istiyorum. Bu hastaneye lanet olası bir kanat bağışladım, bu yüzden karşılığında beş dakika istemek çok zor görünüyor."

Doktor dışarı çıktı.

Prescott Memphis'e doğru ilerledi. "Kızımın *yakın çevresinden* kimin bu karmaşadan sorumlu olduğunu düşünüyorsun?"

"Sadece yangından bahsetmediğimi anlamalısınız." Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Eliza'nın ilk kaçırılmasından bahsediyorum. O zamandan beri yaşanan tüm kaybolmalardan bahsediyorum."

"*Çılgınca* konuşuyorsun," diye araya girdi Alec. "Yaptığın şey bu!"

Eliza onun hiç de deli olduğunu düşünmüyordu. Tüyleri diken diken olmuştu.

"Deli olduğumu mu düşünüyorsun, Eliza?" Memphis ona usulca sordu. Eliza başını salladı.

"Anlaşmayı sağlayan şey tarlaydı. Tarla ve lanet olası ahır - Eliza'nın tutulduğu yer, Robinson Şirketi tarafından satın alınan bir yer. Yani, hadi ama, sanki bu şüphe uyandırmıyor mu?"

"Sen ne diyorsun be?" Prescott'tan inanmayan bir hırıltı. "Kendi kızımın kaybolmasıyla bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sanırım... bir şeyler saklıyorsun." Babası gözlerini kaçırdı. "Saçmalık."

OhmyGod.

Bakışları Memphis'e geri döndü. "Sen sadece sorun çıkarmaya çalışıyorsun-"

"Sorun çıkarmayı severim. En sevdiğim eğlencelerden biri. Tıpkı canavarları karanlıktan çıkarmak gibi. Hepimizin bize keyif veren şeyler yapmaya ihtiyacı var." Tek kaşını kaldırdı. "Söylesene, Benedict bu gece tam olarak nerede? Benedict'i tanıyorsun, değil mi? Oğlunu? Eliza'nın sevgi dolu ve sadık kardeşi?"

"Benedict şehir dışında." Hızlı bir cevap. Çok mu hızlı? "Um. Öyle mi?" Soru değil.

Eliza'nın başı sert, olumsuz bir hareketle sallandı. Memphis kesinlikle-

"Eliza'nın yakın çevresi..." Memphis dudaklarını büzdü. "Bu seni de içeriyor Prescott. Karınla. Oğlun. Şuradaki uşağın." Gözlerini dikmiş bakan Alec'e doğru başını salladı. "Ve tabii ki baş hukuk müşaviriniz. Bugün arazideydi. Merak ediyorum, biz ayrıldıktan sonra arazide mi kaldı yoksa başka bir iş için mi ayrıldı?"

Babasının dudakları ince bir çizgiye dönüştü.

"Gitti," diye açıkladı Memphis. "Bu hileli bir soruydu. Aslında hile değildi. Cevabı zaten biliyordum çünkü bir arkadaşım onun ortadan kaybolduğunu bana haber verdi. Garip görünüyor, değil mi? Eğer işi olay yerinde kalıp denetlemekse."

"Hava kötüleşti," diye homurdandı babası. "Arama ertelenmek zorunda kaldı."

"Böyle mi oldu? Dedektif Jones da bu yüzden mi aniden oradan kaçmak zorunda kaldı? Tüm bu insanlar Eliza'ya yakın. Cehennem kadar yakın ve şüpheli. Ama tabii, devam et ve ona *beni* terk etmesini söyle. Gerçeği öğrenmek isteyen tek kişiden uzaklaşmasını söyle. Çünkü bu bana aptalca ya da tehlikeli gelmiyor. Hem de hiç."

Ve bunu görebiliyordu. Dikkatli görünümünün altında. Soğuk maskesinin altında. Alaycı gülümsemenin. Eliza bunu neden daha önce fark etmediğini merak etti.

Memphis soğuk ve öfkeliydi. Yüzeyin hemen altında derin bir öfke yanıyordu. Ama bu sıcak bir ateş değildi. Cehennem ateşi bekliyordu ama onun yerine öfkesi donmuştu. Ve bunun için daha da ölümcüldü...

"Eliza." Babası boğazını temizledi. "Bu iş kontrolden çıktı. Kendi gündemi olduğu apaçık ortada olan bu kişinin hayatımıza girmesine izin vermek bir hataydı. Sanırım benimle eve gelsen daha iyi olur. Seni aile jetine bindiririm ve bir süreliğine ülke dışına çıkarsın. Tüm bunlar bitene kadar. İspanya'ya gidebilirsin. Madrid'i ziyaret etmeyi ne kadar çok sevdiğini biliyorsun."

Ne olduğunu anladığında bir adım geri çekildi. "Korkuyorsun."

"Eliza-"

"Benden bir şey saklıyormuşsun." Bir an önce yakaladığı suçluluk duygusunu fark etmemesi imkânsızdı. "Neymiş o? Ne oldu?"

Babasının alnında ter lekeleri vardı. "Hayal görüyorsun. İşte o-"

"I am hayal etmek *değil* hiçbir şey." Sadece gibi Bu, onun öfkesi

patladı. Ama Memphis'inki gibi soğuk ve durgun değildi. Öfkesi bembeyazdı, içten içe alev alev yanıyordu. Dışarı fışkırıyor ve uzun zamandır hissetmediği çarpıcı bir enerjiyle onu besliyordu. "Korktuğun için şehirden gitmemi istiyorsun."

"Bu gece öldürülebilirdin-"

"Hayır. Korkuyorsun... çünkü yıldönümü yaklaşıyor. Çünkü çok yakın ve etrafımızdaki her şey cehenneme dönüyor." Çünkü gerçek geri geliyordu, ortaya çıkıyordu. "Sence ne olacak?"

Prescott saatine baktı. "Buradan çıkmamız gerek. Ve diğer çıkışlar konusunda haklıydın, hadi çalışan tarafından çıkmayı deneyelim-"

"Sence ne olacak?" Eliza itti.

"Sanırım seni alacak!" Babasının gözleri dehşet içinde açıldı. Alec'e baktı-

"Daha önce benim için gelmemiştii," dedi Eliza. Dizlerini kilitledi. "Neden şimdi peşimden gelsin ki? Neden geleceğini düşündün?"

"Çünkü lanet olası bir temas kurdu, değil mi Prescott?" Memphis buz gibi sesiyle sordu. "Onunla temasa geçtin ve kimseye söylemedin."

Babası Alec'e baktı-

Memphis diğer adamlarla yüzleşmek için döndü. "Ne biliyorsun?"

Alec'in yüzü öfkeden iki büklüm oldu. "Bu seni ilgilendirmez-"

Memphis onu yakaladı. Onu en yakın duvara doğru itti.

"Bunu görüyor musun, Eliza?" Alec Memphis'in tutuşuna karşı koymadı. "Bu vahşi davranışı görüyor musun? Şiddete nasıl başvurduğunu görüyor musun? Ona ihtiyacın yok. O seni koruyamaz, o-"

"Sen bir yalancısın." Memphis onu serbest bıraktı. "Temas kurmadın. Uydurdun, Prescott'a öyle söyledin ki onu tekrar izlemene izin versin. Ama *hiçbir* şey elde edemedin. Eliza ve ailesiyle ilgili hastalıklı bir takıntıdan başka bir şey yok ve bu saçmalık sona ermek üzere."

Alec dudaklarını yaladı. "Eliza, onun ne olduğunu görüyorsun-"

Şakakları zonkluyordu. Oda çok küçük görünüyordu. Çok sıcaktı. "Eve gitmek istiyorum."

Alec hemen, "Seni ben götüreceğim," diye teklif etti. "Baban ve benim buralarda bir arabamız var-"

"Seninle nasıl bağlantı kurdu?" Eliza ona sordu. Memphis Alec'in her şeyi uydurduğunu düşünüyordu ama daha fazlasını duymak istiyordu.

Alec tereddüt etti, sonra da "Babanın kapısına bir fotoğraf

bırakmış" dedi. "Ve güvenlik kameralarına yakalanmadı mı? Onu görmediniz mi?

Yüzün?" Babasının evinde bir ton güvenlik görevlisi olduğunu biliyordu.

"Hayır."

"Fotoğrafları görmek istiyorum," dedi Eliza. Neden ondan saklamışlardı ki?

"Bu... gözetlemek. Belli ki seni izliyordu ve seni tekrar ele geçirmek istiyor!" Alec'in bakışları parladı. "Tehlikededesin." "Evet, o lanet fotoğrafı ben de görmek istiyorum." Memphis'in derin sesi odanın her köşesini doldurdu. "Gerçi sen neden *Eğer* bu şey yasalsa hemen polislere teslim edin, bilmiyorum. Hâlâ saçmalık kokusu alıyorum ve saçmalıktan *nefret ediyorum*." Memphis kapıya doğru yürüdü. Kapıyı çekip açtı. Geri çekilen doktora kaşlarını çatı. "Çok mu kulak misafiri oldun?" Memphis bilmek istiyordu.

Yüzü kızardı. "Hastamı kontrol etmek istedim."

"Elbette." Memphis içini çekti ve bakışlarını tekrar Eliza'ya çevirdi. "Karar senin, tatlım. Her zaman da öyle olacak. Onlarla birlikte geri dönebilirsin... ya da benimle birlikte buradan defolup gidebilirsin."

Kolay seçim. Açık kapıya yöneldi.

"Eliza..." Babasının sesi onu takip etti. "Yapma bunu."

Ona bakabilmek için başını çevirdi. "Benden ne saklıyorsun?"

"Ben sadece çocuklarımı korumak istiyorum! Tek istediğim bu."

Oh, Tanrım. Eli karnına gitti. "Benedict nerede?" Yüzü bembeyaz kesildi.

"Buradan gidiyoruz," dedi Memphis. "Hadi prenses."

"Ben lanet bir prenses değilim." Onu geçip gitti. Koridora doğru yürüdü. Çalışanlardan gelen bakışları gördü. Fısıltıların telaşını yakaladı. Dedikodu.

Basın dışarıda olacaktı. Bekliyorum.

Çıkışlardan birinden gizlice çıkabilirdi... Kaçıp saklanabilirdi...

Yıllardır yaptığım bu değil miydi? Gerçekte kim olduğunu saklamak? Rol yapmak? Başından beri... Memphis haklıysa, başından beri tehdit -gerçek tehlike- her an yanı başındaydı.

Döndü ve bekleyen asansöre doğru ilerledi. Memphis hemen arkasından bindi. Kapılar kayarak kapandı.

"Bana oyun planı hakkında ipucu vermek ister misin?" diye sordu.

"Neden? Benden sır saklıyordun." O binaya daha önce de gitmişti. O eski bara nasıl gireceğini biliyordu.

"Ayçiçeğini içeride bırakmadım. Seninle akıl oyunları oynamam. O . Seninle dalga geçiyor."

"Haklısın. Öyle." Bir nefes. "Sanırım benim de onunla uğraşmamın zamanı geldi."

"Eliza..."

Kapılar açıldı. Ana kat. Tereddüt etmedi ama doğruca dışarı çıktı. Resepsiyonun önünden geçti. Kapıların yanında üniformalarıyla bekleyen güvenlik görevlilerinin dikkatli bakışlarının yanından geçti. Cam kapıların ardında gazeteciler bekliyordu. Onları görebiliyordu, doğru miktarda geride duruyorlardı...

Aç. Bir hikaye için istekli. Kan kokusu alıyorlardı. Tıpkı köpekbalıkları gibi. Bu yüzden suları onlar için biraz daha çalkaladı.

Kapılar onun için otomatik olarak açıldı ve Eliza gecenin içine doğru yürüdü. Muhabirlerden kaçmaya çalışmadı. Onun yerine doğrudan onlara yöneldi.

Ona sorular yönelttiler. Her anını kaydettiler.

Bir kadını seçti ve ona kilitlendi. "Yedi yıl önce kaçırıldım."

Daha fazla soru. Daha fazla çekim.

"Yetkililer beni kaçırın adamı hiçbir zaman yakalayamadı. O zamana dair anılarım çok çarpıktı. Zorluydu. Onlara bana ne olduğuna dair net bir açıklama yapamadım."

"Eliza..." Memphis'in parmakları sırtının alt kısmında gezindi. Alçak sesinde uyarıcı bir ton vardı.

Birilerinin uyarılarına kulak asma noktasını çoktan geçmişti. Yıllarca uyarıları dinlemişti. Yıllarca sessiz kaldı. Sonuç?

Eve dönmeyen altı kadın daha. Ve eğer Memphis haklıysa, yakında bir kadın daha kaybolacaktı. Eliza'nın kaçırılışının yıldönümünde ortadan kaybolacak ve bir daha hiç görülmeyecek biri daha.

Başka biri olamaz. Başka bir kadının acısını taşıyamazdı. "Kaçırılmamdan bu yana geçen sürede çok şey değişti." Eliza gözlerini dikip önüne baktı. Sesini net ve soğuk tuttu. "Anılarım kristalleşti-"

"Bunun polisin Houston dışında yürüttüğü aramayla bir ilgisi var mı?" Kalabalığın arkasından bir bağıriş. "Cesetleri avlamak için köpekleri kullandıklarını duyduk."

Yutkundu. "Nereye götürüldüğümü hatırladım. Nasıl kaçtığımı hatırladım."

Daha fazla bağıriş. Ama bunlar belirsizdi, kulaklarına daha çok bir gümbürtü gibi geliyordu.

Çenesi biraz daha kalktı. "Ve beni kaçıran kişiyi hatırlıyorum."

Bağırişlar daha da arttı.

"Neye benziyor?" Diğerlerinin üzerinde yükselen bir çığlık. "Kim o?"

"Polis bu bilgiyi yakında açıklayacak. Bu adam sadece bana bağlı değil. Başka kadınları da kaçırdı. Onları aldı ve acılarını umursamadı." Gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. Gözleri buğulanmıştı. "Ben umursuyorum."

Patlak veren sorulara aldırış etmedi. Sadece ileriye bakmaya devam etti. Gözlerini kameraya dikti çünkü bu görüntüyü izlediğinde zanlının doğrudan ona baktığını düşünmesini istiyordu. "Seni hatırlıyorum. Şimdi beni asla unutmayacağından emin olacağım. Ama yine de sen asla yapamazsın, değil mi? Şu ayçiçeklerini alıp kafana sokmaya ne dersin-"

Muhabirlerden bir *kükreme*.

"Tamam, bu iyi. Dikkatini çektin." Memphis onu arkasına çekti. "Şimdilik hepsi bu kadar! Yetkililer yarın sabah daha fazla bilgi açıklayacaklar!"

"Kimsin sen?" Birisi bilmek istedi.

"Ben onun erkek arkadaşıyım. Ayrıca sana yolu temizlemeni söyleyen de benim." Ellerini iki yana açtı. "Çünkü biz geliyoruz."

Ve onu gazetecilere doğru yönlendirdi. Onların bitmek bilmeyen sorularını duymazdan geldi. Biri ona dokunmak için uzandığında da aldırmadı. Memphis bir elini onunkine doladı ve onu kalabalığın arasından ileriye doğru çekti.

Saint'i gördü. Siyah bir Mercedes'in yanında duruyordu. Arka kapıyı açtı.

İçeri girdi. Memphis de arkasından. Birkaç dakika sonra Saint onları oradan çıkarıyordu.

"Yani..." Memphis kelimenin altını çizdi. "Bir ortaklığın nasıl işlediğini anlıyorsun, değil mi?"

Eliza arkasına baktı. Muhabirler hâlâ onları çekiyordu.

"Aklında çılgınca bir plan olduğunda ortağına *söylersin*." Sesi yeterince ılımlıydı ama yüzeyin altındaki öfkenin ritmini hissedebiliyordu. "Mesela bir kameranın karşısına geçip bir katille alay etmeye niyetlendiğinde. Kendini bir fiyonkla sarıp sarmalamak ve o şerefsiz için bir hediye olmak istediğinde." O kadar da yumuşak değil. Öfke kontrolünü kaybetmişti.

Başını ona doğru çevirdi. "Yay kullanmadım."

"Kesinlikle öyle görünüyordu." Ona doğru eğildi. "Peşinden gelmesini istiyorsun. Hatırladığını düşünürse, geleceğine inanıyorsun."

Evet. "Başka birini almasına izin veremem."

"Bebeğim..." Parmakları kalktı. Çenesini okşadı. "Bana bu planı ne zaman yaptığını söyle."

"Cevabı beğenmeyeceksin."

"Yine de söyle."

Ön koltukta oturan Saint sessizliğini koruyordu.

Kadından alçak sesle bir iç çekiş kaçtı. "Bana altı kadın daha aldığını anda bu planı yaptım. Ben de

yıldönümünde ne yapacağını anladığımda bunun olmasına izin veremeyeceğimi biliyordum. Başka kimseyi alamaz."

Dokunuşu teninde tüy kadar hafif kaldı. "Yani onun yerine *seni* almasını sağlayacağını mı düşünüyorsun?"

Korkunun onu kontrol etmesine izin veremezdi. *Vermeyecekti.*

Ağzı kızın kulağına doğru ilerledi ve Memphis fısıldadı, "Cesedimi çiğnemedi. Seni benden asla alamayacak."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Eliza araçtan indi ve binasına doğru koşmaya başladı.
Memphis onun peşinden atıldı-

Aziz onu kolundan yakaladı. "Bence sakinleşmelisin." Adama ters ters baktı. "Sen *de oradaydın!* Onun ne yaptığını gördün.

Eliza resmen o piç *kurusuna* onun için gelmesi için *yalvardı!* Eğer onun hatırlarsa, onun konuşmasını engellemek için elinden gelen her şeyi yapacaktır!"

Saint binasına doğru baktı. Ön taraftaki güvenlik görevlisi Eliza için kapıyı açmıştı. "Bunun olacağını biliyor olmalıydın. Bunca zaman güvende olmasının tek nedeni hatırlamamasıydı. Bunu biliyordunuz. Buraya gelerek, onu tüm o sahnelere götürerek ve anılarını canlandırmaya çalışarak onu tehlikeye atacağını da bilmen gerekirdi."

"*Dikkat et.*" Aziz'i severdi ama bu iyi niyet bir yere kadar giderdi. "Ve kolumu bırak. Eliza'yla birlikte olmam gerek."

"Şu anda binanın içinde. Camdan bize bakıyor.
Onda gözün var."

Ellerinin onun üzerinde olmasını istiyordu. Ona dokunabilmeye ihtiyacı vardı. Eğer ona dokunacak kadar yakın olmasaydı.

Ya onu benden alırsa?

"Anıları geri gelirse hedef olacağını biliyordun. Beni kandırmaya çalışma, dostum. Nasıl çalıştığını biliyorum. Bu kasabaya, suçluyu yakalamak için onu kullanacağını düşünerek."

Herkes onun Eliza'yı kullandığını düşünüyordu. Herkes... Eliza dahil.

"Ama muhabirlerle olan süreci hızlandırdı. Kontrolü ele aldı. Onu tanıdığını söyledi-"

"*Yalan söylüyor.*" Saint bunu anlamalı. "Onunla ilgili hiçbir şey hatırlamıyor ve ona ilaç verdiğini düşündüğüm için Eliza muhtemelen hiçbir zaman hatırlamayacak. Ona doğru gelip gülümseyebilir ve elini uzatabilirdi ama Eliza bunu bilmezdi." Onun korkusu. "Ona yakın. Her zaman yakındı ve şimdi-"

"Ondan hoşlanıyorsun."

Onun gibi mi? *Onun gibi mi?* Memphis, "Pislik gibi davranmayı kes," diye hırlarken bakışlarını Eliza'dan ayırmadı.

"Ondan hoşlanıyorsun, onun için endişeleniyorsun ve sakinleşmen gerekiyor. Çünkü seni hiç bu kadar gergin görmemiştim. Normalde sakınsın. Rahatsın. *Umursamazsın.*"

Eliza'ya ulaşması gerekiyordu. İhtiyacı vardı-

"Düzelteyorum, siz sadece seçilmiş birkaç kişiyi önemsiyorsunuz. Korumanızı atlatanları. Benim gibi, hiç istemediğin ama yine de kurtarmaya karar verdiğin kardeşin."

Bakışları Saint'e kaydı. "Çoğu gün tam bir baş belası oluyorsun."

"Adımı temize çıkardın. Sen olmasaydın, işlemediğim cinayetler yüzünden hapiste çürüyor olurdum."

"Sen masumdun. Ben sadece- kahretsin, ben sadece... Bunu kanıtlamama yardım edecek bazı arkadaşlarım var."

"Sen ve senin Buz Kırıcıların. Delilah'yı yakaladın, Tony'yi yakaladın ve gerçeğe ulaştın. İhtiyacın olmadığı halde bana yardım ettin..."

"Eliza'ya gidiyorum." Sarsılarak kurtuldu.

"Onun kahramanı olmaya niyetin yoktu, değil mi?" Binaya doğru yürüdü. "Ben bir kahraman değilim."

"Bir insana aşık olduğunda onu kullanamazsın."

Etrafında döndü. "Eliza'nın arkasını kollamanı istiyorum."

"Ben de ondan hoşlanıyorum. Bana şok verdiği gerçeğine rağmen. Hatta belki de bu yüzden. Sert dövüşebilen bir kadını takdir ediyorum."

kirli." Bakışları Eliza'nın binasına kaydı. "Dürüst olmak gerekirse, onu ilk gördüğün için şanslısın. Ama biraz mutluluğu hak ettiğini düşünüyorum, bu yüzden seni uyarıyorum... ona karşı dikkatli ol. Korktuğunu anlıyorum-"

"Hiçbir şey alamazsın."

"Ama kontrolü ele almalısın."

Bunun için artık çok geçti.

Aziz başını eğdi. "Yakında olacağım." Geri dönmek için Araba.

Memphis Döndü ve koşuşturdu için Eliza.Bu güvenlik bekçi aceleyle yolundan çekildi çünkü zaten birkaç konuşmadan fazlasını yapmışlardı. Memphis oradaki güvenliğin artırılmasını istemiş, o da sağa sola emirler vermişti. Eliza'nın basına yapacağı büyük açıklamayla birlikte daha da fazla önlem alınması gerekecekti.

Şimdilik Eliza'yı çatı katına götürmek istiyordu. Prensesin kulesinde güvende olması gerekiyordu.

Yanına yaklaşıp yaklaşmaz bileğini yakaladı ve sonunda nefes almak biraz daha kolaylaştı. Ona dokunduğunda, onu yanında tuttuğunda, güvende görünüyordu.

Onu güvende tutmak zorundayım.

Asansöre doğru yürüdüler. En üst kat için düğmeye bastı. Kapılar kayarak kapandı.

"Deli gibi görünüyorsun."

O küçük sesi. Gösterdiği o ekstra özen.

Ona doğru döndü. "Deli yanına bile yaklaşamaz." Ve daha fazla dayanamadı. Aziz, Memphis'in hâlâ kontrolü elinde tutabileceğini mi düşünmüştü? Oh, hayır. O noktayı çoktan geçmişti. Eliza'yı daha yakına sürükledi ve ağzı Eliza'ninkini aldı.

Sert.

Çaresiz.

Tüketiyorum

.

Dili onun ayırık dudaklarının arasından geçti ve tatlı tadını içine çekti. *Onu* içine çekti. Aldı ve aldı. Elleri onun üzerinde uçtu

onu daha da yaklaştırdı. Kıvrımları ona doğru bastırdı, değerli sıcaklığı. Kokusu onu sarmıştı ve tek istediği onun içine gmlmektir. Onu kendisine mühürlemek için. Eliza'yı tamamen kendisine bağlayabilirse, o zaman belki... sadece belki...

Onu asla kaybetmek zorunda değilim.

Onu geri itti, vücudunu onunkiyle aynı hizada tuttu ve onu asansörün duvarına hapsetti. Onu pmeden duramıyordu. Onun ağzına bağımlıydı. Dudaklarına. Diline. Boğazının arkasındaki o küçük inilti, onun da kendisi kadar a ve tahrik olduğunu söylüyordu.

Ve bir zamanlar ona bırakamayacağını, bir aşığın içinde kaybolamayacağını söylediğini düşününce...

Bebeğim, içimde kaybolacaksın.

içinde kaybolduğu gibi.

Asansörün sesi duyuldu. Kapıların açılmaya başladığını duydu. Bundan nefret eden Memphis başını kaldırdı. Dudakları kırmızıydı, hafifçe şişmişti ve kesinlikle baştan ıkarıcıydı.

Onu atı katına götürün. Onu güvene al.

Bir adım geri çekildi.

"Yani... kızgınsın... ve azgınsın?" Eliza balerin zarafetiyle onun yanından geçti. Omurgası dik. Adımları kaygan ve dengeli.

Onun kelime seçimi karşısında gözleri kısıldı. "Evet, hemen hemen her şeyi kapsıyor." Aslında rtmyordu. Çünkü Aziz haklıydı. O korkuyordu.

Ona bir şey olmasına izin veremem.

Ve o tam bir orospu çocuğuydu. Çünkü aslında.

Onu kullanabileceğimi düşündüm.

En çok yanan kısım Memphis'in fark ettiği şeydi... Eliza bu gerçeği başından beri biliyordu. Biliyordu ama yine de ona yaklaşmasına izin vermişti. Biliyordu ama yine de ona güvenmişti.

Biliyordu ve yine de beni kurtarmaya çalışmak için yangına koşmaya hazırdı.

Sadece devam et ve ara... işi bitmişti. Sahiplendi. Tamamen ona sarılmıştı. Onun için, bir daha asla

Başka biri.

Eliza onun kalbini tuttu.

Asansör kapılarının hemen dışında durakladı. "Beni becereceğini mi sanıyorsun?"

Lanet olsun. O ilkel ses tonuyla *sikeyim* deme şekli...

Eliza ona gülümsedi.

Bana ne yaptığını biliyor. Beni uçurumun kenarına itmeye çalışıyor.

Onu itmeye çalışıyordu çünkü o da korkuyordu. Korku gözlerinin karanlığına sinmişti. Onu becermek istiyordu. Adrenalin, korku ve ihtiyaçla dolup taşıdığı için birlikte olduklarında ortaya çıkan o çılgınca boşalmayı istiyordu. Tıpkı onun gibi.

Onun peşinden asansörden dışarı fırladı. "Sanmıyorum..." Otomatik olarak koridoru aradı. Onu evine çağırdı. Kapı arkalarından kapandığında, kilitleri yerleştirdiğinde döndü ve omuzlarını ahşap kapıya dayadı. "Bunu biliyorum."

Perdeler çekiliydi. Kimse içeriye göremezdi. Onun evinde geçirdiği ikinci gece içeride kamera ya da kayıt cihazı olmadığından emin olmuştu. Ona söylemediği hızlı ama kapsamlı bir kontroldü bu; bunu o duştayken yapmıştı. O uzun, hiç bitmeyen duşu.

Onun önünde bir ayağından diğerine geçti. Tek sinir belirtisi buydu. Muhtemelen konuşmayı denemeli. Ona bir şeyler açıklamalıydı.

Eliza gömleğini çıkardı. Bir kenara fırlattı. Sandaletlerini tekmeledi. Kot pantolonunu indirdi. Siyah bir sütyen ve külotla onun önünde durdu.

Konuşmak söz *değildi*.

Karanlık koridora doğru baktı. Yatak odasına olan mesafeyi değerlendirdi.

Çok uzak.

Ona doğru uzanmaya başladı.

Eliza başını salladı. Sonra aralarındaki boşluğu ortadan kaldırdı. Adamın uzattığı elleri yakaladı ve kapıya doğru itti. Parmak uçlarına kalktı ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Sıcak, ağzı açık öpücükler. Dilinin narin yalamaları. Ağzının içindeki oklar, kadın geri çekildiğinde başının ona doğru sarsılmasına neden oldu.

Elleri onunkileri serbest bıraktı. Bel kemerine uzandı. El yordamıyla kemerini açtı. Çıtçıtını çekerek açtı ve fermuarı indirdi.

Dişlerini birbirine geçirdi. Ne yapacağını biliyordu-
Bebeğim, delireceğim.

Kot pantolonunu aşağı itti. Boxerını da onlarla birlikte itti. Kendisine doğru sallanan sikine baktı. Tepesinden bir damla nem süzüldü.

Eliza onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. Nefesini içine çekti. "Bu işte pek iyi olmayabilirim."

Elleri yumruk oldu. "Güven bana, mükemmel olacaksın."

Öne doğru eğildi. Dudaklarını ayırdı. Onu içine aldı.

Mükemmelden de iyiydi. Dilinin her geçici, dikkatli yalayışı vücudunda alev alev yanan bir zevk yaratıyordu. Dişlerini sıktı, yumrukları daha fazla sıkılamadı ve kadın onu biraz daha içine alırken cehennem ve cenneti bir arada yaşıyordu. Biraz daha derin emerken. Dili onun başının üzerinde dönerken-

"Tamamdır." Elleri dışarı fırladı ve kadının omuzlarına kilitlendi. Onu geri itti.

Eliza gözlerini kırıştırdı. "Ben yapmadım... yanlış mıydı?"

"Daha doğru olamazdı." Hırladı. *"Şimdi içine giriyorum."*

Ayağa kalktı.

Ayakkabılarını, kot pantolonunu, boxer'ını bir kenara bırakıp cüzdanına koyduğu prezervatifi aldı, çünkü evet, onunla *her an* tekrar seks yapmaya hazır olmak istiyordu. İki saniye içinde aletini prezervatifin içine soktu, sonra da ona uzandı.

Külotuna dikkat etmeye çalıştı. Çok seksiydiler ve onları tekrar onun üzerinde görmek isterdi ama...

Açgözlü parmaklarının altında yırtıldılar. Sonra ona dokunmaya başladı. Klitorisini okşuyordu. Onun kaygan sıcaklığını hissediyor ve bu dünyadaki hiçbir şeyin ona sahip olmasını engelleyemeyeceğini biliyordu. *Hiçbir şeyin.*

Bir parmağını kızın içine soktu. Bir saniye. *Çok sıkı.*

Onun omuzlarını kavradı ve ona doğru sallandı. Elini sürdüm. Çok seksi...

Parmaklarını geri çekti. Kalçalarına kenetledi ve onu yukarı kaldırdı. "Bacaklarını bana dola." Gırtlaktan gelen bir emir.

Kadının ipeksi bacakları adamın kalçalarının etrafında kıvrıldı. Aleti kadının göbeğine doğru itti. Gözlerinin içine baktı, aleti kadının derinliklerine doğru ilerlerken onu izledi.

Gözleri büyüdü. Nefesi kesildi ve dudakları aralandı. Başı geriye eğildi, yumuşak bir iç çekti ve-

Ona öyle sıkı sarılmıştı ki.

Onu yukarı kaldırdı, sonra tekrar aşağı indirdi. Tekrar ve tekrar.

Ona binerken elleri omuzlarının etrafında kıvrılmıştı. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti. Kız kollarındayken birkaç adım tökezledi. Yemek masasına ulaştı. Onu masanın kenarına oturttu. Daha da hızlı ve sert bir şekilde içine girdi.

Ellerinden biri geriye doğru uçu ve masanın üstüne çarptı.

Ellerinden biri aralarına kayd. Klitorisini üzerinde çalışmaya başladı. Onun sevdiğini bildiği şekilde tekrar tekrar tıngırdattı. Onun için boşalmasını sağlayacak şekilde. Onun için çılgılık atacaktı.

"Memphis!" Neredeyse . Sesinde bunu duyabiliyordu. Neredeyse...

Derinden vurdu. Klitorisini sıktı.

Ona doğru eğildi ve zevkle haykırdı, şiddetli bir serbest bırakma çılgılığı.

Kalçaları ona karşı pistonlandı. İç kasları onu çok sert sıkıyordu. Ve adam kendini bıraktı. İçine patladı. Ürperten, zihin-

Her hücresinden zevk akan üflemeli, vücudu bir serbest bırakma.

Serbest bırakılma çığlığı yankılanıyor gibiydi.

Elleri vücudunun her iki yanına vuruyordu. Kadının seksî onu sıkmaya devam ediyordu, kendi zevkini ortaya çıkaran küçük artçı salıverme şokları. Hiçbir şey, hiç kimse Eliza'yla boy ölçüşemezdi.

Gitti ve onu herkes için mahvetti.

Siktir et o yalanı. Üzerine o birayı döktüğü anda seni herkes için mahvettiğini biliyordun. Onun ana planında bir piyon olmayı bıraktığı an. Her şey olduğu an. Hayatını değiştirdiği an.

Belki de onunla bazı sırları paylaşmanın zamanı gelmişti. Hoşuna gitmeyebilecek ama yine de duymayı hak ettiği sırlar.

Kirpikleri kalktı. Onun bakışlarıyla karşılaştı. Ona titrek bir gülümseme verdi.

Siktir et hepsini. "Eliza, seni seviyorum."

Gülümsemesi gerildi. Gözlerini yaktı. Burnu o sevimli kırıışıklığı yaptı-

"Ama prenses, ben sizi kullanıyordum."

Ve gülümsemesi kayboldu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yavaşça ondan çekildi. Dikkatli bir süzölüş.

"Bunun nazik bir davranış olduğunu sanmıyorum," dedi Eliza vücudunu bir ürperti kaplarken. "Hiç... centilmence değil." Şehvetin bulanıklığını zihninden çalıştı. "Bir kadına onu sevdiğini bir an bile söylememelisin..." Ve söz konusu kadını harika, çılgınca mutlu hissettirmek. "Sadece onu kullandığını söyleyerek takip etmek için."

Çekip gitti. Prezervatifi attı. Masadan atlamaya başladı- Memphis döndü.

"Orada kal."

Yemek masasının üzerinde çıplak mı kalayım? Uh, hayır. O öyle düşünmüyordu.

"Ve ben asla bir olduğumu söylemedim," diye ekledi. "Bu kendimi tanımlamak için kullandığım bir kelime değil." döndü.

Yemek masasından atladı. Dizlerinin biraz titrediğini hissetti ama düşmediler. Cinsel organı içinde zonklayan bir artçı şok yarattı. Bir an durakladı ve o zevkle nefesini içine çekti.

Sonra Memphis tekrar önündeydi. Birisi kesinlikle hızlı hareket etmişti. Sıcak bir bezi nazikçe bacaklarının arasına itti. Şefkatle, o-

Her zaman onunla ilgileniyordu. Bunun farkında mıydı?

Kadın bezi adamın elinden aldı. "Ben hallederim." Aceleyle uzaklaştı. Banyosuna gitti ve peşinden gelen adama kışının büyük bir görüntüsünü verdiğini fark etti. Enerjisini bu konuda endişelenerek harcayacak gibi değildi. Bu noktada değil. Eliza fırlattı

dolabına koşmadan 6nce bezi uzaklaştırdı. Kot pantolonunu ve tiş6rt6n6 giydi, babetlerini ayağına ge6irdi ve onunla y6zleşmek i6in dışarı 6ıktı-

Ve Memphis'i yatağında otururken buldu. Kot pantolon giymişti. G6mleğini 6ıkarmıştı. Onu bekliyormuş gibi g6r6n6yordu.

Ona doğru iki adım attı, sonra durdu. "Bana bir pislik olduğumu s6yle," dedi.

Bunu yapabilirdi. "Tamam. Sen bir pisliksin."

Başını salla. "Bencil ve 6ıkarıcı. Tehlikeli ve yıkıcı. Ben yakınlarda bir yere ait değilim-"

Oh, Tanrı aşkına. 66 adım daha attı. Bu adımlar onu yatağın kenarına getirdi. Adamın a6ılmış bacaklarının hemen yanına. "Ciddi miydin?" 66nk6 bu 66nemliydi. Onun i6in son derece, 6ok 66nemliydi. Ve biraz a6ıklığa ihtiya6ı vardı.

6atı katında bir yerde bir telefon 6almaya başladı. Alışılmadı6 bir zil sesi. Onun telefonu olmalı.

Ama o . "Yani ben bir pislik miyim? Evet, ama sanırım bunu ilk g6nden beri biliyordun. Bencil olduğumu mu? Her zaman 66leydim. Her zaman bir numaraya baktım. 6ıkarıcı olduğumu mu? B6lgeyle ilgili. Tehlikeli olmak ve bir-"

"O şeyler değil." Bu noktaları elinin tersiyle itti. Kararlılıkla ona baktı. "Soruyorum, beni sevdiğini mi kastettin? Yoksa bu sadece... seks konuşması mıydı? O anın sıcaklığıyla yapılan bir konuşma."

Kaşları havaya kalktı, ama hemen ardından kaşlarını 6atarak aşağıya indi. "Anlık konuşmalar yapmam."

Kalp atışları hızlandı. "Demek ciddiysin. Beni sevdiğine inanmamı istiyorsun."

G6zleri kısıldı.

"Bu da planının bir par6ası mı? Beni sevdiğine inanırsam her şeye razı olacağımı, daha kolay idare edileceğimi mi d6ř6n6yorsun?"

O... g6ld6. Derin, kaba bir g6mb6rt6. Ses etrafında g6rledi ve garip bir şekilde sıcak ve zengindi. Sese kapılmış gibi biraz daha 66ne eğildi ama kendini tuttu. Doğruldu.

Telefon çalmayı kesmişti.

"Tatlım, senin yönetilebilir hiçbir yanın yok. Seni idare etmeye çalışan her aptal kaba bir uyanışla karşılaşır. Canın ne isterse onu yapıyorsun ve seninle tartışan herkesi o soğukkanlı zarafetinle bir kenara itiyorsun. Seni ben *yönetiyor* olsaydım, bu gece asla kameraların önüne çıkmazdın." Kahkahası tamamen solmuştu. "Ateşe *doğru* geri kaçmaya çalışmayacağın da kesin."

"Ama... beni kullanmak istedin." Dudaklarını ıslattı. "Bunu en başından beri biliyordum."

"Anahtarın sen olduğunu biliyordum." Hiç tereddüt etmeden. "Onu dışarı çekebileceğini düşündüm. Ve evet, kahretsin, bana hâlâ ayçiçeklerinin izini sürdüğünü söylediğinde, senin için gelebileceğini düşündüm. Anahtar sendin ve tehlikedeydin, ben de sana yakın olmak istedim."

"Beni kullanmak için..."

"Seni kullanıyordum ve aynı sana aşık oluyordum. Benim gibi bir orospu çocuğunun yapacağı şey de tam olarak budur."

"Dur," diye fısıldadı. *Canımı yaktı.* "Böyle şeyler söylemek zorunda değilsin." *Beni sevdiğini söylemene gerek yok.*

Bir telefon tekrar çalmaya başladı.

Kaşları çatıldı. "Ne dedin? Özür dilerim. Evet, bunu söylemem gerekiyor. Çünkü üzgünüm. Tanıştığımız anda seni buradan uzaklaştırmadığım için üzgünüm. Bence baban bir şeylerin peşinde olabilir. Bence seni ülke dışına çıkarmak iyi bir plan. Güvende olursun. Çatı katına bir yem koyabiliriz. FBI'dan eğitilmiş bir ajan kullanabiliriz -Elijah'ın tanıdığı çok kişi var. Yapabiliriz-"

"Beni sevdiğini söylemeyi kes! Beni kullandığını *biliyordum*. Herkes biliyordu. Kathleen bile bana bunu söylemeye çalıştı! Ve benden *nefret ediyor*."

Kaşlarının çatıklığı daha da ağırlaştı. "Neden senden nefret etsin ki?"

"Çünkü yıllar önce babamın onunla evlenmesini engellemeye çalıştım. Çünkü ilk evlendiklerinde onu aldattığını öğrendim."

Birlikteydik ve ona söyleyecektim ama sonra-"

Ayağa fırladı. "Sonra ne oldu?"

"Sonra kaçırıldım ve... ve her şey kontrolden çıktı. Nişan partilerine kanlar içinde ve kafam karışmış bir şekilde girdim ve... Ben... Bir süre yardım almak zorunda kaldım. Terapi. Hayatımı yeniden toparlamaya çalıştım ve Kathleen aslında..." Şimdi gülme sırası ondaydı. Gerçi onun kahkahası kırılğan, onunki ise zengin bir tınıya sahipti. "Kathleen bana karşı çok nazikti. Beni kullandığım terapist bile yönlendirdi. Daha önce Dr. Kendall'a gitmişti. Kathleen yeniden başlamamızı istediğini söyledi. Değiştiğini söyledi. Babamı sevdiğini söyledi."

"Lanet *olsun*."

dolandı. Kapiya doğru koştu.

Eliza'nın çenesi düştü. "Bu çok önemli!" Ve o kaçıyor muydu?

Ona doğru döndü. "Evet, bebeğim. Evet, öyle. Bu bilgiyi en başında bilmem gerekiyordu. Çok yardımı olurdu."

Müstakbel üvey annesiyle kavga ettiğini bilmek yardımcı olur muydu? Ne kadar alakasız. Ama adam kapıdan süzüldü. Kız peşinden koştu.

Telefonu çalmayı bırakmıştı ama ona uzanıyordu. Kadın ona uzandı. Kolunu tuttu. "*Kes şunu*."

Çenesinde bir kas esnedi. "Başından beri takımımındaki gelişmeleri mesaj atıyordum." Başını ona doğru çevirdi. "Bana ne zaman yeni bir bilgi versen, onu başkalarına aktardım. Ayçiçeklerini öğrendiğimde, o eski otoyolda yandan çarptığımızda, barda neredeyse *ateşe* verileceğimizi öğrendiğimde-"

"Neredeyse ," diye düzeltti onu. "Dışarıdaydım. Sağ salım."

Dudakları gerildi. "Etrafındaki insanları araştırmaya başlamalarını istedim. Bana eski sevgililerinin listesini vermediğinde-"

"Benim pek kimsem yok! Yıllardır kimseyle birlikte olmadım, bunu sana söylemiştim!"

"Bakmalarını sağladım."

Yani ona söylemeden hayatını didik didik ediyordu. Bu da büyük ifşaatlarından biri miydi? "Bir gün, sahip olduğun her sırrı bana anlatmak zorunda kalacaksın." Nefes nefese. *Odaklan.* "Adamların tam olarak ne yapıyordu?"

"Şüphelilerin bir listesini yaptım, sana en yakın olanların. Mali bilgilerini parçalara ayırmak istedim. Diğer kadınlar ortadan kaybolduğunda tam olarak nerede olduklarını bilmek istedim. Arkadaşım Delilah birinci sınıf bir muhabirdir. Hayatlarını didik didik etmesi için onu görevlendirdim."

"Kız kardeşi ortadan kaybolduğundan beri eminim çok motive olmuştur." Eliza yutkundu. Onun gitmesine izin vermedi.

"Asla pes etmeyecek."

Benedict ondan vazgeçer miydi? Hem de nasıl. Benedict'in nerede olduğunu bile bilmiyordu. Babası şehir dışında olduğunu söylemişti... *Neden yalan söylediğini düşünüyordum ki?* "Araştırmasını istediğiniz kişiler kimler?"

"Dedektif arkadaşın Daniel. En başından beri davaya dahil oldu. Sana çok yakın durmayı seven koruman Alec. Kardeşin."

Parmakları onu sıktı. "Kardeşim mi?"

"Önce beni tehdit ediyor, sonra da ortadan kayboluyor. Artık kasabada mı Eliza? Yoksa kaçıp gitti mi?"

"I-" Onu bıraktı. "Benedict bana bunu yapmazdı. O kimseye zarar vermez. Benedict naziktir. Her zaman nazik olmuştur."

"mi?"

"Evet!" Bir huff. *O benim kardeşim. Bana zarar vermez. Ona güvenebilirim. Yapabilirim...* Bir anı vızıldadı ve zihninde sürüklendi. Tutulamayacak kadar hızlı gitmişti. Eliza başını salladı. "Eğer Benedict geride duruyorsa, bunun nedeni her zaman babamızın istediğini yapmasıdır. Eminim babam ona geri çekilmesini söylemiştir. Eminim babam ona
_"

"Baban onu bir şeyden koruyor, Eliza. Aralarında sırlar var. Bunu hastanede gördün, değil mi?"

Evet. "Başka kim? Başka kimi araştırıyorsunuz?"

"Babanın avukatı benim de listemin en tepesine çıktı. Holden Gerard. Olay yerinde seninle çok samimi görünüyordu-"

"Hayatımdaki her erkeğin beni cinsel olarak çekici bulduğuna dair çılgınca bir fikre sahipsiniz. Durum öyle *değil*. Erkekler bana bakıp takıntılı hale gelmiyor. Böyle bir şey olmaz." Öyle olsaydı, çok daha fazla kişiyle çıkardı.

"Bana oldu. Başkalarına da olabileceği akla yatkın geliyor."

Eli geri çekildi. *Bana da öyle oldu.* "Bana yalan söyledin."

"Hayır, hayır, bebeğim, söylemedim. Sadece sana söylemedim-"

"Saçmalık yok demiştin. Saçmalama kuralına saygı duyuyordum ama bu sadece bir cümleydi. Ciddi değildin." *Seni sevmiyor. Başından beri seni istemiyordu. İstemiyor-*

"Sen neden be?" Memphis homurdandı.

"Beni ilk gördüğün anda takıntı haline getirmedin. Ben."

Gözleri değişti. Sertleşti. Yeşil bir ateşle parladı. Arzu. Zar zor. İhtiyacımız var. Sahip olmak. "Tabii ki yaptım. O bar kapısından çıktın ve hayatım buna bağılıymış gibi peşinden koştum. Dünyamı değiştireceğini biliyordum ve gitmene asla izin veremezdim. Eğer bu bir saplantı gibi gelmiyorsa, bana ne gibi geldiğini söyleyin."

Kalp atışları kulaklarında yankılanıyor gibiydi. "Holden eşcinsel. Olay yerinde beni değil, seni süzmekle meşguldü. Sen ve senin süper gözlemci benliğin bunu fark etmeliydiniz."

Telefonu tekrar çalmaya başladı.

"Her erkek ayaklarıma kapanmakla ilgilenmez." Telefonuna baktı. "Çok önemli bir şey olmalı. Cevap vermeliyiz." Bakışları ona döndü.

"İlgileniyorum," diye
homurdandı. Kızın kaşları
kalktı.

"Ama nasıl hissediyorsun prensesim? Benim hakkımda ne hissediyorsun? Çünkü sana benim için ne ifade ettiğini söyledim ama

nasıl *hissettiğin* hakkında hiçbir şey söylemedin."

Benimki kesinlikle sahipleniciydi. Kesinlikle sert. Kesinlikle sınırdaydı. Ve *prences* alaycı hissettirmiyordu. Sevecenlik gibi hissettirdi. Şefkatli bir okşama gibi.

Telefonu eline aldı. Parmaklarını ekranın üzerinde gezdirdi ve kızın duyabilmesi için hoparlörü açtı. "Memphis."

"*Bu doğru mu?*" Bir kadın sesi. Umutsuz. Titriyordu. "Eliza onu hatırladı mı? Layla'yı kimin kaçırdığını biliyor mu? Tanrım, Memphis, bu çok büyük! İhtiyacımız olan mola buydu, bu-"

Ne yaptım ben? "Özür dilerim," diye boğuldu Eliza, dünya daralıyormuş gibi görünürken. *Aileleri hiç düşünmemiştim!* Oh, hayır. Oh, *hayır*. "Onu hatırlamıyorum ama benim için gelecek, onu durduracağız ve biz-"

Memphis onun elini tuttu. Parmaklarını sıktı. "yok." Yumuşak. Dikkatli ol. "Onu yakalayacağız."

Ona yanlış umut verdim. Bunu yapmamalıydım. Bunu .

-

"Eliza?" Kadının sesi tereddütlüydü. Kadın. Delilah olmak için.

"Evet."

"Bunu haberlerde söyledin... Senin için gelsin diye yalan mı söyledin?"

Memphis'in bakışlarını üzerinde tuttu. "Evet." *Kardeşin için çok üzgünüm. Keşke onu durdurabilseydim. Keşke yapabilseydim-*

"Dikkatli olmalısın," dedi Delilah ona. "Memphis ne derse onu yap. Onun yanından ayrılma. Ciddi bir tehlike altındasın. Söylediklerine inandım -çok emin, çok ikna edici görünüyordun- ve ben kolay kolay kandırılmam. *Lütfen* dikkatli ol. Gardını bir an bile düşürme."

Delilah onun için endişeleniyor muydu?

"Kız kardeşini bulmak istiyorum," dediğini duydu Eliza.

"Ortadan kaybolarak onu bulma!" Delilah'nın sesi çatladı. "Sakın bunu yapma. Yaralanırsan, ölürsen, bu kimseyi geri getirmez."

Memphis'e bağılı kal. Haftanın her günü hayatımı ona emanet ederim. O seni güvende tutabilir. *Ona güvenin.*"

Başından beri ona güvenmişti. Onu kullandığını biliyordu ve yine de planına uymuştu. Kendini ona tamamen açmıştı. Sadece vücudunu değil, her şeyini ona sundu. Ve o da...

Onu sevdiğini söyledi.

Saçmalıklara sıfır toleransı olduğunu iddia eden bir adam.

Beni seviyor mu?

Peki onun hakkında ne hissediyordu?

"Kathleen Robinson," dedi Memphis düz bir sesle.

Eliza üvey annesinin adından söz edilince irkildi. "Onu da derin dalışına ekle, Delilah."

"Üvey anne mi?" Delilah sordu.

"Eliza kaybolmadan hemen önce o ve Eliza'nın başı beladaydı. Bir milyarlarca evlenmesini engelleyebilecek türden bir sorun. Bana sorarsanız, bu çok iyi bir sebep. Onu derinlemesine araştırın."

"Başladım bile." Eliza arka planda klavyedeki parmak tıkrıklarını duyduğunu sandı. "Ve kocamın kaynaklarının emrime amade olmasının da yardımı oluyor..."

Kapı zili çaldı. Eliza Memphis'ten uzaklaştı. Bu saatte... bir ziyaretçi iyi bir şey olmayacaktı. Delilah rahat bir nefes aldıktan sonra kapıya yöneldi.

"Kardeşi hakkında ilginç bir şey öğrendim." Delilah'nın sesi onu durdurdu.

Eliza arkasına baktı.

"Kızın kaçırıldığı gece hapishane hücresinde olduğu ortaya çıktı. Sarhoşluk ve düzensiz davranıştan tutuklanmış, ama bu suçlamalar sihirli bir şekilde ortadan kaybolmuş. Hiçbir resmi kayıta bulamazsınız. Babasının bazı torpiller yaptığını tahmin ediyorum ama en azından bu onun için bir mazeret."

Kapı zili bir kez daha çaldı.

"Diğerleri üzerinde çalışıyorum. Bazı şeyler yüzeyde iyi görünüyor, ancak dayanacağından pek emin değilim" diye ekledi.

Memphis ona, "Burada biri var," dedi. "Gitmeliyim, Delilah."

"Aziz seninle mi?" Delilah aceleyle sordu. "Bana öyle olduğunu söyle. Orada desteğe ihtiyacın var ve Elijah ona yerinde kalmasını söylediğini söyledi -bu arada bundan *nefret eder*, bu yüzden ortaya çıktığını görebilirsin ve-"

"Saint burada. Altı numaram onda." "Güzel." Gerçekten rahatladım.

Zil tekrar çaldı, ancak bu kez zil sesini kapıya vurulan şiddetli bir yumruk izledi.

Memphis telefonunu cebine soktu.

Kapıya önce Eliza ulaştı. Gözünü gözetleme deliğine dayayıp bütün bu gece dramına kimin neden olduğunu gördü: "Daniel." *Elbette uğrayacaktı*. Muhtemelen o da haberleri görmüştü ve Eliza'nın sözde hatırladığı adam hakkında bilgi edinmek isteyecekti.

Yalan söylediğini anladığında çok kızacaktı.

Kapıyı açmaya başladı.

Memphis elini tahtaya doğru itti. "Hayır bebeğim, önce plan yapmamız gerek."

Başını çevirdi. Adam tam yanındaydı. Aralarında sadece birkaç santim vardı. "Bak," diye başladı, sesi fısıltı gibiydi çünkü onunki de öyleydi, "Daniel'in şüpheli listende olduğunu anlıyorum ama o bir polis. Benim davamda çalışmaya *başlamasının* üzerinden çok zaman geçmedi. Bana inanan birkaç kişiden biriydi. O-"

"Delilah şu ana kadar iki kaybolma olayı için bir mazereti olmadığını keşfetti. Tatildeymiş. Sözde balık tutma gezileri, yani evet, bunu şüpheli buluyorum. Onu şüpheli buluyorum. Arkasında suçlayıcı kanıt bırakmama konusunda kim iyidir biliyor musunuz? *Polisler*."

Daha fazla vuruş. "Eliza!"

"Geceleyin yalnız bir kadınsanız... emin olamadığınız, belki sarhoş, büyük olasılıkla uyuşturucu almış bir kadınsanız... bilin *bakalım* sizi eve kimin izin verirsiniz, çünkü onun *güvenli* olduğunu düşünürsünüz?"

"Bir polis," diye yanıtladı vücudu .

"Aynen öyle. Neden şüpheli listemde olduğunu anladın mı? Ve bu sadece sana çok fazla göz attığı için değil, gerçi bu bok duracak. Bu sahneyi dikkatle ele almalıyız. Beni takip et. Tehlikeli durumlarda bunu yapman gerektiğini hatırlıyor musun?"

Dudakları inceldi. "Buna geri döneceksin."

"Evet, bu kuralı hastanede unuttun, değil mi? Barda da unuttun. İçeri gel bebeğim."

"*Kapıyı açın!*" Daniel patladı.

Memphis yüzünü buruşturdu. "Böylesine gösterişli bir bina için duvarlar ve kapılar gerçekten de yeterince kalın değil. Sahibine şikayet edeceğim, buna emin olun." Gözleri parlıyordu. "Beni takip ."

"Korktuğum için içeri geri döndüm."

"Korktuğunuzda tehlikeden uzak durmanız gerekir."

Başını salladı. "Yaralanmandan korkuyordum. Korktum çünkü sana bir şey olmasını istemedim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Prenses, tam olarak ne ?"

"Diyorum ki..." *Ne dediğimi bilmiyorum.* "Eğer tehlikedeysen, senin kurallarının hiçbirine uymayacağım. Bana ne zaman ihtiyacın olursa seni kurtarmaya koşarım."

"Siktir. Bu çok güzel." Dudaklarını onunkilere bastırdı. Sert, hızlı ve sahiplenici. Sonra kapıyı kırarak açtı. "Dedektif!" Memphis gürledi. "Ne tatsız bir sürpriz."

"Bu doğru mu?" Kathleen, Prescott ön kapıdan içeri girer girmez sordu. Merdivenlerin dibinde bekliyordu, siyah bir bornoz vücudunu sarmıştı, yüzünde tam bir makyaj vardı ve saçları omuzlarının etrafında özenle şekillendirilmişti.

Her zaman mükemmel görünürdü. Tertemiz. Hatta makyajlı uyuduğuna yemin ederdi çünkü sabahları gözlerini açtığında makyajı çoktan yapılmış olurdu.

Makyaja gerek yoktu. Onun her zaman olduğu gibi güzel olduğunu düşünmüştü.

"Eliza o gece neler olduğunu hatırlıyor mu?" Kathleen'in elleri önünde iki büküm oldu.

Garip, normalde gergin hareketler yapan biri değildi. Yaptığı her şey dikkatliydi. Neredeyse alıştırtma yapmıştı. Sanki bir ayağını düzen dışına atmaktan korkuyormuş gibi.

Benedict ve Eliza'nın annesi bu kadar ölçülü değildi. Parlak, tutkulu bir yaşam patlamasıydı. Onunla birlikte her şey saatte yüz mil hızla akıp gidiyordu. Girdiği her odayı aydınlatırdı. Herkesi şakalarına güldürür, inkar edilemez güzelliğine yaklaşmaya zorlar, zekasına hayran bırakırdı...

O çok parlak bir ışıktı. Çok parlak yanan bir ışık. Çok sert. Çünkü bazen partinin neşesi olmak istemiyordu. Bazen sadece ağlamış ve ağlamıştı ve adam ne kadar uğraşırsa uğraşsın onu teselli edememişti.

"Prescott." Kathleen ona doğru süründü. Terlikli ayakları hiç ses çıkarmıyordu. "Sana ne söyledi? Ve o sinir bozucu ödöl avcısını kovdun mu? O bir bela. Eliza'yı yalanlarla besliyor ve-"

"O benim için çalışmıyor." Arkasını döndü. Çalışma odasına yöneldi. Bekleyen küçük bara doğru gitti. Paranın satın alabileceği en pahalı viskilerle dolu bir bara. "Hiç çalışmadı." Bir sürahiye uzandı, sonra durdu. *Benedict nerede?* "Oğlumu gördün mü?"

"Benedict'i neden göreyim ki? Onun burada olması mı gerekiyordu?"

Benedict pek sık gelmezdi. Eliza da öyle. Eliza... gençliğinde annesine o kadar çok benziyordu ki. Tanıştığı herkes ona çekilirdi. *Tıpkı bir pervanenin aleve kapılması gibi.* Ve sonra, ateşi sönmüştü. Bir gecede sönmüştü.

Kaçırıldığını bile fark etmemiştim. Kızgın olduğunu sanmışım. Bana inat şehir dışına çıktığını. Nişanı kutlamayı reddediyordu. Tanrım, o hafta sonu onu aramamıştı bile. Onun değerli kızı.

Ona geri döndüğünde, farklıydı. Parçalanmıştı. Korkuyorum. "Daha fazlasını yapmalıydım."

Kathleen kollarını ona doladı. Ona arkadan sarıldı. "Neden bahsediyorsun sen?"

Ne zaman ona sarılsa, bu hep zoraki bir sarılma gibi gelirdi. "Onun hakkında konuşmamaları için basına para verdim."

"En iyisi buydu. Bu korkunç hikayeler sonsuza dek peşini bırakmayacaktı. Ve herkes bunların sahte olduğunu söylemeye başladığında..."

Geri çekildi. Yüzünü ona döndü. "Neden böyle söylemeye başladılar?"

Gözleri büyüdü. "Bilemiyorum. Dedikodu çok kötü bir şey olabilir. Özellikle de Eliza gibi biri için. Ağzında gümüş kaşıkla doğan biri. Ayrıcalıklı bir kız-"

"Hayatı mükemmel olmaktan çok uzaktı." Kimsenin mükemmel bir hayatı olduğunu düşünmüyordu. *Mükemmel hayat yoktur.* "Annesi intihar etti. Eliza cesedini buldu. Ona sarıldı ve ağladı, sonra da *beni* teselli etti. Beni ve kardeşini teselli etti ve on altı yaşına geldiğinde genç intiharlarını önlemeye yardımcı olmak için yerel bir hayır kurumunda gönüllü olarak çalışmaya başladı." Çünkü Eliza iyiydi. *Benim olabileceğimden çok daha iyiydi.* "Benim paramdan tek kuruş bile istemedi. Üniversiteye kendi başına girdi. Yerel bir okula tam akademik bursla gitti. Notları için çok çalıştı. Sonra kaçırıldı..." *Birisi benim güzel kızımı aldı. Biri onu kırmaya çalıştı.* "Kaçtı gitti." Acımasız. Gururlu. "Kaçtı ve bana geri döndü ve o piçin peşini asla bırakmamalıydım. Ona yalancı diyen herkesi yok etmeliydim. Yapmalıydım-"

"Onu koruyordun! Yapabileceğimiz en iyi şeyin dedikoduları susturmak olduğu konusunda anlaşmıştık. Hikayenin ortadan kalkması gerekiyordu. Hiç ipucu yoktu. Ona korumalar verdiniz. Onu korumak için en iyi insanları tuttun. Onu terapistime gönderdim! Her şeyi doğru yaptık." Öfke çenesini sertleştirdi. "Kendini suçlamayı bırak! Kes ! Sen iyi bir adamsın."

İyi bir adam mı? Şüpheli. En iyi günlerinde bile değil. Ve iyi bir adam bile kötü bir baba olabilirdi. Annesi öldükten sonra, bir dizi ilişki yaşamıştı. Birbiri ardına. Ve Eliza'sıyla arasına mesafe koymuştu... "Annesine o kadar çok ki. Bazen bunu görmek zordu..." *Onunla*. Ama öyle olmamalıydı. Kıymetli Eliza'sıyla geçirdiği her anın değerini bilmeliydi.

Eliza sonunun annesi gibi olacağından endişeleniyordu. Bu itiraf onun için şok edici olmuştu çünkü derinlerde bir yerde gerçeği her zaman anlamıştı... *Tatlı kızım, sen benden daha güçlüsün. Bu ailedeki herkesten daha güçlüsün. Hiçbir şey seni yok edemez.*

"Neyi görmek zor?" Kathleen sordu.

Gözlerini kırıştırdı. Karısına odaklandı. Bir bebek sahibi olmak istiyordu. Onları bağlayacak bir bağ istiyordu. Başka bir çocukla aynı hataları yapar mıydı?

"Prescott, bana hiç anlatmadın... Eliza o gece ne olduğunu hatırlıyor mu?"

Hastanede basınla konuşurkenki görüntülerini görmüştü. Şoförü onu ve Alec'i malikâneye geri getirirken telefonundan görüntüleri çekti. "Neden bu konuda yalan söylersin ki?"

Nefesini içine çekti.

"Ve hayır, Memphis onun yanından ayrılmıyor. Bu dünyada hiçbir şeyin onu ondan alabileceğini sanmıyorum." Memphis'in gözlerinden kendisine baktığını gördüğü bir gerçek. "O adamın onu güvende tutmak için seve seve öldüreceğine inanıyorum."

Nefes nefese kaldı ve geri çekildi. "Prescott, bana gerçekten cinayete göz yumacağını mı söylüyorsun?"

Bunu söylememişti. Ama konu Eliza'yı kaçırın piç kurusuna gelince... "Birileri yapılanların bedelini ödemeli. Bence Memphis onun için adaleti sağlamak adına ne gerekiyorsa yapacaktır."

Ağzını kapattı. Dehşet içinde ona baktı.

"Oğlum hangi cehennemde?" diye homurdandı. Çünkü Benedict şehir dışında *değildi*. Benedict'e onunla buluşmasını söyleyen bir not göndermişti.

Gerçeğin ortaya çıkma zamanı gelmişti.

Birisi ödeyecek.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"Eliza resmi bir açıklama yapmak üzere yarın avukatıyla birlikte karakola gelecek." Memphis çatı katının girişini kapattığından emin oldu. "Artık geç oldu. Eliza bu akşam gerçekten yorucu bir çile yaşadı -yani, yangını *duydunuz* mu?"

Daniel'ın gözleri öfkeden yarılmıştı. "Duyduğumu biliyorsun."

"Şey, o zaman oldukça dramatik olduğuna tanıklık edebilirsiniz. Eliza'nın hastaneye gitmesi gerekti ve doktoru bu gece kesinlikle dinlenmesini emretti."

"Dinlen." Daniel'ın daralan bakışları onu taradı. "Bu yüzden mi gömleğin yok? Dinlenmesine yardım ettiğin için mi?"

"Siz kapıyı çalmadan önce biz yatmaya gidiyorduk. İnsanların *dinlendiği* yere." Ellerini kapının pervazına koydu. "İyi geceler, Dedektif." Bu adamın Eliza'yı sorguya çekmesine asla izin vermeyecekti. Memphis'in tek yapması gereken ona biraz daha zaman kazandırmaktı.

Buz Kırıcılar için biraz daha derine inme zamanı. Daniel, "Clyde Burk ile konuştum," dedi.

"Senin için harika." Memphis kaşlarını kaldırdı. "Peki Clyde Burk kim olabilir?"

"Eski Lasso barda geçici olarak ikamet eden adam. Bana daha önce oraya gittiğinizi söyledi."

"Zavallı adamın ilginç ifadeler verdiğiinden haberdar ."

"Ayçiçeğini senin ektiğini söyledi." Daniel boynunu büktü, belli ki Eliza'yı görmeye çalışıyordu. "Bunu duydun mu, Eliza?"

"Memphis ayçiçeğini bırakmadı." Alçak ama kesin.

"Nereden biliyorsun?" Daniel'ın çenesinde bir kas gerildi. "Adam seninle psikolojik oyunlar oynuyor! Seninle alay ediyor, seni uçurumun kenarına itiyor çünkü umurunda değil-"

Hayır. Tamamdır. "Seni burada durduruyorum çünkü insanların Eliza'yı umursamadığını söylemesinden bıktım. Bu dünyadaki pek çok şey umurumda değil. Pek çok şey..." Yeterince doğru. "Ama Eliza benim için çok daha farklı bir şey." Eliza onun dünyasıydı. "Onunla oyun oynamıyorum. Ayçiçeğini ben ekmedim. Binayı ben ateşe vermedim. Üst katta başka biri vardı ama ben Clyde'ı güvenli bir yere taşıırken o kaçtı." Minnettar olmamaktan bahsediyorsun. Tanrım, Clyde bir adama yardım edemez miydi? "Yangını başka biri çıkardı. Ayçiçeğini bulmamız için oraya bırakanla aynı kişi."

"Bunu *neden* yapıyorsun?" diye sordu Daniel. Bir kez daha Eliza'yı görmek için başını çevirdi.

Memphis hafifçe kayarak onun görüşünü engelledi. "Çünkü bir mesaj gönderiyordu. Ne yaptığımızı biliyor ve ölümcül güçle karşılık vermeye hazır. Korkudan kaçıyor."

Daniel yutkundu.

"Korkmalı," diye ekledi Memphis. "Çünkü çok yakında herkes ne yaptığını öğrenecek. Artık içinde saklanabileceği hiçbir gölge kalmayacak."

"O... onu hatırlamıyorsun, değil mi Eliza? Bunu sadece reklam için söylüyordun."

Memphis güldü. "Eliza reklam için hiçbir şey yapmaz, bunu bilmen gerekir." Durakladı. "Ama yine de, o ayçiçeği tarlasını hatırladığını söylediğinde ona gerçekten inanmadın, değil mi?" Biraz daha zorlamadan önce bir an bekledi. "Birkaç dakika önce arkadaşım Tony'den bir mesaj aldım. Kötü hava koşulları nedeniyle arama çalışmaları ertelenince Tony daha fazla hava fotoğrafına ulaşmış. Bu fotoğraflarda çok ama çok umut verici görünen bir zemin değişikliği alanı bulduğunu düşünüyor."

Daniel geri . "Bana bilgi verilmedi..."

Evet, çünkü böyle bir şey olmamıştı. Memphis nasıl bir tepki alabileceğini görmek için kışını yırtarak yalan söylüyordu. Memphis, "Belki de gidip karakolu kontrol etmelisin," diye öneride bulundu. "Eminim komutanının senin için bazı güncellemeleri vardır."

Daniel tereddüt etti.

"Merak etmeyin. Yarın sabah erkenden istasyonda olacağız." Memphis kapıyı kapatmaya devam etti.

Daniel . Asansöre doğru yürüdü. Düğmeye . Kapıların açılmasını sabırsızlıkla bekledi.

Memphis bakışlarını polisten hiç ayırmadı. *Ortağın bu gece nerede? Buraya geldiğini biliyor mu?*

Kapılar açıldı. Daniel aceleyle içeri girdi, sonra ön tarafa döndü.

"Oh, Dedektif?" Memphis seslendi.

Daniel ona baktı. Gözlerini dikti.

"Son zamanlarda iyi bir balık avına çıktın mı?"

Kapılar kapanmadan hemen önce Daniel'ın yüzünde şok ve korku ifadesi belirdi.

Memphis içeri girdi. Kaşlarını çatarak ona bakan Eliza'ya neredeyse tökezleyerek çarpıyordu. Kaşlarını çatmış olsa bile, kesinlikle muhteşemdi.

"Bu da şimdi?" Eliza bilmek istedi.

Kapıyı kilitledi. Üçlü kilitleri kontrol etti. "Ne kadar bildiğini görmek istedi."

"Hiçbir şey bilmiyorum."

"Ama o bunu anlamıyor. Balık tutma gezilerini sorduğumda yüzünde korkuyu gördüm." Aceleyle onun yanından geçip telefonunu aldı. Saint'e hızlıca bir mesaj gönderdi. *Dedektif geliyor. Onu takip et. Seni görmediğinden emin ol.*

Ve Saint mesaj ... *Bitti.*

"Tony mi o? Cesetleri gerçekten buldu mu?"

Şimdi yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Bu yalanı sana söylememiştim. Polisten bir tepki almaya çalışıyordum."

Dudakları birbirine yapıştı. Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve sonra "Ona güvenmediğin için mi?" dedi.

"Hiç de değil."

"Eğer Tony'ye mesaj atmıyorsan, o zaman kiminle iletişim kuruyorsun?" Eliza başını eğdi ve kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi.

Bebeğim, bana hala nasıl hissettiğini söylemedin. O da anladı, çok şey oluyordu. Kendini tutabilirdi. Belki de. "Aziz."

Ellerini kalçalarına bastırdı ve işaret parmağı vurmaya başladı. "Onu gerçekten cinayetten hapse mi attın?"

"Cinayetler. Çoğul." Pencereye doğru yürüdü. Perdeyi açtı. Şehre baktı. Caddenin karşısındaki yüksek binaya baktı. Sürekli o yere geri dönüyordu... "Saint bir dizi cinayetin baş şüphelisiydi. Kanundan kaçtı - adam gerçek katili yakalayabileceğini düşündü... On sekiz yaşındaydı. Tam bir aptaldı."

"Ve sen de onu ?"

"O sırada üvey kardeşim olduğunu yeni keşfetmiştim. Babamı hapse atmıştım ve aynısını ona da yapacağımı düşünmüştüm." Hayır, düşündüğü tam olarak bu değildi. "Kanımın lekeli olduğunu sanıyordum. Babamın ailesinin mahvolduğunu ve eğer dikkatli olmazsam benim de mahvolacağımı düşündüm. Kendime daha iyi olduğumu kanıtlamak için onu takip ettim. Onlar gibi olmadığımı." Dosdoğru ileriye bakmaya devam etti. Sokağın karşısındaki en üst iki kat karanlıktı.

Beni görebiliyor musun? Eğer o karanlıkta biri varsa, onu izliyorsa... Orta parmağını kaldırdı. Vücudunun önünde tuttu, böylece Eliza ne yaptığıнын farkında olmazdı.

Ama...kahretsin. Orada kimse yoktu. Buranın kayıtlarını almıştı. En üstteki beş kat henüz bitmemişti bile. Bir sonraki lüks konutlar için yapım aşamasındaymış.

Hala oraya gitmek istiyorum. Etrafta dolaş. Boş olduğundan emin ol. Çünkü o eski barda da kimsenin olmaması gerekiyordu...

"Aziz hapiste değil." Eliza'nın sesi daha yakındı.

"Hayır. Çünkü beni o deli kıçının aslında masum olduğuna ikna etmeyi başardı. O zamanlar tanıdığım bir muhabir var, Delilah.

-Biraz araştırma yapmama yardım etmek için. Çocuk için sağlam mazeretler bulmayı başardık. Cinayetleri başka birinin işlediğine dair DNA kanıtı bulabildik. Ve serbest kaldı." Aziz. Gerçek adı değil. Sistemdeyken aldığı bir lakap. Çünkü masum olduğunu o kadar çok iddia etmişti ki kimse ona inanmamıştı. Onunla alay etmişlerdi. Ona Aziz dediler.

Ve kardeşi yıllar içinde büyük bir belalıya dönüştüğü için bu ismi sahiplenmişti. Bir sürü insanın korktuğu bir şeye dönüştürdü.

O da aile işine girmişti. Ödül avcılığı. Ve faili meçhul davalar.

"Onu sen kurtardın." Kızın eli adamın omzuna değdi.

"Hayır. Onu hapse atan bendim. Ben sadece onu geri çıkarmaya yardım ettim." Ona doğru döndü. "Benim bir tür kahraman olduğumu düşünme hatasına düşme."

"Yalancı." Ama bunu söyleme

şekli... Sanki bir okşayış gibiydi.

"Neden bana prenses diyorsun?" diye sordu ona. "Bundan hoşlanmadığımı biliyorsun."

Bu konuda... "Ben bir ."

Bakışları onunkileri tuttu.

"Pencereden uzaklaşmalıyız." Adamın vücudu kadıninkini engelliyordu ama yine de... adamın içinde bir gerginlik vardı.

Onun savunmasız olmasını istemiyorum. Onu korumak zorundayım.

"Bana neden prenses diyorsun?" Eliza tekrarladı.

Görünüşe göre, onun bir pislik olması yeterli bir açıklama değildi. Bunu anladı. Bu yüzden onun için daha derinlere inecekti. "Çünkü sen değerlisin. Seni ilk gördüğümde anlamıştım. Dünyayı ayaklarının altına sermek istedim. Sana hükmedeceğin bir dünya vermek istedim. Sana vermek istedim..." Tanrım, şimdi sesi çok duygusal ve boktan geliyordu. Saint

ona gülüp geçecekti. Ama... "Her şeyi." Hâlâ ona her şeyini vermek istiyordu. Memphis bunu her zaman isteyeceğini biliyordu.

Eliza ona baktı. Konuşmadı. Döndü ve perdeleri kapattı. İşte. Artık kimse onları göremezdi.

"Babanın evindeyken herkese bana o kadar bağlanmanı istediğimi ve herkesten kaçmanı istediğimi söylediğimi hatırlıyor musun? Benimle kaçmanı?" Tekrar ona baktı.

Eliza başını salladı.

"Ciddiydim. Gördün mü Eliza, konu sen olunca ne istediğimi en başından beri biliyordum." Peki o ne istiyordu? "Sendin." *Her zaman sen olacaksın.*

Ona gülümsedi. Çok güzeldi. Dolu. Gerçek. Gözlerini aydınlatan, burnunu kırıştıran ve ona mutlak neşesini gösteren bir gülümseme. "Güzel," dedi Eliza ona. "Çünkü tahmin et ne istiyorum? Bu sensin. Seni seviyorum, Memphis
."

Cam kırıldı. Perde havalandı ve ona çarptı. Yan tarafına bir şey battı.

Daha fazla cam
kırıldı. Eliza çığlık
attı.

Onu geri itti ve ikinci darbeyi hissetti. "Çok üzgünüm bebeğim, çok üzgünüm" diye *düşünürken* bile onu sertçe itti ama kız tehlikedeydi. Omzu yanmıştı. Kan halının üzerinden akmış, duvara çarpmıştı. Kendi kanı. Çünkü en az iki kez vurulmuştu. Kurşunlar pencereden geliyordu. Ve ne kadar yüksekte olurlarsa olsunlar, bulundukları açı.

Caddenin karşısından geldi. Bina... bina...

"Üstünü... ört..." Yere düştü. Kan çok hızlı pompalanıyordu. Çok sert. Kahretsin. Bu kadar çok kaybetmemeliydi... "Geri...çekil..."

Eliza geri dönmedi. Ona doğru koştu. Kan akışını durdurmak için ellerini onun üzerine koydu. Dehşet o güzel yüzünü buruşturdu.

Duyduğu tek ses camın kırılmasıydı. *Sokağın karşısından. Sokağın karşısından geliyordu.*

Daniel oraya bu kadar çabuk gidemezdi, değil mi? Eğer gelseydi, Saint onu görürdü... "S-Saint..."

"ok fazla kanaman var! Oh, Tanrım! Memphis, ne yapacağım?" "G-get..." *Dışarı.* nk o piçin ilk hedefinin başarılmıştı. Barda yediği gol. *Beni yol.*

"Yardım getireceğim," diye söz verdi Eliza. Hızla uzaklaştı. Telefonunu aldı. Onun dokuz-bir-bir santraliyle konuştuğunu duydu...

Ona doğru ilerlemeye çalıştı.

Vücudu uyuşmuştu. Çok gszgd. Silahına ihtiyaı vardı. Ayağa kalkamayınca Memphis sürünmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" Eliza koşarak ona döndü. "Kahretsin, kıpırdama! Yardım geliyor!" Elleri dışarı fırladı ve onu aşağı itti. Yaralarına bastırdı. Biri omzundaydı. Biri de yan tarafında. "Tanrım, çok fazla kan var."

Onun titrediğini hissedebiliyordu. Ya da belki de titreyen oydu. "G-gun..." Silahına ihtiyaı vardı. Çünkü onu vuran kişinin her an kapıdan içeri dalmasından çok korkuyordu. O kişinin Eliza'yı almaya geleceğinden.

Onu yok etmek için.

"Silahına ihtiyaın yok!"

Lanet olsun, yapmadı. "G-gun..." ok yakındı. Onu görebiliyordu.

"Basınç uygulamam gerekiyor. Kısa bir süre önce ilk yardım dersi aldım. Sana yardım etmem gerekiyordu. Yapmam gereken-"

Kapı vuruluyor. Sert, ağır vuruşlar. Güçlü. Ve sonra...

Kapı içeri uçtu. Tekmelenmişti. Duvara çarpıp sekti. Memphis başını kaldırıp Daniel'ın kapı aralığında durduğunu gördü, silahını çekmiş ve tam ona nişan almıştı.

Eliza. Ben. Oh, lanet olsun, hayır. Piç kurusu onu yakalayamayacaktı. Memphis tüm gücünü kullanarak üzerine atıldı ve silahına sarıldı.

çok görebiliyordu.

"Ne oldu?" Daniel bakışlarını olay yerinde gezdirdi. "Bu binayla ilgili raporu aldığımda aşağıdaydım-"

Memphis parmaklarını silahına doladı. Acı içinde zonklarken bile onu yukarı kaldırdı. "Ondan uzak dur... uzak dur..."

Daniel kaşlarını çattı. "İndir o silahı!" "Dur..."

Saint dedektifin arkasından içeri daldı. "Bu da ne-Memphis!" Polisi iterek yolundan çekti.

Baş dönmesi içini kapladı. Saint oradaydı. Saint... "Kendine iyi bak... Eliza..."

Görüşünün önünde karanlık yüzüyordu.

Saint onun elini yakaladı. Silahı elinden çekip aldı. Onu geri itti. Saint ve Eliza onu dürtmeye başladılar. Sadece Memphis onların dokunuşlarını tam olarak hissedemiyordu.

İkisi de Daniel'a sırtını dönmüştü. Tehlikeli bir hareket. "O değildi," diye homurdandı Saint.

Bekle, Memphis konuşuyor muydu? Belki de söylemişti. Belki de Saint'e arkasını dönmemesini söylemişti.

"Onu izledim. Lobideydi. Telefonuna bir uyarı geldi ve koşarak buraya geldi. O değildi."

"Silah sesleri caddenin karşısından geldi," dedi Eliza.

"Emin misin?" Daniel'ın acil sesi.

Sadece sesi bozulmuş . İçeri ve dışarı sürükleniyordu.

"Pencereden içeri daldılar," dedi Eliza. "En az iki kez vurulmuş. Tanrım, ambulans nerede?"

Memphis ona endişelenmemesini söylemek istedi. Daha önce de vurulmuştu. İyi olacaktı. Kendine odaklanması gerekiyordu. Çünkü bu... bu onu ondan uzaklaştırmak için yapılan başka bir girişimdi.

Böyle bir şey olamazdı. Eliza'dan alınamazdı. Eliza ondan alınamazdı.

Memphis onun eline uzanmaya çalıştı.

Ve bayıldı.

Binanın dışında bir ışık parlaması oldu. Eliza sedyeyi iten acil yardım görevlilerinin peşinden koştu; sedyede baygın ve kana bulanmış bir Memphis vardı.

Böyle bir şey olamaz. Böyle bir şey olamaz. Konuşuyorlardı. Ona onu sevdiğini söylemişti-

Ve kanı ellerinin her yerindeydi. Onu kurtarmak için savaşırken kanı parmak uçlarına pompalanmıştı.

Sağlık görevlileri onu dikkatle yakındaki ambulansın arkasına taşıdılar. Onunla birlikte ambulansa binmek için acele etti-

"Gitmiyorsun." Daniel elini kızın bileğine doladı. "Hayır, lanet olsun, hayır, Eliza."

Çekebildiği kadar sert çekti. "Memphis'in bana ihtiyacı var!"

"Lanet olası bir doktora ihtiyacı var, ihtiyacı olan bu! Onunla gitmiyorsun. Kahretsin, seni koruyucu gözetim altına alıyorum."

Memphis ambulansın içindeydi. Eli yere düşmüştü ve kan görebiliyordu-

Acı yanıyordu. "Onunla birlikte olmak istiyorum!"

Aziz onun yanına fırladı. "Burada neler oluyor böyle?" Dedektife ters ters baktı. "Çek şu lanet elini onun üzerinden!"

"Ben bir dedektifim, bana söyleme-"

Saint onunla dişe diş mücadele etti. "Memphis'in hanımından ellerini çek. Şimdi.

Eğer onunla gitmek istiyorsa, . O-"

Daniel ona, "Arkadaşının o ambulansa olmasının nedeni o," diye karşılık verdi. "Bunu mı? Eliza zanlıya onun kim olduğunu bildiğini söyledi, o da ateş etti. Eliza'nın *bana* ve diğer polisler hatırladıklarını anlatma fırsatı bulamaması için yaptı bunu. Onu susturmaya çalışıyordu ama onun yerine arkadaşınız vuruldu. Memphis çapraz ateşe yakalandı. O kurşunlar onun içindi. O değil. Ona başka bir saldırı olabilir.

hayat. Çevreyi kontrol edemediğim o hastaneye gitmeyecek."

Ambulansın siren sesi duyuldu. Gitmek üzereydi-

Memphis yalnız kalacaktı. Birinin onunla kalması gerekiyordu. Birinin ona göz kulak olması gerekiyordu.

"O koruyucu gözaltında. Bu konuda benimle kavga etmek ister misin? Seni tutuklarım," diye tehdit etti Daniel.

Saint hazırda da öte görünüyordu.

"Memphis'le birlikte ambulansa binin!" Eliza bağırdı.

Adamın başı ona doğru döndü. "Ne?"

"Sen ailedensin. Kardeşi-"

"Sana söyledi mi?"

"Onunla gidebilirsin. Yapılması gereken her türlü tıbbi kararı verebilirsin ve bunu yaparsan onu hayatta tuttuklarından emin olursun!" Ona ters ters baktı. "Beni hayal kırıklığına uğratma, Aziz. Ona iyi bak! Onu koru!"

"Bundan hoşlanmayacak - seninle kalmamı isteyecek-" "Ambulans *gidiyor!* Gidin!"

Küfrederek döndü ve ambulansa doğru koştu. Arkaya atladı.

Omuzları çöktü. *Memphis yalnız değil. Saint ona göz kulak olacak. Sorun yok.*

"Onlar kardeş mi?"

Daniel'a bakmadı. Hızla uzaklaşan ambulansın ışıklarının sönmesini izledi.

"Eliza, Memphis emin ellerde. Doktorlar onunla ilgilenecek." Daniel'ın sesi yapmacıktı. "Ve üzgünüm ama benimle gelmek zorundasın."

Onu bir devriye arabasına doğru götürdü. Bekle, devriye arabası mı?

"Arkaya geç," diye emretti.

Ciddi değildi.

"Arka tarafta güvende olacaksın. Sana göz kulak olması için bir üniformalı göndereceğim. Camila ile konuşup neler olduğunu anlatmam gerek. Sadece birkaç dakikalığına gideceğim, sonra geri gelip seni güvenli bir eve götüreceğim."

Bu gerçekleşmiyordu.

"Kaçmayacağına güvenmiyorum," dedi ona açıkça. "Bu yüzden seni güvende tutmak zorundayım."

Kalbi çok hızlı atıyordu. Etrafına bakındı, yardım istiyordu-

Üniformalı bir memur onlara doğru koştu. Eliza ağzını açtı.

"Onu devriye arabanızın arkasına koyun, Memur Bishop. Ben dönene kadar ayrılmayacak, anlaşıldı mı? O koruyucu gözaltında."

"Koruyucu velayet böyle mi işliyor?" Eliza talep etti. "Beni öylece kilitleyemezsiniz! Avukatlarım-"

"Sonra bana yeni bir tane yapabilirler." Daniel endişelenmemişti. "Ama sen hâlâ hayatta olacaksın ve belki de sen ve avukatların kızmak yerine bana minnettar olmanız gerektiğini anlayacaksınız."

Birkaç dakika sonra devriye arabasının arkasındaydı. Memur Bishop kapının diğer tarafında duruyordu. Düzinelerce polis bölgeye üşüşmüştü. Her şey çılgınca görünüyordu ve...

Kan parmak uçlarında kurumuştı.

Memphis. İlk kurşun ona isabet ettikten sonra yüzünde bir şok ifadesi belirmişti. Şok, öfke ve... korku. Ama onun kendisi için korktuğunu sanmıyordu.

Benim için. Silahını almasını istemişti. Kendini korumak için.

Hiç silahı yoktu. Çantası, şok tabancası ya da telefonu bile yoktu. Bir devriye arabasının arkasında sıkışıp kalmıştı. Memphis ölüyor olabilirdi ve o yanında değildi.

Lanet olsun. Bu.

Ambulans kaçarken yaşadığı soğuğun -uyuşturucu şokun- bir kısmı erimeye başladı. Kapıya doğru döndü. Memur Bishop'ın dikkatini çekmek için cama vurdu-

Ama o izlerken, adam koşarak uzaklaştı, telsizini çıkardı ve yeni gelen bir grup gazeteciye doğru işaret etti.Karanlıkta bile kameralarını görebiliyordu. Karanlıkta bile-

Yakınlarda bir kapı sesi duyuldu. Knuckles arabanın diğer tarafındaki pencereye vuruyordu. Eliza sarsıldı. Gözlerini kısıtı ve pencereye doğru gitmek için arka koltuğa doğru kaydı.

Knuckles tekrar vurdu.

Ve-

"Eliza mı?" Bethany şok olmuş bir sesle sordu. "Neden bir devriye arabasının arkasındasın?"

Bethany. Rahatlamıştı, başı dönüyordu. "Kapıyı aç!" diye bağırdı.

"Ne?" Bethany'nin yüzü cama yaklaştı. "Seni tam olarak duyamıyorum."

Elini pencerenin camına vurdu. "Kapıyı aç!" Çünkü içeriden açamazdı. Bethany bunu bilmeliydi-

"Oh." Bethany yere baktı. Sonra tekrar yukarı. "Kimseyi... öldürmedin, değil mi?"

"Kapıyı aç!"

Bethany kolu tuttu. Kapıyı açtı. Kapı açıldığında, "Öylece açılması mı gerekiyor? Yani, polisler kilitlemez mi ya da-"

Eliza arabadan fırladı ve onu yakaladı.

"OhmyGod!" Bethany ürperdi. "Ellerinde kan var. Özellikle birini öldürüp öldürmediğini

sordum." "Ben öldürmedim! Biri

Memphis'i vurdu!" "Memphis mi? Kim-"

Eliza çömeldi ve arkasına baktı. Memur Bishop arabaya dönebilirdi ya da Daniel her an çıkıp gelebilirdi. Memphis Daniel'a güvenmemişti. Saint, Daniel'ın ateş etmediğini söylemişti ama Eliza neye inanacağını ya da kime güveneceğini bilmiyordu.

Hayır. Kime güveneceğimi biliyorum. Her zaman biliyordum. Memphis. "Hastaneye gitmeliyim. Lütfen Bethany, beni hastaneye götür."

"Tamam, tamam... Arabam hemen köşeyi dönünce. Gel ."

Hemen hemen kırmızı Benz'ine doğru koştular. Bethany bastı, ışıklar yanıp söndü ve kapılar açıldı. Eliza içeri daldı. Bethany sürücü koltuğuna oturdu ve kapıyı çarptı. Motoru çalıştırdı ve dikiz aynasına baktı. "Polisler bizi takip edecek mi?"

"Eğer hızlı hareket edersen, yapmazlar!"

Bethany ayağını gaz pedalına bastırdı ve kaldırımdan uçararak uzaklaştılar. "Tanrım, Eliza!" diye nefes aldı. "Neler oluyor? Son birkaç saat içinde sana onlarca kez mesaj attım ve sen beni görmezden geldin. Sonra internette onca yıl önce olanları hatırladığınla ilgili bir bölüm gördüm..."

Eliza arkasına baktı. Polislerden iz yok. "Geçen gece bardaki adamı hatırlıyor musun, hani bana meydan okumuştun-"

"Koruma mı?" Bethany araya girdi.

"Hayır, o bir koruma değil. O... O Memphis. Beni kaçıran suçlunun izini sürmeme yardım ediyor."

"Ve... hatırlıyor musun?" Dikkatli. İhtiyatlı. Hızlı sürmeye devam etti. "En yakın hastane hangisi?" Eliza bir şeyleri çalıştı. "I Providence olduğunu düşünüyorum. Bir sonraki sağdan dönmeliyiz." "Seni kim götürdü, Eliza?"

"Memphis bu gece vuruldu. Gözümün önünde. Titrememi durduramıyorum. Onu seviyorum, Bethany. Onu seviyorum ve-" Ve düz gitmişlerdi. Bir sonraki sağa sapmamışlardı. "Dönüşü kaçırdınız. Sorun değil. Sadece bir sonraki-"

"Hiçbir şey , değil mi?"

Başını Bethany'ye doğru çevirdi. "Neden yavaşlıyorsun?" *Duruyorlardı.*

Bethany iç çekti. Elini çantasına attı. Öndeki iki koltuğun arasında, küçük konsol alanında duran çanta. "Çünkü ben

Bunu yapmam gerek." Eli şimşek hızıyla hareket etti. Eliza'yı bıçakladı.

Eliza gözlerini kırptırdı. Aşağı baktı. Bethany'nin elinde bir şırınga vardı. "Ne..."

"Evet. Bu iyi." Şırıngayı çantasına geri soktu. "Bir dakikadan az bir süre içinde dışarıda olacaksın. Eminim şimdiden hissediyorsundur, değil mi?" Ve bir kez daha ayağını gaza bastı. Onları ileri fırlattı.

Eliza kapının kolunu tutmaya çalışırken bile onları ileri fırlattı. Ama parmakları koordinasyonsuzdu. Sert ve katı.

"Oh, Eliza. Yalan söylememeliydin. Eğer yalan söylememiş olsaydın, o zaman eskisi gibi devam edebilirdik..."

Bethany az önce bana iğne yaptı. Bethany...

"O bendim, tatlı dostum. Yıllar önce seni alıp götüren bendim ve bu sefer sonsuza dek ortadan kaybolmanı sağlayacak olan da benim."

Kapıya dokunamıyordu. Hiçbir şey hissedemiyordu.

YIRMINCI BÖLÜM

"O öldü."

Eliza gözlerini kısıtı. İnledi. Vücudundaki her kas ağrıyordu. Sanki dayak yemiş gibi. Ama...

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Saman kokusunu alabiliyordu. Pislik. Nefesi hızlı ve sert geldi ve ürperdi-

"Evet, haberlerin zor olduğunu biliyorum. Ama kurşun yaraları ölümcüldü," dedi Bethany birkaç adım dururken.

Eliza yerdeydi. Kirli samanların üzerine yayılmıştı. Ve elleri -her ikisi de- kalın, metal bir çubuğa kelepçelenmişti.

Bethany, "Bazı gelişmeler kaydettik," dedi.

OhmyGod, hayır.

"O çubuğu kıramazsın. Çelikten yapılmış ve yere çimentolanmış." Bethany'nin ayaklarının dibinde bir fener duruyordu. "Uyuşturucunun etkisiyle bir süre gidip geleceksin. Bu normal bir şey. Endişelenme. Ama sana Memphis'ten bahsetmek istiyorum, adı neydi? Sana ondan bahsetmek istedim çünkü daha önce oldukça endişeli görünüyordun."

Memphis.

"Ambulansta öldü. Haberi haberlerde gördüm. O öldü." Çömeldi. Gülümsedi. "Merak etme. Yakında sen de öyle olacaksın."

Hayır, hayır, hayır. Memphis ölmüş olamazdı. Ama Eliza gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünü hissetti. "Neden?" Sesi bozuk çıkmıştı.

"Neden öleceksin? Çünkü seni öldüreceğim, tabii ki. Tıpkı diğerlerini öldürdüğüm gibi."

Eliza başını salladı. Baş dönmesi onu neredeyse . "Mary Jane'in ne olduğunu biliyor musun, Eliza?"

Kelimeleri zar zor duyabiliyordu.

"Sen bir Mary Jane'sin. Her erkek senin ayaklarına kapanıyor, değil mi? İçeri giriyorsun, narin ve seksi görünüyorsun ve seni istiyorlar. Mary Jane'lerden *nefret ederim*. Sen yanımdayken kimse beni göremezdi. Geçen gece bardayken *yine* oldu. *Yıllar* sonra ilk kez. Hayalet gibiydin, bu yüzden seni o kadar umursamadım, neredeyse hiç yoktun. Ama geçen gece yine saçmalamaya başladın."

"I..." *Hiçbir şey yapmadım.*

"Sen yanımdayken beni görmüyorlar." Ters ters baktı. "Şimdi de seni görmeyecekler."

Bu ... *olmuyordu.*

"Bütün bunları planlamamıştım bile. Gerçeği bilmek ister misin?"

İstediği şey... *Memphis*. Uzaklaşmak. Ona ulaşmak için. Ama o...

Öldü mü? *Hayır, hayır. Memphis ölmüş olamaz.* .

Bethany gülerek, "Yıllar önce seni götürmek için para ," diye açıkladı. "Sadece bir şakaydı, biliyorsun ama..." Gülüşmeler. "Hoşuma gitti..."

Başı zonkluyordu. Mide bulantısı arttı ve Eliza kusabileceğini düşündü. Yutkundü. Boğuldu. Ama başardı, "Diğer... kadınlar?"

"Hepsi tıpkı senin gibi. Erkekler onlara akın etti. Lanet odaları aydınlattılar. İlk kaltak-Amelia..."

*Bu doğru. Bu doğru. Onları tanıyor...*Eliza'nın ağzı tıkanı.

"Tıpkı bana benziyordu. Aynı bardaydık ama tüm bedava içkileri o alıyordu. Bütün ilgiyi o çekiyordu. Bu saçmalığı çoktan aşmıştım. Bir daha . *Olmayacaktı*. Oraya kaçmak için gitmiştim, aptal bir yıldönümüydü ve seni düşünmek istemiyordum, sonra o oradaydı. Her zaman yaptığın gibi ışığı çalıyordu."

Eliza başını salladı. "Hayır, hayır, ben asla.."

"Beni bırakır mısın diye sordu. Buna inanabiliyor musun? Benimle arabaya bindi. Ne kadar kolay olduğunu fark ettim. Ne yapacağımı biliyordum..."

"Sen... hepsini öldürdün."

"Um. Ve seni öldüreceğim. Ama henüz değil." Ayağa kalktı. Kot pantolonundaki samanları fırçaladı. "Önce gidip endişeli gibi davranmalıyım. Yüzümü televizyona çıkarmalıyım. Şahidimi bulmalıyım. Yine de döneceğim, merak etme." Eliza'ya doğru ilerledi. "Birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarabilmek istiyorum. Ne de olsa, dünyadaki en iyi arkadaşınıza her gün veda etmiyorsunuz."

Elinde bir şey vardı.

Bethany, "Hatalarımdan ders aldım," dedi.

Eliza'ya bir şırınga daha sapladı. Damarlarından soğuk akıyor gibiydi.

"Bunun seni öldüreceğini *sanmıyorum* ama kaçmanı engelleyeceği kesin." Sonra döndü ve feneri aldı. Eski, ahşap bir merdivene benzeyen şeye doğru ilerledi. Yukarı tırmandı. "Seni buraya ittiğimde birkaç kemiğini kırmış olabilirim. Bunun için özür dilemeliyim."

Ne?

"Ama yapmayacağım." Merdivenden yukarı tırmandı. Işığı yanında götürdü. Eliza titredi. Tek bildiği karanlıktı.

Memphis. Ölmüş olamaz.

"*Eliza!*" Memphis kükredi.

"Tutun onu!" Bir kadın sesi. Eliza *değil*. "Dikişler tekrar yırtılmadan önce onu hemen zapt edin-"

"*Get...Eliza...*"

Birisi sağ kolunu tutmuş. Sonra sol kolunu. Öfkesini ve korkusunu haykırırken onu geri itti. Eliza'ya ihtiyacı vardı. Eliza'yı görmesi gerekiyordu. Neredeydi-

"*Eliza!*"

"Onu sakinleştirin.
şimdi."

"Hey."

Memphis inledi. Gözleri çırpınarak açıldı.

"Hey, yine benimle misin? Ve kontrol sende mi olacak?"

Saint'in sesi. Yüzünde endişeli bir ifadeyle ona doğru eğilen ve saçları bir düzine farklı yöne doğru uzanan Aziz'di.

Memphis gözlerini kısarak ona baktı. "Sen ne..." Kahretsin, boğazı tuhaf hissediyordu. Kuru ve ağrılı. O-

Sarsıldı. Dik durmaya çalıştı.

Makineler biplendi ve vızıldadı.

"Sakin olmalısın Memphis."

Konuşan Saint değildi. Kadınsı bir sestti. Dikkatli. Üzücü. Bakışları sol tarafa kaydı. Arkadaşı Delilah orada duruyordu, kocası Archer da hemen arkasında. "Zor, biliyorum," diye devam etti Delilah ve gözlerinin altında ağır gölgeler vardı. "Ama önce seninle ilgilenmeliyiz..."

Neyden nce?

Ama Delilah konuşmayı keşti. Archer elini onun omzuna koydu ve sıktı. Neler oluyordu?

"Nerede..." Boğazı için biraz suya ihtiyaı vardı. "Eliza?" İçeride olmalıydı. Onu görmek istiyordu.

"zr dilerim." Saint'den. "O... seninle ambulansa istedi. Her yerde polisler vardı, ben de iyi olacağını düşündüm."

Makineler daha hızlı biplendi. Yukarı itti.

Delilah yatağa doğru koştu. "Dikişlerini yırtma!"

Bunu ona başka biri söylemişti. O sahneyi hayal meyal hatırlıyordu. Sanki dikişlerini nemseyormuş gibi. O sadece

Eliza hakkında. "Nerede..." Sesi güçleniyordu. Bu iyiye işaret. "Eliza?"

Saint Delilah'ya baktı-

"Nerede," diye tersledi Memphis.

Aziz'in pişmanlık dolu bakışları tekrar ona döndü. "Bilmiyorum."

Kapı açıldı. Elijah Cross içeri girdi. *Elijah* mı? Florida'da olmalıydı. Günlerdir uyumamış gibi görünüyordu. Kirli sakalları çenesini kaplıyordu. Delilah'ninki gibi gölgeler gözlerini kaplamıştı ve...

"Ne zamandır baygınım?" Memphis homurdandı.

Elijah kendini yatağın ayak ucuna yerleştirdi. "Çok uzun."

Bu gerçek bir cevap değildi. Ona gerçek cevaplar vermiyorlardı ve Eliza orada değildi. "Eliza'yı istiyorum." Onu gördükten sonra bir sonraki hamlesini düşünebilirdi.

Sessizlik. Kalın ve ağır. Sanki hepsi hangisinin ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi-

"Eliza kayıp," dedi Delilah ona. "Siz hastaneye giderken ortadan kayboldu."

Memphis başını salladı. "Hayır." Bu doğru olamazdı.

"Ve..." Delilah'nın sesinde acı vardı. Kalp kırıklığı. "İki gündür buradasın."

İmkansız. O bilirdi-

"Seni uyutmak zorunda kaldılar çünkü her uyandığında onlarla savaşmaya ve Eliza'yı bulmaya çalıştın. Dikişlerini yırttın-"

Ayaklarını yatağın kenarına doğru salladı. Yukarı fırladı.

Saint onu yakalamasaydı yüzüstü düşecekti. "Çok özür dilerim," diye kulağına fısıldadı Saint.

Memphis sadece başını salladı. *"Hayır."* İki gün. İki gün mü? "Beni buradan... çıkarın."

"Hastanede olman gerek!" Aziz onu tersledi. "Bak, onu bulmak istediğini anlıyorum-"

"Hiçbir şey alamazsın." Arabanın kapısını çarptı. Kendini desteklemek için bir dakika harcadı çünkü lanet olsun, zayıftı. Çok zayıftı. Yan tarafı yanarken omzu da fena halde ağrıyordu. Ama kenarda oturmasına imkân yoktu. Kırk sekiz saat .

Prescott Robinson'ın evinin girişine doğru bakarken karanlık etraflarını sarmıştı.

Delilah Memphis'in yanına gelirken, "Avukatları bizi dışarıda bıraktı," dedi. Saint, Elijah ve Memphis öndeki arabadayken, o ve Archer kiralık arabalarıyla onları takip etmişlerdi. "Yerel halkla birlikte ava katıldık ama elimizde sağlam bir ipucu yok."

Olmak üzereydi. Elijah'a baktı. "Hâlâ ona yakın biri olduğunu düşünüyoruz."

"Çok yakın."

"O zaman içeri giriyoruz."

Yürürken Saint ona destek oluyordu ve bundan nefret etse de Memphis'in desteğe ihtiyacı vardı. Elijah solunda, Saint sağındaydı ve Delilah ile Archer arkalarında olduğu halde merdivenleri çıktılar.

Ön kapılardan biri açıldı. Alec yollarını kesti. "Kapıdaki muhafızları asla geçmemeliydiniz-"

"Evet, onlara ne söylediğimi sana da söyleyeceğim," diye homurdandı Memphis. "Yolumuzdan çekilin yoksa sizi yok ederim."

Alec ona bir bakış fırlattı. "Onu güvende tutmak için çok fazla. Öldürdüğünü biliyorsun -"

Ona doğru hamle yaptı. Ama Saint onu yumrukla yendi. Tam anlamıyla. Saint güçlü bir yumruk savurdu ve Alec'in çenesine indirdi. Muhafız sersemlemiş bir halde kışının üstüne düştü.

"Dikişlerini yırtmanı istemedim," dedi Saint.

Kathleen muhafızlara doğru koşarken Memphis de girişe doğru yürüdü. Elleri havada Memphis'in etrafında çırpınırken Memphis'in yanına çömeldi. Dehşete kapılmış bir halde Memphis'e baktı. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. "Öylece-"

Onu işaret etti. "Sorularımıza seninle başlayacağız."

"Yardım edin!" Kathleen çığlık attı.

Gerçekten mi?

Yardım koşarak geldi. Benedict ve Prescott Robinson şeklinde yardım. Eliza'nın kardeşinin gözleri kızarmıştı. Yüzü halsizdi. Uçurumun kenarındaki bir adam gibi görünüyordu.

"Planlar değişti," diye karar verdi Memphis. Elini Benedict'e doğru salladı. "Seninle başlıyoruz." Ona doğru yürüdü. Saint'in yardımına bile ihtiyacı yoktu. "Neden kendini bu kadar suçlu hissediyorsun?" Benedict'in yüzündeki suçluluk duygusunu *görebiliyordu*. Bu onu çileden çıkarmıştı. "Ne yaptın sen?"

"Tek kelime etme," diye Kathleen. "Polise ihtiyacımız var. Prescott, Dedektif Jones'u ara-"

Prescott kımıldamadı. Sanki yirmi yıl yaşlanmış gibiydi. "Yüz mil yarıçapındaki tüm özel dedektifleri tuttum." Nefesi titredi. "Kimse onu bulamıyor. Bebeğim bir anda ortadan kayboldu. Bir dakika önce bir devriye arabasının arkasındaydı-"

"Ne işi vardı orada?" Memphis gürledi.

Elijah ona, "Polisler onu koruyucu gözetim alıyorlardı," dedi.

"Sonra da kayboldu," diye bitirdi Prescott. "Kimse onu görmedi. Kimse bir şey bilmiyor. Telefonu hâlâ evdeydi. İçinde Bethany'den gelen bir düzine mesaj vardı. Hepsi de Eliza ortadan kaybolmadan önce. Arkadaşı yıkılmış. Bethany'nin neredeyse histerik olduğu bir haber gördüm..."

"Eğer yapmazsan polis çağıracağım." Kathleen ayağa fırladı ve fuayeye doğru koştu.

"Kimseyi arama." Prescott'un sesi sertleşti. Gözlerini Memphis'e dikti. Arkasındaki insanlara baktı. "Onları tanımıyorum."

"Onlar benimle." Tüm mürettebat onun arkasındaydı.

"Sen... onlara güveniyor musun?"

"Hayatım pahasına."

Prescott'un alt dudağı titredi. "Kızımı sana emanet ettim. hayat."

Memphis darbeyi doğrudan kalbine aldı.

Saint onun önüne atladı. "*Vurulmuş* amına koyayım! İki kurşun yarası ve şeytanı bile korkutacak kadar kan kaybı. Kızın kaçırılması onun suçu değil, seni orospu çocuğu! *Benim suçum*. Ona göz kulak olmam için beni şehre gönderdi ve ben her şeyi ettim. Benden yapmamı istediği tek şeydi ve ben-"

Memphis kardeşinin omzuna dokundu. "Suçladığımız kişi onu kaçıran kişi." Hırladı.

Saint başını salladı ama Memphis kardeşinin bu sözlerle inanmadığını biliyordu. İnanmalıydı.

"Beni tanıyorsun," diye söze girdi Archer. "Yıllardır birlikte iş yapıyoruz."

"O genç kadını öldürdüğünüzden şüphelenildiğini biliyorum... eski nişanlınızı..."

"Archer yapmadı," diye tersledi Delilah. "Gerçek katili bulduk. Masumiyetini kanıtladık. Sen de herkes gibi haberleri izliyor olmalısın. Eminim hikâyeyi görmüşsündür."

"*Evet, Dedektif Jones'a ihtiyacım var, lütfen.*" Kathleen'in çılgın sesi. "Onu Robinson'a götürün-

Prescott, "Telefonu bırak Kathleen," diye emretti.

Memphis ona baktı. Alec onun yanında duruyordu. Alec'in elleri yumuldu ve bırakıldı. Yumruklu. Ve-

"Bu benim hatam," patladı Benedict.

Zayıf halka. Memphis ona odaklandı. "*Neden?*"

Benedict'in nefesi kesildi. "Beni aradı. Tüm o yıllar önce. Kendini iyi hissetmediği için beni aradı ve bırakmamı istedi... Benden yardım istedi. Tek yaptığı *bana* yardım *etmekti*. Başımı beladan kurtardı... Lizzie sadece eve bırakmamı istedi." Öne doğru sallandı. Geri. "Kendini iyi hissetmiyordu. Her şeyin dönüp durduğunu söyledi. Bana ihtiyacı vardı. Sadece bir kez. *Hiç*. Lizzie Bethany ile birlikteydi ama Bethany ayrılmak istemedi... Lizzie sadece eve gelmek istedi."

Memphis'in kalbi kurşun yaralarından çok daha fazla acıdı. *Seni eve getireceğim, tatlım*. "Ama sen de içiyordun. Bir polis tarafından kenara çekildin ve hapse atıldın-"

"İçmiyordum." Yutkundu. "Kafam iyiydi. Bethany her zaman birilerini bulabilirdi ve günün erken saatlerinde bana bir şeyler vermişti. Lizzie aradığında ona gitmek istedim ama yarım blok gittikten sonra arabamla kaza yaptım. Ertesi gün babam beni o hücreden çıkarana kadar hiçbir şey hatırlayamadım. Ve o zamana kadar..." Omuzları kamburlaştı. "İsa. *Tanrım*. Kız kardeşim gitmişti! Onu almam gerektiğini hatırlamam bile günlerimi aldı, o kadar ki, hafızam mahvolmuştu..."

Elizanınki gibi.

Benedict'in suçluluk dolu yüzü Memphis'e doğru kalktı. "Daha iyi olmak istedim. O zamandan beri kullanmadım, yemin ederim ve seninle otelde buluştuğumda... ve sen - ne olduğunu bulacağını söyledin, o piçin peşine düşmeni *istedim*. Ama ne yaptığımı anlayacağını da biliyordum ve çok utandım. *Bana ihtiyacı vardı...*"

"Sana şimdi ihtiyacı var," diye bağırdı Memphis. "Sana ihtiyacı var, bana da ihtiyacı var ve lanet olası köşelerde ağlamaya başlamayacağız. Eliza hâlâ hayatta. Dışarıda bir yerde ve onu geri getireceğiz." Başını salladı. "Ya da belki geçen sefer yaptığı gibi kendini geri getirecek. Belki de her an kapıdan içeri girebilir..."

Lütfen bebeğim, lütfen kapıdan geri gel.

Hatta onlara doğru baktı. Ama-

Ding.

Gözleri Delilah'ya doğru kaydı. Telefonunu çıkarmıştı ve kendisine gönderilen haberleri okurken yüzü karardı.

Eliza olmaz. Lütfen, Tanrım, sadece-

"Ödemeyi bulduk," dedi Delilah. Dikkatli Elijah'a doğru işaret etti. "Bize yardım etmeleri için bazı adli muhasebeci arkadaşlarını çağırdı. Biraz karışıklık oldu ama yıllar önce Eliza'nın ortadan kaybolması için gönderilen orijinal ödemeyi bulduk."

"Onu ortadan kaldırmak mı?" Benedict bir elini yüzüne götürdü ve yanaklarındaki yaşları sildi. "Sen neden bahsediyorsun?"

Prescott, Delilah'ya doğru duraklayan bir adım attı. "Yani... biri kızımın ortadan kaybolması için *para mı ödedi?*"

Delilah başını salladı. "Ben de tam olarak bunu söylüyorum."

"Bu çok saçma!" Kathleen ağladı. Telefonu hâlâ elinde tutuyordu. Telefonu kapatmış mıydı? Memphis bilmiyordu. Ama...

Suçluluğu gördüğünde anladı. Panik. Korku. "O sendin."

Ağzı açık kaldı. Sonra da kapandı. Çılgın bakışları sonunda Prescott'a inene kadar etrafta uçuştı. "Bu insanları dışarı atın! Ne hakkında konuştuklarını bilmiyorlar! Bilmiyorlar!"

"Bir ilişkin vardı," dedi Memphis açık açık. "Eliza seni yakaladı. Babasına söyleyecekti. Seninle evlenmesini engelleyecekti. Ortadan kaybolması için ona para verdin. Böylece büyük nişanını yapabilecektin. İstedğin her şeye sahip olabilirdin."

"Hayır! Hayır, öyle olmadı! Hem de hiç!" Kathleen'in sesi neredeyse bir çığlık gibiydi. Prescottta doğru sıçradı ve kollarından tuttu. "Öyle değildi!"

"On bin dolar," diye açıkladı Delilah. "Ortadan kaybolan para miktarı buydu. İzini sürmek zordu çünkü nişan partinizin yemek ücretinin bir parçasıymış gibi davrandınız ama değildi. Elijah'ın adli muhasebecileri yemek şirketiyle *konuştular*. Makbuzları aldılar. O parayı başka birine vermişsin."

Alec bile ona ters ters bakmaya başlamıştı.

Prescott Kathleen'e sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı. "Neden?"

"Ben... düşündüğün gibi değil!" Onu daha sıkı kavradı. "Ben sadece... Onun suçlayıcı fotoğraflarını çekecektim! Sana bir kez - sadece bir kez- her şeyi berbat ettiğimi söylemesini engellemek için kullanabileceğim şeyler. Seni seviyordum ve seninle birlikte olmak istiyordum. Sadece çok sarhoş olması ya da kafayı bulması gerekiyordu ve sonra... sonra-"

"Kime ödeme yaptın?" Memphis onun sözlerini yarıda kesti çünkü zaman kaybediyordu.

Nefes nefese kaldı. Başını ona doğru çevirdi. Göz kırptı.

"Kim?" Ama zihni dönüyordu. Parçalar ve parçalar. Her şey bir araya geliyordu. Çok geç. Çok yavaş.

Eliza yedi yıl önce Bethany ile birlikteydi.

Bethany, Benedict'e uyuşturucu vermişti.

Bethany bunca yıl boyunca Eliza'ya yakın durmuş, diğer arkadaşları yüz çevirirken bile onun yanında kalmıştı.

Bir keresinde Eliza'ya kadın kurbanların bir polis memuruyla arabaya binerken kendilerini rahat hissedeceklerini söylemişti. Bethany'nin yanında da kendilerini rahat hissederlerdi. Prensesiyle yollarının ilk kesiştiği gece uzun kıvılcı saçlı kızı Eliza'yla birlikte görmüştü. Üzerine bira döktüğü gece.

Çünkü Bethany ona meydan okumuştı...

"Bethany," diye fısıldadı.

Kathleen'in başı sarsılarak hareket etti. Evet anlamına gelen bir sarsıntı.

"O bir emlakçı," dedi Delilah ona. "Sen beni Eliza'ya yakın olanlara bakmaya yönlendirdiğinde ben de onun geçmişini kısaca . Bethany'nin bir sürü mülke erişimi olabilir..."

Prescott sersemlemiş bir sesle, "Robinson Corporation'da satın alma önerilerinde bulunuyor," dedi. "O..."

"Muhtemelen şirkete o lanet ayçiçeği tarlasını satın almasını öneren oydu," diye tersledi Saint.

"Polisleri çağırın, Federalleri çağırın," diye gürledi

Memphis. Elijah telefonunu çoktan çıkarmıştı.

"Tamamdır."

"Bethany için arama emri çıkartmalıyız. Yakın zamanda ziyaret ettiği her mülke bakmalıyız, her yeri aramalıyız-"

"Beş saatlik bir yarıçap içindeki tüm ayçiçeği tarlalarına baktım bile," diye itiraf etti babası. "Ekip üstüne ekip gönderdim..."

"Haberlere çıktı." Benedict bembeyaz kesilmiş, teninin tüm renkleri ağarmıştı. "Kız kardeşim için ağlıyordu. Eliza'nın kaybolmasının üzerinden iki saat geçmeden kapımdaydı. *Ağlıyor* ve benim için ne kadar üzgün olduğunu söylüyordu."

İki saat. "Bu bize bir arama kılavuzu verir." İki saat. "*Ziyaret ettiği her mülk parçası,*" diye tekrar homurdandı. "Yakın ama izole bir yer aramalıyız. Eliza'yı tutsak tutmasına izin verecek bir şey. Bu sefer aynı hataları yapmayacaktır. Eliza'yı sıkı sıkıya kilitlemiş olur."

Failin profilini çıkardıklarını düşündü. Eliza'nın yakın çevresinden biri.

Bethany.

Ona takıntılı biri.

Bethany.

Ona zarar vermek isteyen biri.

Bethany.

İyi bağlantıları olan biri. Aşırı dikkat çekmeden kolayca seyahat edebilecek biri.

Bethany.

Kurbanları kolayca tuzağa düşürebilecek biri.

Bethany.

Siktir, siktir, siktir. Eliza kendisini kaçırmanın yanında durabileceğinden korkmuştu ve haklıydı da.

Kathleen başını salladı. Tekrar ve tekrar. "Ben asla... Bu değil... İstedğim bu değildi!"

Prescott ellerini ondan çekti. "Evimden defol git."

"Prescott!"

Memphis onlardan uzaklaştı. Kapıya doğru fırladı. Eliza. O almak zorunda-

Alec onun yoluna çıktı.

Kurşun yaralarını iyileştireyim ya da iyileştirmeyeyim.

"Yardım edeyim mi?" Alec sordu.

BÖLÜM YIRMI BİR

"Eliza!"

Sarsıldı. Dudakları kurumuştı, yarıklar halinde açılmıştı. Sol ayak bileği de kırılmıştı. Belki kaburgaları da. Karanlıkta geçirdiği uzun saatler boyunca Eliza, Bethany'nin yalan söylemediğini fark etmişti.

Kaltak onu gerçekten yere sermişti.

Ama o böğüren bağıışı... Bethany değildi...

"Buradayım!" Eliza seslenmeye çalıştı ama sesi çok zayıftı. Çok uzun süre yalnız kalmıştı. Zayıf ve yorgundu. Ve başlangıçta çığlık atmıştı. Çığlık atmış ve çığlık atmıştı.

Kimse onu duymamıştı.

Amelia da çığlık attı mı? Layla çığlık attı mı?

"Eliza!" Bir adamın kükremesi.

Ayağıyla tekme attı. Kırılmamış olan ayağıyla. Tahta merdivene çarptı. Küçük bir gümbürtü sesi çıkardı. Tekrar yaptı. Bir daha.

Ve bir kapı açılırken iniltili bir gıcırta duyuldu. Aslında bir kapı değil. Daha çok...

Gözlerini kıstı çünkü bir el feneri tutulmuştu.

Yerdeki bir tuzak kapısı gibi. Bir tuzak kapısı.

Etrafındaki kokuları biliyordu. Bir ahırdıydı. Ama bir ahırda kelepçeli değildi.

Yerde gizli bir tuzak kapısı var.

Toprağın altındaydı. *Ben bir mezardayım. Bir mezarda bırakıldım.*

Merdivenden inerken ona "Her şey yolunda," dedi. "İyi olacaksın."

Eliza ürkerek ışıktan uzaklaştı. Bilekleri çığ ve kanlıydı. Kurtulmak için çok mücadele etmişti ama direk gerçekten de yere saplanmıştı ve kurtulamıyordu.

"Sana su getirdim," dedi. "İşte, al"

Işığın arkasındaki tanıdık bir sestti. Dudaklarına bir su şişesi dayadığında, açgözlülükle içti, neredeyse boğuluyordu çünkü-

"Nerede o?" diye sordu usulca.

Bu sesi tanıyorum. Eliza görmek için zorlandı. El fenerini yere bırakmıştı. "D-Daniel?"

"Bethany nerede?"

"I..." Konuşmak çok zordu. Biraz daha su istedi ama adam şişeyi elinden almıştı. "Bilmiyorum..."

"Sana ne söyledi?" Eliza

başını salladı.

"Diğerlerinden bahsetti mi?"

"O...k-öldürdü..."

" yok. Biliyorum. Ne yaptığını biliyorum. Bunu sana yapmasına izin vermeyeceğim." Eli kızın yanağına değdi. "Devriye arabasında kalmalıydın. Seni güvende tutmaya çalışıyordum."

Daniel onu bulmuştu. Demek ki yanında bir sürü polis getirmişti. Ama... neden diğerleri günü kurtarmak için acele etmiyorlardı? O delikten çıkmak istiyordu. *Beni bu mezardan çıkarın.*

"Yaklaşık bir saat önce evinden kayboldu, bu yüzden size geri döneceğini biliyordum. Önce buraya gelmem gerekiyordu." Yukarı baktı. "Bunu duydun mu?"

Hiçbir şey duymamıştı.

"Bir arabaydı," dedi. Ayağa fırladı. Kapağı tekrar kapattı.

Neden? "Wh-"

El fenerini kapattı. "Sorun yok." Alçak sesle. Sakinleştirici. "İçeri girdiğinde onu yakalayacağım. Onu durduracağım ve o da

seni bir daha asla incitmeyeceğim."

"Kelepçeler..." Eliza homurdandı. "Kapalı... *lütfe*..."

"Onları . Ama sessiz olmalısın. Sakın ses çıkarma. Burada olduğumu bilmesini istemiyoruz."

Zar zor düşünebiliyordu. Zar zor odaklanıyordu ama... bu doğru gelmiyordu.

OhmyGod, Eliza! Sanki her şey doğru geliyor. O bir polis ve sana yardım etmek için burada. Buraya...

"Benden bahsetti mi?" Daniel ona sordu. Eliza

nefes almayı bıraktı. "Hayır..."

"Güzel, güzel." Onun kolunu okşadı.

Geri çekilmeyi reddetti ama bunu çok istiyordu. Hem de çok.

"Onun icabına bakacağım," diye söz verdi. "O zaman Bethany'nin aramıza girmesi konusunda bir daha asla endişelenmemize gerek kalmayacak."

Onun girmesinden endişelenmiyorum. Beni öldürmesinden endişeleniyorum.

Ve şimdi... şimdi...

Ben de senin için endişeleniyorum. Çünkü Daniel onun arkasında çömelmişti. Onun silahını çektiğini duydu ve gözlerini dikmiş karanlığa bakıyordu.

Kelepçeleri çıkarmak için de hiçbir hamle yapmamıştı.

Ayrılmak en iyi hareket tarzı olmuştu. Araştıracakları potansiyel mülklerin bir listesini almışlardı, Bethany'nin son altı ay içinde ziyaret ettiği ya da listelediği yerler. Tamamen boş ve Eliza için bekleme yeri olarak kullanılabilecek kadar özel yerler.

Hâlâ hayatta. Hâlâ hayatta olmalı.

Memphis başka bir seçeneği düşünmezdi. Eliza'sı hayattaydı.

Bulundukları yerler de Bethany'nin Eliza'yı terk edip hemen geri dönerek kederli ve şok olmuş bir arkadaş gibi davranabileceği kadar yakındı.

Archer ve Delilah bazı yerleri almışlardı. Elijah ve Alec başka bir takımdı. Ve geriye...

"Çiftlik yaklaşık beş mil ötede," dedi Saint ona, onları birbirine bağlayan iletişim ünitesinden konuşarak. Bir helikopterle uçuyorlardı - Archer ve Prescott hepsine helikopter almıştı ve arama yapmak için hızla uzaklaşmışlardı. "Birkaç dakika içinde orada olacağız."

Yeterince hızlı değil. Son üç durak sonuçsuz kalmıştı. Eliza'yı bulması gerekiyordu.

"Hâlâ hayatta," dedi Saint.

Memphis başını salladı. Başka hiçbir şeye inanmazdı. *İnanamazdı.*

Ama...

Ama Bethany Bancroft kayıptı. Komşusu bir devriye memuruna onun yaklaşık bir saat önce ayrıldığını ve...

Dedektif Daniel Jones da ortalıktan kaybolmuştu. Camila onlara bazı önsezilerini takip etmek istediğini söylemişti ama hepsi ona ulaşmaya çalıştığında telefonuna cevap vermemişti.

" orada," diye duyurdu Aziz.

Karanlık çiftlik bekledi. Helikopter alçalmaya başladı. Memphis'in kalbi helikopterin kanatlarının vızıltısıyla aynı anda çarpıyor gibiydi.

gıcırdadı. Eliza'nın üzerine kir yağıyordu. Kirleri göremiyordu ama hissedebiliyordu. Nefes alışları çok gürültülü geliyordu.

Daniel'inki de öyle.

Adımlar gittikçe yaklaşıyordu. Sonra inleme ve gıcırdama sesleri duyuldu, çünkü kapak açılmıştı.

"Ben aynı hataları yapmıyorum," diye Bethany. "Yaptığım değişikliklerden biri... Kaçmaya çalışırsan haberim olsun diye bir kamera kurdum. Ya da biri sana yardım etmeye çalışırsa."

"Siktir," diye fısıldadı Daniel.

"Aşağıda seninle birlikte olduğunu biliyorum, Eliza. Ama bilmediğin bir şey var... Daniel *bana* yardım etti."

Vücudu kaskatı kesildi.

"Yedi yıl önce kaybolduğun gece bana yardım etti." Bethany merdivenden inmedi. Yukarıda kaldı ve sesi onlara doğru sürüklendi. "O günlerde benim tedarikçimdi. Size şunu söyleyeyim, polislerin en iyi mallara erişimi vardır. Bir partide tanıştık, bana kancayı taktı ve sonra... şey, diyelim ki iş bizim için devam etti. O zamanlar işler patlamıştı. Grubumuzda her zaman iyi vakit geçirmek isteyen insanlar vardı. Kardeşine pek çok kez yardım ettim."

Eliza'nın elleri kelepçelere doğru büküldü.

"Üvey annen senden nefret ediyor, bunu biliyor musun? Senden o kadar nefret ediyor ki, senin de içinde olduğun suçlayıcı bir sahne hazırlamam için bana on bin dolar ödedi. Çılgın bir parti kızı gibi görünmen gerekiyordu. Sana ilaç verdim, bardan çıkmanı sağladım ve sonra... kahretsin, sonra kaçtın. Daniel seni kontrol etmek, kontrol altında olduğundan emin olmak için dışarı çıkmıştı ve sen *kaçtın*."

Eliza gecenin içinde koştuğunu hatırlıyordu. Ay ışığı ayçiçeklerine vuruyordu. Bir adamın kükremesini.

Daniel onun kulağına, "Yalan söylüyor,"

diye üfledi. Eliza ürperdi.

"Seni kovaladı ama sen ormanda saklandın. Onu gerçekten . Sanırım o gece seni bulsaydı öldürecekti."

"*Yalan söyle,*" diye tekrar nefes aldı Daniel. "Sana asla zarar vermem." Ama Eliza ona inanmadı.

Bethany yukarıdan konuşmaya devam etti. "Bir teslimat kamyonunun arkasına tırmandın -bu arada bunu çok komik buluyorum- ve kaçtın. Kamyonun ayrıldığını gördü -bir benzin istasyonuna park etmişti- Daniel tekrar yetişene kadar sen çoktan araçtan inmiştin. Sonra bildiğimiz tek şey, babanın evinde olduğun. Ve *hiçbir* şey hatırlamıyorsun."

Ağlamadı. .

"İşte o zaman Daniel sana yakınlaşmaya başladı. İlk başta bunu bir test olarak yaptı, onu hatırlayıp hatırlamadığını görmek için. Ama ben ona 'Salak, beni hatırlamıyorsa *seni de* hatırlamaz' dedim. Haksız mıyım?"

Evet, Bethany haklıydı.

"Şu anda neden burada olduğunu biliyor musun?" "Seni kurtarmak için," diye nefes aldı Daniel.

Eliza titredi.

Daha fazla toprak yağarken Bethany'nin kahkahası ona doğru sürüklendi. "Beni öldüreceğini ve gerçekte ne yaptığını asla bilemeyeceğini düşündü. Sanırım sana aşık oldu. Sana ve şu Mary Jane saçmalığına. Muhtemelen seninle mutlu sona ulaşacağını düşünüyor. Büyük kahramanın olacağını. Ama kameram vardı ve onu gördüm. Artık gerçeği biliyorsun. O kahramanmış gibi davranmayacak. Ona minnettar olmayacaksın. Onu asla sevmeyeceksin."

Daniel'ın eli Eliza'nın omzunu kavradı. Acıyla.

"Seni sürekli takip ederdi. Fotoğraflarını çekerdi. Fotoğraflardan birini onun evinde buldum ve babanın görmesi için bıraktım."

"Orospu," diye fısıldadı Daniel.

Bundan nasıl kurtulabilirim? Daniel'in silahını alabilirse... Eliza'nın parmakları kelepçelerin içinde gerildi. Daniel arkasındaydı ve onun bel kemerine dokundu.

Sonra fark etti... Adam sağ elini onun önüne getirmişti. Ve sağ eli bir silah tutuyordu. "Ona buraya gelmesini söyle," diye emretti.

Sanki Bethany Eliza'nın dediğini yapacaktı. Eğer durum böyle olsaydı...*Um, sadece gitmeme izin ver derdim ve o da !*

"Söyle ona!" Sol elinin parmakları acımasızca kadının omzunu sıktı.

"Buraya gel!" Eliza bağırdı.

Bethany güldü.

"Burada olmaz, lanet olsun!" Aziz çiftlikten uzaklaştı. "Hadi tekrar havalanalım. Sonraki nokta-"

"Neden bardaydı?" "Ne?"

"Eliza'yla tanıştığım ilk gece Bethany'yle bir bardaydı. Mekânın hemen dışında Eliza Daniel'a rastladı. O da aynı bara doğru gidiyordu." Memphis'in içine karanlık bir kuşku yayılırken bir duraksama oldu. "Neden bardaydı?"

"Bir şeyler içmek için mi? Dinle, failimizi tanıyoruz, o-"

"Eliza kaçtığında bir adamın adını haykırdığını hatırladı. Bir adam. Bir kadın değil."

"Uyuşturulmuştu. O-"

Memphis telefonunu çıkardı. "Eliza'ya her zaman inanacağım." Yasaları çiğneyeceğini bildiği halde umursamadan hızlı hızlı aradı. İkinci çalışta bağlantılarından biri cevap verdi. "Dedektif Daniel Jones," dedi Memphis. "Onun yerini bulmanızı istiyorum. Cep telefonu yanında olmalı ama cevap vermiyor."

Bir kadın sordu, "Memphis? Sen misin?"

"Bilgileri aldığımızda borcumuz ödenecek. Sadece şunu al. Ben."

"Bir *polisi* aramamı mı istiyorsun?"

"Polisi *hemen şimdi* aramanızı istiyorum. I bana tam olarak nerede olduğunu söylemeni istiyorum. Ne tür bir teknoloji kullandığınız ya da hangi yasaları çiğnediğiniz umurumda değil, bu bilgiye ihtiyacım var."

Nefesini tuttu. Bekledi. Eğer bunu onun için alamazsa... "Ben lanet olası bir CIA ajanıyım, her şeyi alabilirim," diye tersledi Geri.

Sadece bir ajan değil. Olağanüstü bir hacker.

Ve...

"Senden çok uzakta değil," dedi ona bir an sonra.

Memphis'in yerini de mi biliyordu? Şimdiden mi? Peki bu neden şaşırtıcı değildi? Ama *Daniel*'in yakın olduğu gerçeği.

"Görünüşe göre 20 mil ötede eski bir mandırada. Sana koordinatları gönderirim."

Listelerinde bir sonraki mandıra vardı. *Lanet olsun*. "Teşekkür ederim, Genie."

"Evet, bu senin için yerine getirdiğim son dilek. Beni *uzakta* say borç listeniz."

Eğer bu işe yararsa, eğer bu onu Eliza'ya gönderirse... "Beni listene *ekle*. Bana ihtiyacın olduğunda koşarak gelirim."

Ve helikoptere doğru havalandı.

"Onun peşinden gidiyorum," diye homurdandı Daniel.

"Hayır, lütfen!" Zihni dönüyordu. "Önce kelepçelerimi çöz. Daniel, *lütfen*. Beni böyle karanlıkta bırakma..."

Ayak sesleri tepemizde yankılanıyordu. Bethany koşuyordu. Kahretsin.

"İşte." Kızın eline metal bir nesne tutuşturdu. Merdivene doğru .

Ona bir anahtar vermişti. Kelepçe anahtarları çoğunlukla evrenseldi, bu yüzden bileğini büktü. Anahtarı deliğe soktu. O tatlı, değerli duydu. Evet! Evet! Evet!

Bam.

Bir silah sesi. Tepeden.

Eliza'nın başı döndü. Sonra ayağa fırladı.

Ve kırık ayak bileği ağırlığını taşıyamayınca hemen geri düştü.

Orospu çocuğu. Elleri dışarı fırladı ve merdiveni yakaladı.

Bam. Bam.

Oradan çıkmak zorundaydı. Kaçmak zorundaydı. Kendini merdivenlerden yukarı çekti.

"Bunu duydun mu?" Saint sordu. Daha yeni inmişlerdi. Helikopterden yeni inmişlerdi ve ses bozulmuştu ama...

Evet, duymuştu. "Silah sesi."

"Belki polis Bethany'yi bulmuştur?" Saint kendi silahını çıkarmıştı. Memphis de öyle. "Belki de Bethany'nin nerede olduğunu hep biliyordu. Belki o da Eliza'nın nerede olduğunu biliyordu." Ama beklemişti, zamanını seçmişti.

Bam.

Bu kez silah sesleri çok netti. Saint ve Memphis yankılanan patlamaya doğru koştular. Koşarken Memphis gömleğinin omzunu kanın ıslatmaya başladığını hissetti.

Lanet dikişler yırtılabilirdi. . *Yavaşlıyordu.*
Eliza'ya ulaşmak.

Eliza kendini yerdeki o çukurdan çıkardı. *Bir mezardan. Bir mezara hapsolmuş gibiydi.* Kulakları son silah sesinin gürültüsüyle yankılandı ve etrafına bakındı.

Sağ tarafta bir fener vardı. Ve o fenerin yanında...

Bethany. Kollarını açmış yayılmıştı.

Eliza dengesiz bacakları üzerinde yükseldi. Ağır ağır Bethany'ye doğru yürüdü. Daniel'dan hiçbir iz göremedi. Daniel neredeydi?

Fenerin ışığı Bethany'nin üzerine ve vücudunun altından yayılan, giderek büyüyen kalın çemberin üzerine yayıldı. Bir kan çemberi.

Eliza sert bir nefes çekti.

"Onun için üzülme. Seni öldürebilirdi." Daniel.

Eliza etrafında döndü. Acı ayak bileğini bıçak gibi kesince neredeyse tekrar düşüyordu ama son anda dik durmayı başardı.

Daniel sağ taraftaki gölgelerde bekledi. Silahını hâlâ elinde tutuyordu.

"Bunu edeceğiz," dedi ona. "Seni kurtarıırken onu vurmak zorunda kaldığımı söyleyeceğiz."

Eliza bir adım geri çekildi. Kelepçelerden kurtulabilmek için sadece bir bileğini serbest bırakmıştı ve kelepçeler sol elinden sarkarak kalçasına çarptı. Geri geri giderken ayağı fenere çarptı. Fener sallandı. Mum ışığı camın arkasından dans ediyordu.

"Seni kurtardım ve onu öldürmek zorunda kaldım. Basit bir hikâye." Gölgelemin arasından sıyrıldı. "Ve tam olarak böyle oldu."

"Nasıl..."

"Onu vurdum. Ama önce o bana ateş etti. O vurdu. Adli tıp silahını kontrol edebilir. Bileceklerdir."

Kalp atışları çok gürültülüydü. Neredeyse bir helikopterin ritmine benziyordu. "Nasıl..." Eliza tekrar denerdi. "Suya ihtiyacım olacağını... biliyor muydun?"

"Ne?"

"Nasıl..."

Ona doğru ilerledi. "Esir tutuluyor olman mantıklı geliyordu. Memphis'in aksine, senden vazgeçmedim."

Memphis. "O... ölmedi mi?"

"Hayır, değil. Size böyle mi söyledi?"

"Evet." *Memphis ölmemişti!*

"O yaşıyor ama senin için avlanmıyor, Eliza. Senin için gelmedi. Ben . Ben asla . Asla ."

Ama o hatırlandı ne Memphis vardı bir kezdedi
Daniel hakkında.

Ona güvenmiyorum. Ya delicesine beceriksiz ya da kasıtlı olarak davanızı mahvetti.

"Su getirdim çünkü iki gün oldu Eliza. Eğer üç gün susuz , organlarınız başlayacaktır. I

zamana karşı çalıştığımızı biliyordum, bu yüzden sana yardım etmeye hazırlıklı geldim. Tek istediğim sana yardım etmektir."

Silahını sağ elinde tutuyordu. Silah ona doğrultulmamıştı. Yere doğrultulmuştu.

"Eliza, benden korkmana gerek yok. Hiçbir şeyden korkmana gerek yok. Bethany'ydi. Senin binanın karşısındaki binadaydı. En üst kata çıkar ve seni izlerdi. Saatlerce. Memphis'e ateş etti. Seni kaçırdı. Tüm o diğer kadınları kaçırdı - Tanrım, tüm bunları yaptığını bile bilmiyordum."

Bütün bunları yaptığını bile bilmiyordum.

İfade . Her şey bozuktur.

Eliza eğilip feneri aldı. Ellerinde çok ağır hissediyordu. Ağır olduğu için miydi, yoksa zayıf olduğu için mi? Vücudu sallanıyordu. *Zayıf olduğum için.*

"Diğer kadınlara zarar vermedim. İlki , burada seninle birlikteydim. Hatırladın mı?"

Boğazı acı verecek kadar kurumuştur. "İlk mi?" Ama o kadının kim olduğunu biliyordu...

"Amelia Lake," diye cevap verdi hemen. "Aynı Bethany'ye benziyordu. Hayır, düzeltiyorum, Bethany'den daha güzeldi. Bu yüzden Bethany o kadınları alıyordu. Bu saçmalığa inanıyor musun? Çünkü onların ilgi odağı olduklarını düşünüyordu. Her zaman dikkat çekmişlerdi ve Bethany herkese yaşadıklarını unutturacağını söylemişti. Parlak ışıkları aldı ve onları yok etti. Hasta ve sapkındı ve durdurulması gerekiyordu."

Eliza kaçırılışının birinci yıldönümünü hatırladı. Bethany o hafta sonu şehir dışındaydı. Bir lise toplantısı için Alabama'ya dönmesi gerektiğini söylemişti.

Alabama'ya dönüyoruz.

Ama...

Ama aynı hafta sonu Eliza'nın yeni evine bir ayçiçeği teslim . Bu teslimatı Bethany mi ayarlamıştı yoksa...

"O hafta sonu seninleydim," dedi Daniel. "Yıldönümlerinde hep seninleyim."

Olamaz. Memphis ona Daniel'in yıldönümü için kasabada olmadığı iki durum olduğunu söylemişti. Eliza'nın da kasabada olmadığı iki durum olmuştu ama ayçiçekleri yine de ortaya çıkmıştı...

Beni takip ettiği için ortaya çıktılar. Ben gittiğimde, o da beni takip ederdi. "Neden?"

"Neden seninleyim? Çünkü seni seviyorum. Senin için öldürdüm. Bu kanıtlamıyor mu?"

"Eliza!"

Çağrı üzerine vücudu sarsıldı. O ses-Memphis'in sesi. Dışarıdaydı. Onun için geliyordu.

"Hayır!" Daniel ona doğru hamle yaparken bir çırpıda bağırdı. "O seni kurtarmıyor. Seni ben kurtardım. Tam buradaydım. Seni buldum, kurtardım ve uğruna öldürdüm-"

Bethany'nin eli dışarı fırladı ve ayağını yakaladı. "Adi herif..."

Onun kanına girdi.

"Sen... yardım ettin..." Bethany törpüledi.

Onu vurdu. Nişan alıp ateş etti ve sarsılırken Eliza çığlık attı. Ayrıca feneri kaldırdı ve Daniel'in kafasının yan tarafına olabildiğince sert bir Çekilde çarptı. Cam paramparça oldu ve parçaları derisini kesti ve ışık söndü.

Daniel bağıırıyordu. Umurunda değildi. Eliza döndü ve kapıya doğru koştu. Ancak ayak bileği yüzünden yeterince hızlı hareket edemiyordu. Topalladı ve iki büküm oldu ama biraz aralık kalan kapıya doğru ilerlemeye devam etti...

Onu yolundan itti. Geceye doğru koştu. Ay ışığına doğru. Sol tarafa baktı ve bir ayçiçeği tarlası görmeyi bekledi ama sadece uzun otlar vardı. Uzun otlar hafifçe sallanıyordu. Bileği yanıyordu.

"Eliza!"

Onun peşinden koşuyordu. Tıpkı o gece yaptığı gibi onun peşinden koşuyordu. Ve tıpkı o zaman yaptığı gibi...

Eliza arkasına baktı.

Ay ışığı yüzüne vurdu.

Seni hatırlıyorum.

Daniel elindeki silahı kaldırdı.

"Aşağı!" Memphis'ten bir bağırış. "Yere yat, Eliza!"

Düştü. Yere sertçe çarptı ve silah patladı. Dört hızlı karşılık.

Avuçlarını toprağa bastırdı ve yuvarlandı. Arkasına baktı.

Daniel hâlâ ahır kapısının önünde duruyordu. Ama silah elinden düşmüştü. Uzanıp göğsüne dokundu, kadının kanla karardığını görebildiği göğsüne. Sonra ona baktı. Gülümsedi. "Müziği... duyuyor musun?"

O .

"Bizim müziğimiz... her zaman çal... Çok yüksek sesle... şimdi..." Dizleri büküldü. Öne doğru düştü.

"Öldüğünden emin ol, Aziz!" Memphis bağırdı.

Saint yanından koşarak geçti. Ayağa kalkmaya çalıştı ama Memphis onu yakaladı. Kollarını ona doladı ve kendine doğru çekti. *Memphis*. Canlı. Gerçek. Ona karşı sıcak. O oradaydı. Güvendeydi. Kolları ona sarıldı ve...

Islak.

Hayır, o su değildi. Gömleğindeki kandı. Kadın geri çekildi. "Seni vurdu!"

"Hiç şansım olmadı. Bu geçen seferden bebeğim. Lanet olası dikişler." Onu daha yakına çekti. Çok sert sıktı. "Çok korkmuştum."

Titremesini durduramıyordu.

"Bana iyi olduğunu söyle." Ve bu ondan gelen bir emir değildi. Daha çok bir yalvarış gibiydi. "Prenses, daha erken gelemediğim için üzgünüm. Seni götürdükleri için üzgünüm. Üzgünüm..."

Yüzünü tuttu. Öptü onu. Yumuşakça, çünkü kurumuş dudaklarıyla yapabildiği tek şey buydu. Ama öpücük özür dilemeyi ve laf kalabalığını durdurdu çünkü bunların hiçbirinin önemi yoktu.

O önemliydi. Memphis yaşıyordu. O yaşıyordu.

Onlar iyiydi. Bu geceyi atlatacaklardı. Bu *kabustan*. Başaracaklardı ve kimse geleceklerini ellerinden alamayacaktı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Lütfen, beni eve götür."

"Bebeğim, sen benim evimsin."

Gözleri sıkıca kapandı. *Memphis yaşıyor. O mezardayken - benim için zaman bir mezar olacak-* ağlamış, acı çekmiş ve dua etmişti çünkü Memphis'in gitmiş olmasından çok korkmuştu. Onu bir daha göremeyecek, ona dokunamayacak ya da onu sevemeyecekti.

Ama yanındaydı. Güçlüydü ve onu sıkıca tutuyordu. "Seni her yere götüreceğim," diye söz verdi. "*Her yere.*"

Tam o anda... "Tek istediğim buradan defolup gitmek."

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Yirmi dört saat hastanede kaldı. Serumlara bağlı kaldı. Çıkmadan önce jöleye terfi etti. Şımartıldı, sorgulandı ve Memphis her an onun yanındaydı - hatta elini tutarken omzuna dikiş atıldı.

Soruşturmayı federaller devraldı. Bethany'nin evini aradılar. Yıllardır tuttuğu bir günlük buldular.

Eliza'nın ilk kayboluşundan beri.

Bethany kurbanları üzerinde kullanacağı ilaçları Daniel'dan nasıl aldığını anlattı. Avını nasıl seçtiğinden bahsetti. Yargıladığı, nefret ettiği ve kiskandığı kadınları. Onları arabasına çekmenin onun için ne kadar kolay olduğunu anlattı.

Ve sonunda, cesetlerini nereye koyacağını tarif etti.

Elijah tüm bunları ona ve Memphis'e açıklamıştı. Gelişmeleri sessiz ve sakin sesiyle anlatmıştı. Delilah oradaydı, kocası da yanındaydı. Ağlamıştı. Eliza da onunla birlikte ağlamıştı.

Delilah sonunda kız kardeşini eve getirecekti ama istediği şekilde değil.

Federaller Daniel'ın evini de aramışlardı. Eliza'nın çok fazla fotoğrafını ve güvenlik kamerası görüntüsünü bulmuşlardı. Tıpkı barda toplanan rüzgâr çanına benzer bir rüzgâr çanı bulmuşlardı - ikinci çan da onun verandasındaydı.

Ayrıca yakın zamanda satın alınmış bir düzine ayçiçeğinin faturasını da buldular. Çiçekler bir marketten alınmıştı. Federaller çiçeği eski bara koyanın Daniel olduğuna inanıyorlardı. Eliza'nın Memphis'le birlikte adımlarını takip ettiğini biliyordu ve çiçeği onun için bırakmıştı. Ayrıca Eliza'yı takip ettiğini de düşünüyorlardı.

Memphis'i ortadan kaldırmaya çalıştığı için onları oraya götürmüş ve yangını başlatmış. Daniel'in içeride bulunan adamı tanıdığı ortaya çıktı. Clyde Burk'ü geçmişte birkaç kez tutuklamıştı.

Ama tetikçi? Eliza'nın çatı katına o kurşunları sıkın kişi mi? Federaller Bethany'nin arabasının arkasında bir tüfek buldular. Üzerinde sadece onun parmak izleri vardı. Eliza, Bethany'nin babasının askeri bir keskin nişancı olduğunu hatırladı. Bethany onunla sık sık av gezilerine giderdi. Bir keresinde babasının onun atış yetenekleriyle ne kadar gurur duyduğundan söz etmişti.

Peki ya Eliza ve Memphis'i neredeyse yoldan çıkaracak olan ızgaralı dev kamyon? Onu da Bethany kullanıyordu. Kamyon babasına aitti ve o öldüğünde ona geçmişti. Babasının eski av kampında saklıyordu.

Daniel ölmüştü. Bethany de öyle.

Ancak günlüğü, pek çok ailenin umutsuzca istediği kapanışı onlara sağladı.

Ama bu onlara kızlarını geri vermedi.

Hastanenin kapısı yumuşak bir sesle çalındı. Eliza giyinmeyi yeni bitirmişti. Burayı terk etmeye fazlasıyla hazırды.

Memphis kaşlarını çatı at ve Vur. Bu kapı sallandı
açık Bir dakika sonra. Benedict orada durmuş,
yakasını çekiştiriyordu. "Eliza...?"

Doğruldu. Ayağında, kırık bileği nedeniyle baldırının yarısına kadar çıkan özel bir bot vardı. Etrafta oldukça iyi dolaşabiliyordu, topallaması giderek azalıyordu.

Bakışları Benedict'in üzerinde kaydı. Onu ne zaman göreceğini merak ediyordu. Memphis ona Benedict'in itirafıyla ilgili her şeyi anlatmıştı.

Kardeşi yere baktı. "Ben... Ben daha fazla bekleyemedim. Benden nefret ettiğini biliyorum. Bundan sonra beni hiç görmek istemediğini biliyorum ama..." Ona şöyle bir baktı. "Seni seviyorum. Seni her zaman sevdim ve çok üzgünüm-"

"Sadece gel ve sarıl bana, Benny."

Odanın öbür ucuna uçtu. Onu sıkıca sardı.

"Bırak nefes alsın," diye homurdandı Memphis. "Onu boğmadan sarıl ona. Hâlâ zayıf, dostum."

Benedict'in tutuşu biraz olsun gevşedi. "Çok özür dilerim."

"Benedict, Bethany uyuşturucuların seni kötü bir yolculuğa çıkaracağını biliyordu." Bu itiraf günlükte de vardı. "Bu onun planının bir parçasıydı. Bunu bana sen yapmadın."

"Daha iyi olmak istiyorum." Fısıldadı.

O daha iyiydi. Yıllarca. Onun bağımlılığını sona erdirmek için savaştığını görmüştü. "Birlikte daha iyi olmaya devam etmeye ne dersin?"

Gözleri yaşlarla doldu. "Lütfen bir daha asla ortadan kaybolma."

"Kaybolmayacak," diye söz verdi Memphis. "Asla, bir daha asla."

Benedict onu yavaşça serbest bıraktı. "Boşanıyorlar." Kızın kaşları çatıldı.

"Babam ve Kathleen. Kathleen'in de Alec'le bir ilişkisi olduğu ortaya çıktı. Sanırım bu yüzden konuk evine taşındı." Omuzlarını geriye attı. "İtiraf etti ve dedi ki... Kathleen gazetelere senin kaçırılma olayını uydurduğunu ilk söyleyenin kendisi olduğunu itiraf etti. Ve son zamanlarda ne yaptığın konusunda gazetecilere tüyo veriyormuş." Düzensiz bir nefes verme. "Babam dışarıda. Onu görmek istemeyeceğinden korkuyordu."

Memphis başını salladı ve kapıya doğru yürüdü. Kapıyı kırarak açtı ve kafasını koridora uzattı. "O aptal kışını buraya getir," diye tersledi.

Babası yavaşça içeri girdi. Eliza onun yüzünü gördüğünde elini göğsüne götürdü. Bir sürü çizgi. Çok fazla acı. Babası aynı görünmüyordu, hem de hiç.

"Bunu sana ben yaptım,"

dedi. Kadın başını salladı.

"Kathleen'i hayatımıza ben soktum... Bunu ben yaptım..." Bir yudum. "Polis suçlamaları inceliyor ve ben de onun hayatımızdan çıkmasını sağlayacağım. Ve biliyorum ki sen de beni hayatından çıkarmak isteyeceksin."

"Bu aile." Memphis ellerini havaya kaldırdı. "Dramatik." Elleri tekrar yere düştü. Bir süre sonra Prescott'u işaret etti. "Hayır."

"Affedersiniz?"

"Eliza'nın babasına ihtiyacı var. Senin gerçek bir piç olabileceğini ona uzun uzun anlatmış olmama rağmen seni seviyor. Kışın hala bu gezegendeyken senin adım atmama ve *iyi* bir baba olmana ihtiyacı var. Ve senin..." Benedict'e döndü. "Sen de bir kurbandın. O golf kulübünde mokasen giyen halini ilk gördüğüm andan beri bildiğim bir şey var: Eliza seni seviyor. Sana baktığında bunu gözlerinde görebiliyordum. Ve sen ona baktığında ne görüyorum biliyor musun?"

Benedict Eliza'ya baktı.

Eliza onun gözlerinin içine

baktı.

Memphis, "Kardeşini seviyorsun," diye sözlerini tamamladı. "Peki hepimiz iyileşmeye odaklansak nasıl olur? İlerlemeye? Şehit sahneleri kaltaklar içindir ve ben prensesime istediği her şeyi veren bir sona odaklanmayı tercih ederim."

Benedict ona tekrar sarıldı.

Sonra geri adım attı. Babası ağır ağır ona doğru yürüdü. Kollarını yavaşça açarken alt dudağı titriyordu. "Özür dilerim," diye mırıldandı ve onu kucağına aldı.

"Bu da bir başlangıç," dedi Memphis.

Zengin ve güçlü babası ağlamaya başladı.

Gösterişli süitlerin en gösterişlisiydi. Memphis pahalı otelin en üst katında, kurşun geçirmez camın arkasında durmuş şehre bakıyordu.

"Kızımı bizden alacak mısınız?" Prescott ona sordu.

Çünkü Prescott, Memphis ve Eliza'yı otele kadar takip etmişti. Çoğunlukla oranın *sahibi olduğu* için.

"Bir keresinde bana -hepimize- onu baştan çıkaracağını söylemiştin. Eliza'nın sadece sana ihtiyaç duymasını sağlayacaktın. Ve sonra onu seninle kaçmaya ikna edeceğini."

Yatak odasının kapısı açıldı. Eliza dışarı çıktı. Bileği yüzünden yavaş hareket ediyordu. Memphis'e gülümsedi. Memphis'in nefesini . O gülümsemesi her zaman öldürücü olacaktı.

"Eliza..." Memphis ona takılarak gülümsemesini istediğini söyledi. Burnunun kırıştığını ve gözlerinin parladığını görmek istiyordu. "Benimle kaçar mısın?"

Ama soru karşısında gülümsemesi kayboldu.

"Evet." Memphis gözlerini kırıştırdı. "Sen... evet mi?"

Yavaş ve dikkatli yürüyüşüyle ona doğru ilerledi. Kırık ayak bileği olsun ya da olmasın, ona hâlâ dünyanın en zarif şeyi gibi görünüyordu. "Evet."

"Eliza..." Babasının fısıltısı.

"Ziyarete gelebilirsin," diye güvence verdi ona. "Benny de. Ne kadar sık istersen. Ama ben yeni bir yere gitmek istiyorum." Gözlerini Memphis'e dikti. "Yeni bir yere başlamak istiyorum ve seninle birlikte olmak istiyorum."

Eliza'yla birlikte olduğu sürece nereye gittikleri umurunda değildi. "Dağlar mı? Taşra mı? Şehir?" Ya da babasının bir keresinde söylediğini hatırlıyordu... "Madrid?"

Eli kalktı ve adamın yanağına bastırdı. "Sahili severim. Bildiğin iyi bir yer var mı? Dışarı bakabilmek ve bana çarpan dalgaları görebilmek istiyorum. Kendimi kapalı hissetmek istemiyorum. Sanki ben..."

Gömülmüş.

Ona neyin musallat olduğunu biliyordu. Ona söylemesine gerek yoktu. Tatlı Eliza'nın acısı kendi acısıydı. Memphis başını çevirdi. Elini öptü. "Sanırım hoşuna gidecek bir yer biliyorum. Pensacola Plajı'nı duydun mu hiç? Orada eski asker arkadaşlarım var. Çok güzel olduğunu söylüyorlar. uzanan beyaz kumlu sahiller." Omzunun üzerinden baktı ve başını babasına doğru eğdi. "Bahse girerim oralarda bir yerde yüksek bir bina olacak. Gidip kendine bir apartman dairesi ya da bir apartman binası alabilirsin."

Prescott hemen, "Bunu yapacağım," dedi. Memphis adamın şaka yapmadığını biliyordu.

"Şimdilik Eliza," dedi babası biraz sert bir sesle, "dinlenmeye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Ben sadece... ikinizin yerleşmesine izin vereceğim." Babası kapıya doğru ilerledi ama kapı koluna ulaşmadan durdu. Bir nefes aldı ve geri döndü. "Senin gücüne her zaman hayran olmuşumdur, Eliza."

Eliza ona baktı.

"Seninle her zaman gurur duydum. Seni her zaman sevdim. Sen tanıdığım en güçlü insansın." Yutkundu. "Annen de seninle çok gurur duyardı. Ahem." Boğazını iki kez temizledi ve odadan dışarı çıktı.

Kapı yumuşak bir tıkırtıyla kapandı.

"O tam bir piç değil," dedi Memphis ona. "Orada bir potansiyel görüyorum."

"Senden hoşlanıyor."

"İşte bu yüzden potansiyel görüyorum." Ama gerçekten de babası hakkında konuşmak istemiyordu. Konuşmak istediği şey... "Hastanede uyandığımda sen ... Neredeyse aklımı kaybediyordum."

"değil, sen-"

"Ben kolay kolay sevmem. Hiçbir zaman herkesin yaşadığı aşkları ve ilişkileri yaşamadım. Sadece o kadar derinden bağlanmadım. Yapabileceğimden bile emin değildim." Açıklamak istiyordu ama Memphis her şeyi berbat etmekten korkuyordu. "Sonra güzel bir prenses üzerime bira döktü ve o anda aşık olduğumu anladım. Hatta sana . 'Sanırım aşık oldum' dediğimde üzerimden bira damladığını hatırladığıma eminim."

Kirpikleri dalgalandı. "Sen... bunu demek istemedin..."

"Ben saçmalamam, hatırladın mı? Aşk bana vurduğunda anladım. Ya da döküldüğünde. Ama işin püf noktası, senin gibi birinin benim gibi birine aşık olmasını sağlamaktı."

"Senin gibi biri," diye düşündü. "Yani güçlü, cesur ve akıllı biri mi?"

"Ve seksi," diye ekledi. "Seksi unuttun."

Ona gülümsedi. "Yıllardır üzüntü ve suçluluktan başka bir şey taşımadığımı hissettiğimde beni güldüren biri mi? Sana aşık olmamı sağlamanın bir numara olacağını mı düşündün?"

"Evet, evet, yani ben-"

Eliza ellerini onun omuzlarına doladı. "Numara falan yoktu. Seninle ne yapacağımı çok iyi biliyordum."

Bilmiyordun, bebeğim. Seni benim yapmak için ne kadar çok savaşıacağımı bilmiyordun.

"Seni seviyorum, Memphis."

Bu kez itirafını bölmek için camları kıran kurşunlar yoktu ve o sadece bu değerli kelimeleri içti. "Beni evlenecek kadar seviyor musun?"

Onun hızlı hızlı nefes alışını duydu. "Ne?"

"Sen benim sonsuzluğumsun, tatlım. Geleceğimi düşündüğümde gördüğüm tek şey." Eliza. Sahilde bir ev, böylece her gün dalgaları görebilecekti. Ve eğer isterse... çocuklar. Tıpkı ona benzeyen iki kız çocuğu harika olurdu.

"Sen de benimsin," dedi ona. "Evet."

Kelime içinde yankılandı. *Evet*. Ona sahip olduğu her şeyi verecekti. Dünyayı ayaklarının altına serecekti. Son nefesine kadar onu koruyacaktı. Peki onu sevecek miydi?

Onu her *zaman* sevecekti.

SONSÖZ

Elleri Fransız kapılarına uzandı ve özenle manikürlenmiş tırnakları akşam ışığında parıldadı. Elbisesinin ipeği ayaklarının etrafında dalgalanırken, zarif kuyruğu da geliyordu.

Kapılar açıldı ve tatlı müzik kulaklarını okşadı. Arp sanatçısı yüzünde bir gülümsemeyle çalışıyordu ve devasa salondaki herkes Eliza'ya doğru döndü.

Bir el ona doğru uzandı. Babası sol tarafına geçti. Sağında erkek kardeşi. İkisi de gösterişli smokinler giymişti ve onlara hayran kalacaktı...

Ama o, ileride kendisini bekleyen adama hayranlıkla bakmakla meşguldü.

Memphis muzipçe sıırttı ve Delilah ona doğru yürümeye başladığında ona göz kırptı. Tüm Ice Breaker arkadaşları oradaydı ve hamile Delilah gözünün kenarını hafifçe sildi. Delilah'nın küçük bir kızı olacağını dün öğrenmişlerdi. Archer'la birlikte ona Layla Marie adını vermeyi planlıyorlardı.

Eliza hiç çiçek taşımadı. Çiçeklerden çok hoşlanıyordu, çok teşekkür ederim. Eliza ona yaklaşırken Memphis'in gözleri büyüdü.

Ve sadece birkaç metre ... "Siktir et," diye

mırıldandı Memphis.

Neredeyse gülecekti.

Ona doğru koştu. Etrafta oturanların nefesi kesilirken onu hemen orada öptü.

"Yapamadım Bekle." o dedi karşı onu ağız.

"Sen vardır çok güzel."

Onun elini tuttu. Parmakları onunkilere dolandı.
Birkaç dakika sonra evlendiler.
Herkes alkışlarken ve yeni kocası ona hayatındaki en değerli
şeymiş bakarken, Eliza biliyordu ki...
Güvendeydi.

"Bu tehlikeli," diye uyardı Memphis onu. Kolları onun vücudunun
etrafında kıvrıldı. "Son derece, yıkıcı derecede tehlikeli."

Eliza güldü. "Bu bir dans Memphis." Kısa, şık bir elbise giymişti.
Parlak ve cesur bir elbiseydi bu ve geceyi dans ederek geçirmeye
hazırdı. Tabii seksi damadının, az önce çok inatçı iki sol ayağı
olduğunu keşfettiği ayaklarını oynatması koşuluyla.

"Herkes izliyor," diye fısıldadı.

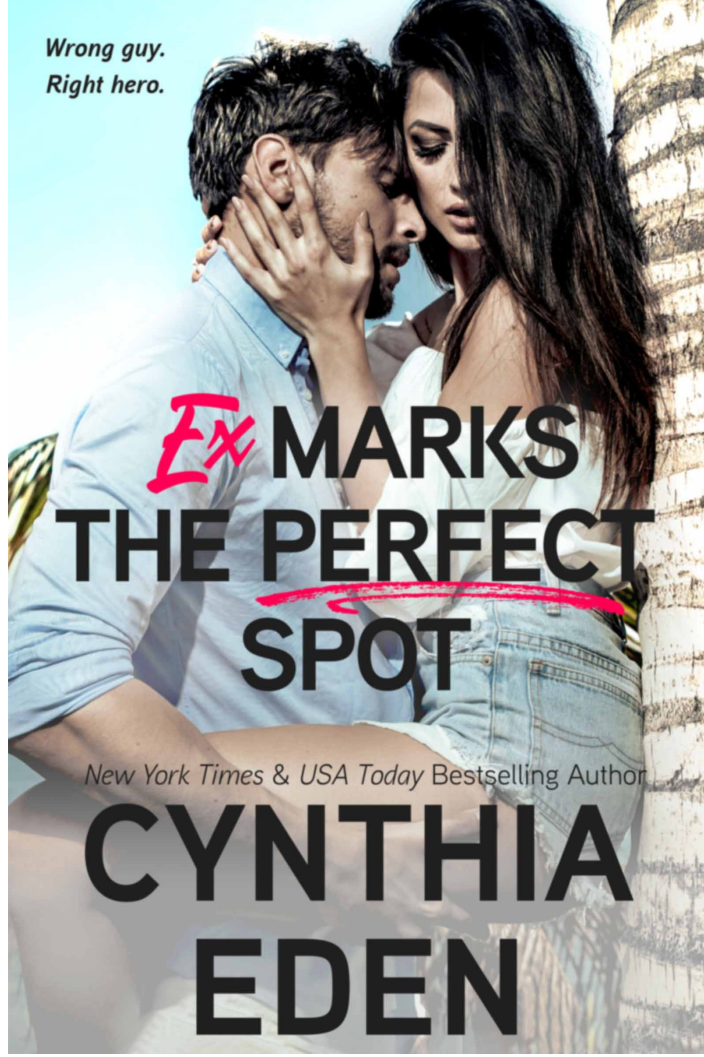
Gözlerini hissedebiliyordu. Bakışlarını. "Umurumda değil." Ve artık
umurunda değildi. İnsanlar bakabilirdi. Dedikodu yapabilirlerdi. Ne
isterlerse yapabilirlerdi. Mükemmelmış gibi davranmaktan yorulmuştu.
Her şeyi içinde tutmaktan yorulmuştu. Özgür olmak ve mutlu hissetmek
istiyordu.

Alçısı çoktan gitmişti. Fiziksel olarak iyileşmişti ve artık hayatının
tadını çıkarma zamanıydı. "Rahatla," dedi ona. "Ve unutma... bunun
gibi *tehlikeli* durumlarda beni takip edersen, her şey girecek."

Başını geriye attı ve güldü... Ve dans
etmeye başladılar.

SON

Başka bir romantizmle sürüklenmek ister misiniz? O zaman, [EX](#)
[MÜKEMMEL NOKTAYI İŞARETLER](#)'i kaçırmayın.

EX MÜKEMMEL NOKTAYI İŞARETLİYOR

O kahraman olamaz.

Bir an, Chelsea Ember muhteşem, tropik bir adada oturuyor ve sevimli bir içki yudumluyor, ancak bir sonraki anda, fırlatılıyor bir minibüsün arkasına bindirilip . Dehşete düşmüş, çaresiz, ve ailesini bir daha asla göremeyeceğinden emindir... sonra onu kurtarmaya koşar. Eski sevgilisi. Muhteşem, aşırı kontrollü, kalp kırıcı eski sevgilisi Colt Easton.

Hatırladığı gibi bir sevgili değildir.

Birdenbire kötü adamları yere seriyor ve hiç beklemediği tehlikeli bir acımasızlık sergiliyor. Vahşi, düşmana karşı acımasız ve daha önce tanıdığı cilalı ve havalı iş adamından eser yok. Ama en başından beri ona karşı hissettiği çekim -o yakıcı, tüketen arzu- hâlâ orada. Colt tamamen yabancı biri gibi görünse bile.

Cennette sıkışıp kaldıklarında, tüm sırları açığa çıkacaktır.

Colt, Chelsea ile gizli görevdeyken tanıştı. Maskenin ardındaki gerçek adamı tanıma fırsatı hiç ve adam onun peşine düşmüştür çünkü aklından çıkaramadığı kadınla ikinci bir şans elde etmek istemektedir. Chelsea kaçırıldığında sıkıcı, iyi bir adamın ona yardım edemeyeceğini biliyor. Ama *gerçek* Colt edebilir. Chelsea için onun ne kadar vahşi olabileceğini görme zamanı.

Sıcak bir ada gecesinde çok şey olabilir.

Tehlike her fırsatta Chelsea'nin peşindedir. Ve adadan canlı çıkmak için en iyi şansı nedir? Eski sevgilisi, gelmiş geçmiş en beklenmedik kahraman. Adanın kalbine doğru ilerlerken tam bir baş belası olduğunu kanıtlayan bir adam.

ve peşlerindeki düşmanları atlatmak. Vahşi, kaba ve kesinlikle medeni bir beyefendi değil, ama Colt hayatta kalmak için tam da ihtiyacı olan şey. Hayatta kalmak için savaşırken, Chelsea ona yeniden aşık olma tehlikesiyle karşı karşıya olabileceğini fark eder...

Yazarın Notu: Cennette kapana kısıldığınızda, günü kurtarmak için doğru kahramana ihtiyaç duyarsınız. Bazen, "doğru" kahraman tehlikeli ve aldatıcıdır ve ayrıca *her şeyi* yapmaya hazırdır.

istediği kadını korumak. Sıcak bir ada eğlencesine ve tropik geceyi tutkularıyla kavurmak üzere olan iki aşığa hazır olun. EX MARKS THE PERFECT SPOT'un içinde ikinci bir şans, kılık değiştirmiş bir sevgili, karmaşık sırlar ve keskin bir tehlike var.

[Ex Marks The Perfect Spot](#) hakkında daha fazla bilgi edinin.

YAZARDAN BİR NOT

BUZ KRALİÇESİNE AŞIK OLMAK'ı okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım Memphis'in hikayesini beğenmişsinizdir!

Memphis'in FROZEN IN ICE'da ikincil bir karakter olarak ortaya çıktığı ilk andan itibaren, ona bir karakter vermek istediğimi biliyordum. kendi kitabı. Çok eğlenceli, ateşli bir karakterdi ve öngörülemez doğasına bayıldım. Ve tabii bir de Memphis'in kardeşi Saint meselesi var.

Tekrar teşekkürler, vaktiniz varsa lütfen yorum bırakmayı düşünün. Yorumlar okuyucuların yeni kitaplar keşfetmesine yardımcı oluyor ve yazarlar da onları kesinlikle takdir ediyor!

Yayınlarımdan ve [satışlarımdan bülteni listeme](#) haberdar olmak istiyorsanız, lütfen haber katılın.

Sosyal medyada da aktifim. Beni [Instagram](#) ve [Facebook'ta](#) bulabilirsiniz.

Tekrar, BUZ KRALİÇESİNE AŞIK OLMAK'ı okuduğunuz için teşekkür ederim. En iyi dileklerle,

Cynthiacynthiaeden.com

Eden

YAZAR HAKKINDA

Cynthia Eden, *New York Times*, *USA Today*, *Digital Book World* ve *IndieReader*'ın en çok satanlar listesinde yer almaktadır. Cynthia çağdaş romantizm, romantik gerilim ve paranormal türlerde seksi hikâyeler yazmaktadır.

Romantizm. Cynthia, 2005 yılında tam zamanlı olarak yazmaya başladığından beri yüzden fazla roman ve novella yazmıştır.

Daha Fazla Bilgi

- cynthiaeden.com
- [Instagram](#)
- [Facebook](#)

DIĞER ÇALIŞMALARI

Buz Kırıcı Soğukkanlı Romantik

- [Buzda Donmuş](#) (Seksi Bir Romantik Gerilim)
- [Buz Kraliçesine Aşık Olmak](#) (Buz Kıran, Kitap 2)

Phoenix Fury

- [Yakacak Kadar Sıcak](#) (Phoenix Fury, Kitap 1)
- [Yavaş Yanık](#) (Phoenix Fury, Kitap 2)
- [Yakıp Yıkın](#) (Phoenix Fury, Kitap 3)

Kiralık Bela

- [Savaştan Kaçış Yok](#) (Trouble For Hire, Kitap 1)
- [Odin'Oynama](#) le (Kiralık Bela, Kitap 2)
- [Jinx, Sen O'sun](#) (Kiralık Bela, 3. Kitap)
- [Ramsey'i Hatırla](#) (Kiralık Bela, Kitap 4)

Ölüm ve Ay Işığı Gizemi

- [Ağıma Gir](#) (Bir Ölüm ve Ay Işığı Gizemi, Kitap 1)
- [Beni Karanlıktan Kurtar](#) (Bir Ölüm ve Ay Işığı Gizemi, Kitap 2)

Wilde Ways

- [PiperKorumak](#) 'ı (Wilde Ways, Kitap 1)
- [Gwen'i Korumak](#) (Wilde Ways, Kitap 2)
- [Ben'den Önce](#) (Wilde Ways, Kitap 3)
- [Kırdığın Kalp](#) (Wilde Ways, Kitap 4)

- [Onun İçin Savaşmak](#) (Wilde Ways, Kitap 5)
- [Bir Şansın Hayaleti](#) (Wilde Ways, Kitap 6)
- [Çizgiyi Aşmak](#) (Wilde Ways, Kitap 7)
- [Cole'a Güvenmek .](#) (Wilde Ways, 8Kitap)
- [Peşimden Gel](#) (Wilde Ways, Kitap 9)
- [Yaparım De](#) (Wilde Ways, Kitap 10)
- [Roman Düşecek](#) (Wilde Ways, 11. Kitap)
- [Kaçan Kişi](#) (Wilde Ways, Kitap 12)
- [Beni İstiyormuş Gibi Yap](#) (Wilde Ways, Kitap 13)
- [Cross My Heart](#) (Wilde Ways, Kitap 14)
- [Komşu Koruması](#) (Wilde Ways, Kitap 15)
- [Ex Marks Mükemmel Nokta](#) (Wilde Ways, Kitap 16)
- [Wilde Ways Birinci Cilt](#) (1 ila 3. Kitaplar)
- [Wilde Ways İkinci Cilt](#) (4-6. Kitaplar)
- [Wilde Ways Üçüncü Cilt](#) (7-9. Kitaplar)
- [Wilde Ways Dördüncü Cilt](#) (10 ila 12. Kitaplar)

Karanlık Günahlar

- [Bir Katile Güvenme](#) (Karanlık Günahlar, Kitap 1)
- [Bir Yalancıyı Sevme](#) (Karanlık Günahlar, Kitap 2)

Lazarus Yükseliyor

- [Asla Bırakma](#) (Birinci Kitap, Lazarus Yükseliyor)
- [Beni Yakınında Tut](#) (İkinci Kitap, Lazarus Yükseliyor)
- [Benimle Kal](#) (Üçüncü Kitap, Lazarus Yükseliyor)
- [Bana Koş](#) (Dördüncü Kitap, Lazarus Yükseliyor)
- [Bana Yakın Uzan](#) (Beşinci Kitap, Lazarus Yükseliyor)
- [Sıkı Tutun](#) (Altıncı Kitap, Lazarus Yükseliyor)
- [Lazarus Yükseliyor Birinci Cilt](#) (1 ila 3. Kitaplar)
- [Lazarus Yükseliyor İkinci Cilt](#) (4 ila 6. Kitaplar)
- [Lazarus Yükseliyor Deluxe Kutu Seti](#) (1-6. Kitaplar)

Kötü Şeyler

- [Kılık Değiştirmiş Şeytan](#) (Kötü Şeyler, Kitap 1)
- [Sinsice Dolaşmak](#) (Kötü Şeyler, Kitap 2)
- [Ölümsüz Ya Da Canlı](#) (Kötü Şeyler, Kitap 3)
- [Kırık Melek](#) (Kötü Şeyler, Kitap 4)
- [Taşın Kalbi](#) (Kötü Şeyler, Kitap 5)
- [Kaderin Baştan Çıkardığı](#) (Kötü Şeyler, 6. Kitap)
- [Kötü Şeyler Birinci Cilt](#) (1 ila 3. Kitaplar)
- [Kötü Şeyler İkinci Cilt](#) (4 ila 6. Kitaplar)
- [Kötü Şeyler Deluxe Kutu Seti](#) (1'den 6'ya Kadar Kitaplar)
- Kötü [ve Vahşi](#) (Kötü Şeyler, Kitap 7)
- [Aziz ya da Günahkar](#) (Kötü Şeyler, 8. Kitap)

Bite Serisi

- [Yasak Isırık](#) (Isırık Kitap 1)
- [Çiftleşme Isırığı Isırık](#) (Kitap 2)
- [Isır Beni](#) (Isır Kitapları 1 ve 2)

Kan ve Ay Işığı Serisi

- [Tozu Isırmak](#) (Kan ve Ay Işığı, Kitap 1)
- [Ölümsüz Olmak Daha İyi](#) (Kan ve Ay Işığı, Kitap 2)
- [Acı](#) Kan (Kan ve Ay Işığı, 3. Kitap)
- [Kan ve Ay Işığı](#) (Serinin Tamamı)

Maden Serisi

- [Almak İçin](#) Benim (Benim, Kitap 1)
- [Benim Olacak](#) (Mine, Kitap 2)
- [Mine To Hold](#) (Mine, Kitap 3)
- [Mine To Crave](#) (Mine, Kitap 4)
- [Sahip Olmak](#) Benim (Benim, Kitap 5)

- [Benim Korumam Altında](#) (Mine, Kitap 6)
- [Mine Serisi Kutu Seti Cilt 1](#) (Mine, 1-3. Kitaplar)
- [Mine Serisi Kutu Seti Cilt 2](#) (Mine, Kitaplar 4-6)
- [Mine Serisi Deluxe Kutu Seti](#) (1'den 6'ya Kadar Kitaplar)

Karanlık Saplantı Serisi

- [Beni İzle](#) (Karanlık Saplantı, Kitap 1)
- [Beni İste](#) (Karanlık Saplantı, Kitap 2)
- [Bana İhtiyacın](#) Var (Karanlık Saplantı, Kitap 3)
- [Beware Of Me](#) (Karanlık Saplantı, Kitap 4)
- [Sadece Benim İçin](#) (Karanlık Saplantı, 1-4. Kitaplar)

Araf Serisi

- [İçimdeki Kurt](#) (Araf, Kitap 1)
- [Vampir Tarafından İşaretlenmiş](#) (Araf, Kitap 2)
- Canavarı [Büyülemek](#) (Araf, Kitap 3)
- [Şeytanla Anlaşma](#) (Araf, Kitap 4)
- [İçerideki Canavarlar](#) (Araf, 1-4. Kitaplar)

Bağlı Seri

- [Kanla Bağlanmış Bound](#) (Kitap 1)
- [Karanlıkta](#) Bağlı (Bağlı Kitap 2)
- [Günahla Bağlanmış](#) (Bağlanmış Kitap 3)
- [Gece Tarafından Bağlanmış](#) (Bağlanmış Kitap 4)
- [Sonsuza Kadar Bağlı](#) (Bağlı, Kitap 1 - 4)
- [Ölümlle Bağlanmış](#) (Bağlanmış Kitap 5)

Kutulu Setler

- [Wilde Ways Birinci Cilt](#) (1 ila 3. Kitaplar)
- [Wilde Ways İkinci Cilt](#) (4-6. Kitaplar)

- [Wilde Ways Üçüncü Cilt](#) (7-9. Kitaplar)
- [Wilde Ways Dördüncü Cilt](#) (10 ila 12. Kitaplar)
- [Lazarus Yükseliyor Birinci Cilt](#) (1 ila 3. Kitaplar)
- [Lazarus Yükseliyor İkinci Cilt](#) (4 ila 6. Kitaplar)
- [Lazarus Yükseliyor Deluxe Kutu Seti](#) (1-6. Kitaplar)
- [Kötü Şeyler Birinci Cilt](#) (Kötü Şeyler, 1'den 3'e Kadar Kitaplar)
- [Kötü Şeyler İkinci Cilt](#) (Kötü Şeyler, 4-6. Kitaplar)
- [Kötü Şeyler Deluxe Kutu Seti](#) (Kötü Şeyler, 1'den 6'ya Kadar Kitaplar)
- [Sadece Benim İçin](#) (Karanlık Saplantı, 1-4. Kitaplar)
- [İçerideki Canavarlar](#) (Araf, 1-4. Kitaplar)
- [Mine Serisi Kutu Seti Cilt 1](#) (Mine, 1-3. Kitaplar)
- [Mine Serisi Kutu Seti Cilt 2](#) (Mine, Kitaplar 4-6)
- [Sonsuza Kadar Bağlı](#) (Bağlı, Kitap 1 - 4)

Cynthia Eden başka birçok eser de yazmıştır. [Tam kitap listesine](#) göz atın.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

